GABRIELLE DARCY

Iubire în Vestul sălbatic

Traducerea și adaptarea în limba română de:
ILEANA JITARU

ALCRIS
M-94

Prolog

Josh Spencer se întinse leneș pe scaunul său, apoi își puse deoparte paharul și își studie cărțile. Avea o pereche de doiari, o damă de cupă, un decar și un trei.

Aruncă un dolar în mijlocul mesei.

Prietenul lui, Ben, luă un pumn de alune, le aruncă în gură și le ajută să coboare pe gât cu ceea ce mai rămăsese pe fundul celei de a patra cutii de bere. După care puse la rândul său miza pentru primul tur al acestei partide de pocher.

– Ia zi, spuse Paulie, un alt prieten al lui Josh, punând la rândul său un dolar pe masă, mâine este ziua cea mare!

– Nu-mi mai vorbi despre asta, mormăi Josh

– Nu înțeleg de ce te enervează atât ideea de a avea o asociată, adăugă Ben.

Strânse la loc evantaiul cărților sale pentru a le desface imediat și a mai arunca o privire.

– Refuz ca o femeie să-și vâre nasul în treburile mele, atâta tot!

replică sec Josh.

Aruncă decarul și treiul, punându-și toate speranțele în dama de cupă. Jucau de acum de ore bune pocher, așezați în sala cea mare a bungaloului comun, și totuși Josh nu câștigase decât de două ori.

– Acum o să ne recite cupletul soțului nefericit, îl ironiză Paulie, dându-i lui Josh două cărți noi în schimbul celor aruncate.

– Bun, foarte bine, murmură Josh.

Și totuși, speranțele lui fuseseră o dată în plus spulberate. Nu mai primise încă o damă pentru a face pereche cu aceea pe care o avea în mână și nimic altceva care să poată ajuta perechea de doiari. Ben își privi și el cartea pe care o primise în locul celei aruncate pe masă și se întoarse apoi spre Josh. Paulie decartă și el două cărți. Josh îi privi chipul când acesta își văzu cărțile primite, dar nimeni nu avea o expresie mai impenetrabilă decât Paulie când se afla la masa de pocher.

– Ce ai hotărât în legătură cu nepoata lui Bobby? întrebă Ben.

– Să-i răscumpăr partea, zise Josh, mizând încă un dolar.

Ben își adună cărțile, dând astfel de înțeles că se retrage din joc.

– Și dacă refuză să-ți vândă?

– Pot doar să-ți spun că eu nu voi ceda în fața ei! Dacă refuză să-mi vândă partea ei, voi găsi alt mijloc s-o fac să se cărăbănească.

Josh îl văzu pe Paulie luând o bancnotă de cinci dolari din grămada lui de câștiguri.

– Dacă vrei să-mi vezi cărțile, va trebui să plătești! spuse fluturându-și bancnota.

Josh mai adăugă patru dolari la miza pe care deja o pusese.

– Să văd.

Paulie îi arătă o pereche de decari.

– Bine, zise Josh, ridicând din umeri dezamăgit.

Partenerul lui de joc adună potul și spuse:

– Știi cum se zice: "Ghinion la joc, noroc în dragoste".

– Eu sunt excepția care confirmă regula! replică Josh râzând.

– Unde o să stea? întrebă Ben.

Josh bău o gură de bere.

– După cum spunea în scrisoare, avea de gând să locuiască la unchiul ei.

– Și tu, tu unde o să te duci?

– Eu n-am de gând să mă mut! La urma urmei, jumătate din casă îmi aparține.

– Cum o să faci? întrebă Paulie. Ai de gând să-i faci viața imposibilă?

– O să fac orice pentru a o forța să-și ia catrafusele, spuse Josh.

Își trecu o mână nervoasă prin părul blond.

– Mă întreb cum o fi arătând, murmură Ben, visător.

– Ca o fandosită din New York, îmbrăcată după ultima modă, replică Josh care își făcuse deja o părere. Genul acela care își imaginează că toți bărbații rămân cu gura căscată de admirație în fața ei.

– Eu pariez pe douăzeci de dolari că este mică, îndesată și poartă ochelari, suse Paulie.

– Iar eu, pariez că este foarte sexy, sugeră Ben, oftând extaziat.

– Nu mai visa, bătrâne! îl luă Josh peste picior.

– ... Cu fustiță mini, cu un tricou mulat, și cu pantofi cu tocuri înalte ... se încăpățână Ben să susțină.

– Hei! calmează-te, zise Josh râzând.

– Eu pariez douăzeci de dolari că este la fel de sexy și de excitantă ca o planșetă de întins pâinea, insistă Paulie.

– Bine, accept pariul, exclamă Ben.

Josh dădu din cap, neîncrezător.

– Și eu.

Capitolul 1

Josh frână în spatele unui șir de mașini care făceau manevre pentru a intra în parcarea aeroportului. Aproape regreta că venise. La urma urmei, Carly Gerard era destul de mare ca să se descurce singură. Din depărtare, zări o femeie care părea că așteaptă. Stătea chiar lângă avionul care face cursa între Tusla, din Oklahoma, și Poquotte Falls. Cum era singura care corespundea ca vârstă cu aceea a musafirei lui, decise că era vorba despre ea.

În ciuda pantofilor fără toc pe care-i purta, era înaltă și nu părea deloc corpolentă. Era însă greu să faci o apreciere definitivă asupra siluetei din cauza trenciului lăbărțat care-i ajungea până la glezne. O văzu discutând cu un băiat care împingea un cărucior pe care erau trei valize.

Chiar dacă Josh distingea cu dificultate trăsăturile tinerei, părul ei în schimb nu trecea neobservat. De fapt, chiar claia aceasta de păr ca o flacără îi atrăsese mai întâi atenția. Putea bănui că își dăduse multă osteneală să-și disciplineze coama bogată și ondulată într-un fel de

coc care la început trebuie să se fi aflat în creștetul capului dar care acum se legăna periculos pe o parte, și lăsa să-i scape o mulțime de șuvițe rebele.

Mașinile care o blocau pe cea a lui Josh se clintiră din loc și el reuși să ajungă lângă necunoscută. Băiatul care cărase valizele le puse jos și se îndepărtă numărându-și banii primiți.

Carly ridică privirea și zări un jeep pe care era inscripționat: "Wild West Show". Apoi, ochii căprui îi fură atrași de cowboyul care sărea jos din mașină. Acesta purta niște blugi strâmți, o cămașă cu mânecile suflectate, o pălărie Stetson neagră, trasă pe frunte, și niște cizme scâlciate. Îl privi fascinată, apropiindu-se. Era primul cowboy în carne și oase pe care-l vedea.

Ochiul atent al lui Josh remarcă fusta șifonată a lui Carly și pata aflată chiar în față. Apoi, privirea-i albastră urcă încet până la chipul ei. Se aștepta să-i vadă fața stropită de pistrui, dar pielea sidefie nu părea să aibă vreun defect. Se vedea că nu folosește fondul de ten, și dacă își dăduse cumva cu ruj de buze, acesta dispăruse de multă vreme de pe buzele-i senzuale. Era frumoasă. Chiar foarte frumoasă. Dar nu era genul care să-i facă pe bărbați să se întoarcă în urma ei. Nu era nici provocatoare, nicio păpușă de modă. Se întrebă ce motive o fi având de se îmbrăcase ca o fată bătrână sexagenară.

– Sunt Josh Spencer, spuse el venind spre ea, cu mâna întinsă.

Carly se tulbură. Se simțea întotdeauna stânjenită în prezența bărbaților de vârsta ei, mai ales când erau plăcuți privirii. Și viitorul ei asociat era mai mult decât plăcut, era pur și simplu seducător.

– Carly Gerard, răspunse ea.

Avu o mică ezitare înainte de a-i întinde și ea mâna. Zău, atletul

acesta din fața ei nu avea de ce să-l invidieze pe Clint Eastwood tânăr în forma lui cea mai bună!

– O să-ți încarc valizele în mașină, spuse el după o scurtă strângere de mână.

Valizele erau grele. Carly se gândi să-l ajute, dar el ridica deja o valiză ca și cum ar fi fost o mână de paie. Îl privi punând-o pe bancheta din spate, apoi examină jeepul cu neîncredere. Nu se urcase niciodată într-o mașină atât de ... rustică, și gândul de a călători într-un vehicul fără portiere o făcea să fie neliniștită.

Josh se așeză la volan.

– Ce ai? întrebă Josh în timp ce își fixa centura de siguranță.

– Nimic, te asigur.

Tânăra afișa un aer detașat deși încercă rezistența centurii pe care o fixase cu un gest scurt și, spera ea, discret. Josh își ridică pălăria, își trecu degetele prin păr și apoi și-o puse la loc.

– Parcă nu te-ai simți în largul tău.

– Ce idee! Mă simt foarte bine.

Zâmbi aparent blazată, dar își simțea spatele și ceafa înțepenite, iar inima îi bătea cu putere.

În timp ce Josh demară, ea își plecă privirea spre genunchi și atunci observă pata care-i "împodobea" fusta. Cu un gest aparent neglijent, își puse peste ea poșeta. Nici nu îndrăznea să se gândească la impresia pe care trebuie să și-o fi făcut gazda ei. O chestiune inutilă de altfel pentru că, oricum, în ciuda eforturilor ei în materie de eleganță, încă mai aștepta să-i facă un compliment cineva.

– Ai călătorit bine?

– Au fost destule goluri de aer. Vecina mea de scaun s-a

cramponat de brațul meu tocmai când duceam paharul la gură și mi-am vărsat vinul pe fustă.

Nu era cazul să-i povestească faptul că ea însăși cedase panicii când simțise avionul căzând în gol. Din fericire, era vin alb și nu roșu!

Josh dădu din cap.

– Îmi amintesc că am stat odată în avion lângă o doamnă grasă care nu înceta să bolborosească "Oh! Doamne! Oh! Dumnezeule!"

Carly îi aruncă o privire pe care o spera relaxată. Chiar înainte de a-și fi vărsat blestematul acela de vin pe fustă și agravase situația încercând să șteargă pata cu apă, fusese de-a dreptul disperată când constatase că trenciul ei era iremediabil șifonat. Ar fi strâns-o de gât cu plăcere pe vânzătoarea care-i jurase că pânza aceea care imita inul era de fapt un material sintetic nesifonabil ...

– Călătorești des cu avionul?

– Destul de des, răspunse ea, cu o indiferență studiată.

În realitate, era doar a treia oară când călătorea astfel. Prima oară, fusese atunci când vizitase Disney World împreună cu toți colegii de școală; a doua oară, anul trecut, în cursul unei escapade în Bermude, împreună cu cele două colege de apartament. De fapt, cu cele două foste colege, pentru că îndată ce aflase de moștenirea ei, Carly reziliase contractul apartamentului din New York pe care-l împărțise cu Jessie și cu Christy.

Nici acum nu-i venea să creadă că se află la cârma unei afaceri înfloritoare! De fiecare dată când se gândea, avea impresia că intrase prin fraudă în pielea altuia.

– Erai de multă vreme asociat cu unchiul meu? întrebă brusc.

Josh întoarse capul spre ea. "Ce ochi albaștri are", își zise Carly

înainte ca privirea să-i coboare spre torsul lui puternic. Cămașa întredeschisă lăsa să se zărească puful blond-închis și mușchii bronzați. Se înfioră. Niciodată până acum nu se simțise atât de tulburată de virilitatea unui bărbat.

– Aproape doi ani.

Josh îndreptă jeepul către fluviul de mașini care se revărsa spre autostradă.

– Lucrai pentru el înainte de a vă asocia?

Carly își frecă brațele ca pentru a se încălzi. Îi venea greu să-și găsească o atitudine potrivită; se simțea atât de nervoasă ... Acum că luaseră viteză, călătoria cu jeepul i se părea și mai periculoasă.

– Nu. L-am întâlnit pe unchiul tău într-un bar din Tulsa, într-o seară. Ne-am simpatizat reciproc, am flecărit și am băut multă vreme. În timpul conversației, mi-a explicat că are un fel de circ, Wild West Show, și că ar avea nevoie de un asociat. M-am dus să-i văd spectacolul și, nu știu cum, m-am trezit partener de afaceri.

Carly îl privi neîncrezătoare.

– Chiar atât de simplu au decurs lucrurile?

– Absolut.

Privirile li se întâlniră.

– Dacă ai fi fost atât de impulsivă ca și mine, ai înțelege, spuse Josh.

– Fără îndoială. Ce făceai înainte să te asociezi cu unchiul meu?

– Ce face un cowboy.

– Altceva?

Precedenta lui ocupație fusese cea de avocat ambițios care lucra într-un prestigios cabinet newyorkez, dar de care nu-i mai păsa

acum. În schimb, era sigur de faptul că, atunci când în sfârșit ajunsese să aibă o situație strălucită, își dăduse seama că universul limitat în care se mișca nu-i aducea decât gol și amărăciune.

– Cowboyii participă la rodeo, păzesc și mână turmele de vite, se lasă purtați de curentul vieții și petrec mult timp filozofând asupra sensului ei, răspunse el în sfârșit.

Carly simți că și ea gândea oarecum la fel. Multă vreme se crezuse o ființă fără mistere, crezuse că se cunoaște pe sine. Era contabilă într-o mică societate de textile din Manhattan, care se mulțumea cu stereotipiile vieții cotidiene. Oricum, avea un pronunțat sentiment de siguranță.

Viața ei era liniștită; nu avusese prea multe provocări, decât vreo două întâlniri cu necunoascuți puse la cale în secret de către Jessie și Christy. Apoi survenise incredibila veste despre moștenirea ei și dintr-o dată își dăduse seama că nu mai era cine se crezuse. Acum, încă se mai căuta.

– Și ai găsit un sens vieții noastre?

Poate că întrebarea era indiscretă, dar Carly își spuse că dacă trebuia să se asocieze cu acest bărbat, avea dreptul să știe ce gândește.

– Cred că da.

Chiar dacă Wild West Show era un spectacol de valoare culturală discutabilă, se dovedise a fi remediul preocupărilor diverse ale lui Josh. Pe scurt, considera că întâlnirea cu Bob fusese șansa vieții lui.

– Îmi imaginez că afacerea este destul de greu de gestionat.

Carly se străduia să nu-și arate îndoielile asupra aptitudinilor ei de a conduce o asemenea întreprindere. La urma urmei, învăța

repede. Era o calitate care-i fusese mereu recunoscută.

– Știi, în meseria asta nu poți sta ca o plantă într-un ghiveci, înțepenită în spatele unui birou. Știi să călărești?

– Poftim? Ce să ...?

– Să călărești un cal, fiește.

Carly uitase să-și mai păstreze atitudinea sobră și-și pusese picior peste picior. Josh își imaginase că purta fusta lungă pentru că avea picioare sau genunchi urâți. Trebui însă să constate că n-avea ce să le reproșeze. Ba dimpotrivă. Se întrebă dacă nu cumva se purta în mod deliberat provocator.

– Nu m-am apropiat în viața mea de un cal, răspunse Carly, ușor speriată.

– Va trebui să înveți. Pun pariu că te pot transforma într-o călăreață excelentă înainte să-ți dai seama.

Spunând acestea, Josh îi făcu cu ochiul. Carly, care și când mergea se împiedica uneori, nu îndrăznea să-și imagineze ce se va întâmpla dacă va încerca să se apropie de un cal.

– Și despre teatru ce știi? Ai urcat vreodată pe scenă?

– Despre teatru?

Vocea ei se gâtui și trebui să-și dreagă glasul.

– Ei bine, da. Aici este vorba despre o meserie care include un spectacol, nu știai?

Carly își dădu seama că nu se gândise niciodată la acest aspect al problemei. I se păru dintr-o dată că-i aude pe părinții ei implorând-o să se ducă la fața locului și să vadă despre ce este vorba înainte de a lăsa totul baltă în urma ei.

Bineînțeles că nu-i ascultase. Cum ar fi făcut-o de altfel dacă

tocmai se ivise ocazia de a obține ceva la care n-ar fi îndrăznit să viseze vreodată? Numai că, evident, în proiectele ei nu se aflau și acelea de a deveni actriță sau ... cowboy. Se imaginase mai degrabă stând în spatele unui birou, prezidând ședințe, conducând campanii de promovare, dând recepții ...

– În legătură cu scena ... începu ea.

– Oh! văd că asta te tracasează. Nu este cazul. Defilările organizate sunt destul de rare.

Carly simți că amețește la gândul de a se afla în fața unui public dezlănțuit.

– Ai pe cineva la New York? întrebă Josh, pentru a schimba subiectul.

Dacă nu i-ar fi fost mintea plină de scena de teatru, de actori sau de rodeo, Carly ar fi răspuns: "Pe nimeni în mod deosebit", ceea ce ar fi fost mult mai exact decât acel "nu" pe care catadicsi să-l spună.

Spera ca într-o zi să-l găsească pe bărbatul vieții sale. Și-l imagina frumos, amabil și timid. Ar fi avut o meserie bună, ar fi economisit împreună bani penru a-și cumpăra o căsuță ...

Mai târziu, ar fi avut trei copii. Oricum, nu se punea problema să-și facă astfel de griji înainte de treizeci de ani. Și mai avea încă trei până atunci. Nu, deocamdată avea alte motive de îngrijorare. Poate că, într-o zi, va reuși să se țină în șa, dar să se producă în public ... pe scenă ...

– Ești căsătorit? întrebă ea brusc.

– Am fost. Dar tu?

– Nu.

Tânăra se întrebă din ce cauză o fi fost căsătoria lui un eșec, fără

să îndrăznească însă să-l întrebe. Absorbită de diversele ipoteze care-i treceau prin minte, tăcu o vreme.

– Unchiul meu Bob a fost căsătorit, zise ea dintr-o dată, pentru a rupe tăcerea care nu se mai sfârșea. După informațiile pe care mi le-a dat notarul său, nu a mai repetat experiența. Și când mă gândesc că habar n-aveam de existența acestui unchi! Era fratele tatălui meu dar ... era oaia neagră a familiei. Tata nu mi-a vorbit despre el decât după ce a aflat că eram singura lui moștenitoare. Ultima oară când l-a văzut pe Bob eu aveam doar șase luni. Atunci, l-a rugat să-mi fie naș.

Acum înțelegea Josh de ce Bob Gerard își lăsase moștenire toate bunurile acestei necunoscute. Divorțat fiind și fără copii, era normal să se gândească la o rudă de sânge, la nepoțica și ... fina lui.

– Nu știu ce să cred despre toată această poveste, continuă Carly. După spusele tatălui meu, fratele lui a ieșit într-o dimineață să cumpere ziarul și nu s-a mai întors niciodată. A telefonat însă câteva zile mai târziu, în timp ce tata spumega de furie. Nu numai că Bob și-a lăsat baltă nevasta, dar pe deasupra l-a lăsat și pe tata singur să conducă firma de instalații sanitare pe care o aveau în asociație.

Josh își aminti dimineața aceea când s-a trezit cu sentimentul că este profund nefericit. Își privise soția care dormea lângă el. Erau căsătoriți doar de vreun an și ea pretindea că îl cunoaște deja mai bine decât se cunoștea el însuși și-i trasase deja viitorul. Cu siguranță, zicea ea, o carieră politică i s-ar potrivi. Ar avea celebritate, onoruri, bani și putere. Dar ce însemnau atunci jurămintele lor de a se iubi la bine și la rău? se întrebase Josh.

– Unchiul tău era la vremea aceea îngrozitor de nefericit, spuse

el. N-a găsit altă soluție decât să taie în carne vie. Ruptura cu fratele lui l-a tulburat mult, mi-a spus odată. Poți să-i repeți tatălui tău ce ți-am spus acum. Poate o să-i facă bine să audă.

– Cu siguranță.

Carly descoperi cu plăcere o oarecare sensibilitate la interlocutorul său. De îndată ce va admite că ea este mult prea timidă ca să joace rolul Calamity Jane, vor găsi cu siguranță un compromis rezonabil. Cu inima dintr-o dată mai ușoară, îndrăzni să-i pună întrebarea care-i stătea de mult pe buze.

– Ți-ai părăsit și tu căminul în modul în care a făcut-o unchiul meu?

Josh zâmbi.

– Eu n-am ieșit să cumpăr ziarul.

Urma un viraj foarte strâns și Carly se agăță cu putere de scaunul ei. Îndrăzni să respire abia după ce Josh luă fără probleme virajul. Câteva clipe mai târziu, zări un panou care anunța că se apropiau de "cel mai mare Wild West Show din toată America".

Cu emoție crescândă, Carly mai văzu succedându-se trei panouri plasate la vreun kilometru distanță unul de altul, fiecare mai mare decât precedentul.

Apoi ajunseră la destinație. Era imposibil să ratezi "cel mai mare Wild West Show din toată America", pentru că acesta se întindea de-a lungul autostrăzii.

Josh intră pe o alee laterală și se opriră în fața unei porți mari. Lăsă motorul pornit, sări jos din mașină și, cu o cheie pe care o scoase din buzunar, descuie poarta. După ce trecu dincolo, opri din nou și se duse să încuie grilajul din spatele lui.

– Cum intră oamenii, în condițiile acestea? se miră Carly.

– Nu deschidem pentru public decât de miercuri până duminică.

– Aha! zise Carly, oarecum ușurată.

Ce noroc că era abia luni; asta îi lăsa la dispoziție restul zilei și întreaga zi de mâine pentru a se obișnui cu acest mediu surprinzător. Dar pentru a se adapta cu manierele asociatului ei, își spuse că i-ar trebui vreun secol sau două.

La volanul jeepului său, Josh intră sub o cupolă vastă asemănătoare aceleia a unui circ, traversă o parcare neasfaltată și trecu prin fața unui amfiteatru format din gradene. Chiar în față, trona un decor al unui oraș fantomă din epoca în care se produsese cucerirea Vestului, care părea răsărit direct dintr-un film western.

– Nu-i prea impresionant, constată Carly.

În imaginația ei, se așteptase la un fel de Disney World la scară mai mică. În fața dezamăgirii dezvăluită de expresia de pe fața ei, Josh reevaluă în jos suma pe care se gândise să i-o propună pentru a cumpăra partea ei. Fără îndoială, nu va fi chiar atât de lacomă pe cât se temea el.

– Mergem să-ți arăt bungaloul în care vei locui. După aceea, vei putea vizita în voie toate instalațiile pe care le avem aici.

După ce Josh mai depăși niște panouri din spatele decorului, Carly făcu ochii mari. Văzu grajdurile, o pășune împrejmuită ca un țarc și două bungalouri de mătimi inegale. Însoțitorul său opri jeepul în fața verandei celui mai modest. Opri motorul și coborî din mașină. Carly nu se mișcă; privea în pământ.

– Pot să te duc în brațe, dacă vrei.

Ploaia din noaptea trecută transformase solul într-o mocirlă.

– Nu, nu, nu este nevoie, se grăbi ea să protesteze.

Își desfăcu centura de siguranță și întinse un picior în speranța că va atinge prima treaptă fără să-și murdărească pantofii. Piciorul chiar ajunse la locul sperat, dar nereușind să prindă în același timp și balustrada scării, își pierdu echilibrul. Josh se repezi și o prinse chiar în clipa în care era cât pe ce să cadă în noroi.

– N-ar fi trebuit să-mi refuzi galanteria, îi șopti el la ureche.

Mâinile i se încleștaseră pe talia ei subțire și putea să-i respire parfumul delicat al părului. Suflă ușor pentru a îndepărta o șuviță care-i flutura în fața buzelor.

– Îmi pare rău că ți-am stricat plăcerea, replică ea, pe același ton poznaș.

– Și tu ți-ai cam stricat pantofii, constată Josh lăsând-o jos.

Replica ușor frivolă de adineauri a lui Carly îl uimise la fel de mult ca a sa, de altfel. Și-o imaginase serioasă și austeră ca o bibliotecară de provincie mai degrabă, decât o tânără cu simțul umorului. În sfârșit, nu trebuia să se mire de nimic. "Femeile au avut întotdeauna sclipirea de geniu pentru a găsi cuvântul potrivit când este cazul să descurajeze vreun imbecil", își zise el, oftând resemnat.

– În cea mai mare parte a timpului, avem aici noroi până la genunchi, adăugă Josh. Sper că ți-ai adus cizme ...

Carly dădu afirmativ din cap. Nu avea cizme de călărie, dar cizmele ei de cauciuc vor fi foarte potrivite. Nu știa că în Oklahoma plouă atât de des.

Josh împinse ușa bungaloului.

– Iată așadar casa unchiului meu ... murmură Carly privind în jurul ei.

Se intra direct într-un salon, o încăpere frumoasă, simplă, fără bibelouri. Pe canapea era întinsă o cuvertură de artizanat, cu motive indiene de prin partea locului. Tonurile de ocru se asortau cu cele ale covorului. Un perete întreg era ocupat de un șemineu. Carly îndrăgi imediat această încăpere pe care o aprecie primitoare și caldă.

– Casa unchiului tău este de fapt a mea, preciză însoțitorul ei.

– Poftim? Cum așa?

Reacția ei depășea speranțele lui. Chipul ei fin se crispase și-l privea stupefiată.

– Eu i-am moștenit casa, crezu ea de cuviință să precizeze.

– Doar jumătate de casă.

– Imposibil ... bâigui ea.

– Bungaloul are două camere. Așa că nu-ți face griji. De altfel, știu să mă stăpânesc.

Carly nu se îndoia de asta. Niciun bărbat care ar fi arătat la fel de bine ca Josh Spencer n-ar fi catadicsit să arunce vreo privire spre ea. Oricum, succesele ei la bărbați se puteau număra pe degetele de la o mână. Numai că nu aceasta era problema.

– Doar nu-ți închipui că o să locuim împreună!

Ideea aceasta părea că o scoate din sărite. Era un început promițător, se bucură Josh în sinea lui. Își cufundă privirea albastră în ochii căprui ai lui Carly. Se priviră astfel în tăcere, capul ei ajungând abia la bărbia lui Josh, care măsura cam un metru nouăzeci ...

– Nu este loc în altă parte. Doar dacă nu vrei să stai în bungaloul comun cu majoritatea oamenilor care lucrează în spectacol. Acolo

n-ai avea cine știe ce intimitate, după cum îți poți imagina.

Carly își mușcă buzele. Ce se tot lăudase el cu așa-zisa lui galanterie? Nu s-ar fi putut duce chiar el să doarmă împreună cu ceilalți angajați?

– Și femeile? Ele unde locuiesc?

– Acasă la ele, în oraș.

Carly avu impresia că o aude pe mama ei certând-o: "Haide, Carly, păstrează-ți calmul și strânge din dinți; nu-l face pe adversar să bănuiască faptul că te-a dărâmat. Contraatacă!"

– Voi dormi la hotel. Am văzut unul pe marginea autostrăzii.

– Da, este "Red Star", dar se află la vreo zece kilometri de aici. Și cum te vei deplasa fără mașină? M-aș fi oferit cu dragă inimă să te conduc, dar i-am promis unuia din oameni că îi dau mașina astă-seară, și se întoarce abia miercuri dimineață.

Aceasta fu singura scuză care-i trecu prin minte lui Josh. Pentru câțiva dolari, Denny Robbins va intra cu siguranță în jocul ăsta.

– Și nu mai există un alt vehicul?

Îl judecase greșit, își reproșă Carly. Se vedea bine că făcea imposibilul ca să-i fie pe plac, credea ea. La urma urmei, era și casa lui; cu ce drept i-ar fi putut cere să se mute?

În ceea ce-l privea, Josh nici nu se gândea să-i dezvăluie că are și o motocicletă. Toți bărbații care participau la show aveau câte una și le parcau într-o magazie. Cu siguranță, Paulie Ben și Billy Jack vor accepta să le ferească de privirea ei atâta timp cât va fi nevoie. Dacă ea va rezista două zile, înseamnă că era al naibii de încăpățânată

Josh era gata să facă pariu că nu va rezista.

– Nu, nu există. Ascultă, am putea să vorbim despre asta mai

târziu? Acum, o să-ți aduc valizele. După aceea, dacă îți pui cizmele, îți voi prezenta parcul nostru de distracții.

Nu-i putea propune încă nicio tranzacție înainte să vadă în ce anume consta moștenirea ei.

– Nu prea am chef să mai ies astăzi, răspunse ea.

– Ți-e foame?

– Nu, mulțumesc.

Carly își feri privirea. Bun, hotărârea pe care o luase de a rupe iremediabil cu trecutul ei se dovedise a fi o pacoste. Numai că răul fusese deja făcut, nu mai avea cale de întoarcere. Și apoi, se cam săturase să facă parte dintre aceia care, la cea mai mică dificultate, își ascund capul în nisip.

– Ce ai vrea să faci? o întrebă Josh.

Ea oftă.

– Poate să arunc o privire peste registrele fiscale?

În această privință, cel puțin, se afla pe un teren cunoscut.

– Crezi că vei pricepe ceva?

– Sunt contabilă de meserie.

– Registrele le ținea numai unchiul tău. Sunt în biroul lui.

Carly își urmă gazda până la o încăpere din apropiere. Se așeză la birou în timp ce el scotocea prin dulapuri. Nu prea era alt mobilier în încăpere. Privirea îi căzu pe un cap de cerb care împodobea unul dintre pereți și simți un nod în stomac.

Josh scoase la un moment dat o cutie de pantofi dintr-un sertar. O desfăcu și scoase la iveală un teanc de hârțoage pe care le împinse spre Carly.

– Astea sunt "registrele fiscale"? exclamă ea, îngrozită.

– Unchiul tău avea un mod foarte personal de a proceda.

Dintr-un alt sertar, Josh mai scoase un blocnotes.

– O dată pe lună, ne vizitează un contabil. L-am rugat să vină mâine ca să te pună în temă.

Carly dădu din cap. Deschise blocnotesul; era plin de "hieroglife" indescifrabile.

– Nu-ți mai bate capul cu astea și așteaptă până mâine ca să te mai dumirești.

– Dacă nu te superi, aș vrea totuși să încerc să descifrez aceste note, zise ea, închizând carnețelul.

Chiar și cu ochelarii de citit, se îndoia că va fi în stare să traducă aceste semne cabalistice, dar refuza să se lase descurajată.

Colocatarul ei ridică din umeri.

– Cum vrei.

După ce el ieși, Carly își scoase ochelarii din poșetă și-i puse pe nas. Înainte să se apuce de treabă, nu se putu abține să mai privească o dată cu aversiune spre capul de cerb care trona deasupra biroului.

Își dorea din tot sufletul să nu existe vreo relație simbolică între acest trofeu și ea însăși.

Capitolul 2

– Cina este gata! anunță Josh, trecându-și capul prin ușa întredeschisă.

Trecuse o oră de când Carly se închisese în birou. Răgazul acesta îi permisese lui Josh să pună la punct, împreună cu complicii săi, o strategie.

Ea îi adresă un zâmbet strălucitor care-l surprinse prin farmecul și perfecțiunea lui. Spre regretul lui, trebui să recunoască faptul că era într-adevăr frumoasă.

Dacă hârțoagele din cutia de pantofi își păstraseră secretul, Carly progresase în schimb considerabil pe un alt plan.

– Cărui fapt datorez onoarea acestui zâmbet? întrebă Josh.

– Mi-am rezervat o cameră la motelul "RedStar" și am închiriat o mașină cu șofer. Când voi termina aici, va fi de-ajuns să sun la agenție.

Cum să se fi așteptat Josh la așa ceva?! Istețimea și resursele acestei tinere îl luaseră pe nepregătite.

– Habar n-aveam că există asemenea servicii prin partea locului ...

Carly îi zâmbi din nou.

– Am putea să ne înțelegem în privința unui aranjament financiar care mi-ar permite să închiriez o casă; un fel de ... troc pentru a renunța la partea mea din casa lui Bob. Și îmi voi cumpăra o mașină de ocazie din banii mei.

– Vom mai vorbi despre toate astea după masă, dacă vrei.

Josh avea sentimentul neplăcut că pierde controlul situației. Cu un gest nervos, își trecu mâna prin păr.

– Te conduc la camera unde ți-am dus bagajele.

– Îți mulțumesc că mi-ai propus să mă conduci la hotel, zise ea. A fost foarte drăguț din partea ta.

Și chiar credea asta. Era așadar un bărbat curtenitor, mai mult decât plăcut privirii, seducător și sensibil. Era un adevărat cocteil exploziv!

În sinea lui, Josh suporta reproșurile conștiinței sale. Tânăra aceasta avea într-adevăr un zâmbet adorabil. Și când se gândea că el o mințea ...

– Mor de foame! spuse ea. Acum abia îmi dau seama. Cine gătește aici?

Tânăra se simțea foarte mulțumită de ea însăși. Se descurcase bine până acum. Și cine știe? Poate că, până la urmă, va rămâne insensibilă la farmecul gazdei sale.

– Gaby Hale, răspunse el fără s-o privească.

Împinse ușa unei camere în care trona un pat imens și rămase în prag. Decorată în cel mai pur stil al Vestului colonial, lui Carly i se păru la fel de primitoare ca salonul. Își zări bagajele într-un colț,

aproape de o fereastră.

– N-o să întârzii mult, spuse ea închizând ușa.

Într-adevăr, după vreo douăzeci de minute, îl regăsi pe Josh în salon. Era evident că încercase să-și aranjeze un pic părul și se schimbase.

Chiar dacă era contrariat încă de întorsătura pe care o luaseră evenimentele, Josh nu putu să nu aprecieze schimbarea. Carly își pusese o cămașă în carouri, niște blugi strâmți și cizme negre de cauciuc. În ținuta aceasta care nu-i ascundea deloc silueta, îi descoperi niște contururi și o suplețe care-l lăsară o clipă fără grai.

– Ai face mai bine să-ți pui o vestă. Chiar și vara, nopțile sunt reci pe aici, zise el în sfârșit.

Mișcată de această solicitudine, Carly se întoarse în cameră să-și caute o haină călduroasă. Era mijlocul lunii iunie și soarele încă nu apusese. Străbătură în tăcere distanța scurtă dintre bungalouri. Josh reflectă la un nou plan de bătaie. Nu se așteptase ca ea să ocolească atât de abil primul obstacol pe carel i-l așezase în calce.

Amintindu-și zâmbetul radios pe care i-l adresase, îi aruncă o privire ranchiunoasă. Care bărbat nu s-ar topi în fața unui asemenea zâmbet?

Carly rămânea cufundată în gândurile ei. Tocmai înfruntase prima promovare adevărată din viața ei și acum își savura triumful.

Ajunși la ușa clădirii comunitare, își șterse cu grijă cizmele de grătarul din fier forjat. Apoi, Josh se dădu la o parte pentru a o lăsa pe ea să intre. Carly auzi mai întâi o hărmălaie de voci și abia zări chipurile celor prezenți.

La o masă lungă se aflau așezați patru oameni și multe locuri

libere. Un al cincelea se afla în fața unei impunătoare mașini de gătit și amesteca într-o cratiță. O aromă delicioasă de usturoi și ierburi aromatice umplea încăperea. La intrarea lui Carly, discuțiile încetară și toate privirile se întoarseră spre ea. Ușor stângace, se apropie instinctiv de Josh.

Primul care rupse tăcerea fu bărbatul de lângă mașina de gătit.

– Iat-o deci pe nepoata lui Bob, spuse el zâmbind. Ce mai faci, micuțo? Pe mine mă cheamă Art, dar toată lumea îmi spune Gabby.

Tânăra îi răspunse la rândul ei cu un zâmbet. Era pentru prima oară când cineva îi spunea "micuțo", tocmai ei care își dominase întotdeauna colegii de clasă, fie fete sau băieți, pe care-i depășea în înălțime cu aproape un cap. Chiar și la universitate ...

– Bună seara, Gabby, răspunse ea luând mâna întinsă.

Câți ani să fi avut Gabby? Cincizeci? Șaizeci? Era greu de spus. Părea plin de vigoare și fizicul său atletic contrasta cu fața zbârcită și arsă de soare. În orice caz, era mai în vârstă decât ceilalți colegi ai lui care, ca și Josh, păreau să aibă în jur de treizeci de ani.

Uimit și fascinat totodată, acesta o observa pe Carly a cărei privire se luminase la primirea călduroasă pe care i-o făcuse Gabby. Se gândi că nu văzuse niciodată niște ochi cu asemenea nuanțe aurii.

Ceilalți bărbați de la masă se ridicară și Josh făcu prezentările. Carly parcă auzea în minte observațiile pe care i le făcea adeseori mama sa: "Stai deoparte, ce naiba!" Și, cu inima bătându-i nebunește, și cu un nod în gât, ridică bărbia și-și îndreptă umerii.

Primul care-i fu prezentat fu Denny Robbins, un tânăr cu părul foarte negru, ondulat și îmbrăcat în blugi și un tricou.

– Sunt încântat să vă cunosc, domnișoară Gerard, zise el cu o

voce tărăgănată.

– Este de-ajuns să-mi spui Carly.

Se vedea bine că tânărul era foarte satisfăcut de înfățișarea lui fizică. Carly trebui să recunoască faptul că era atrăgător fără ca totuși să resimtă față de el o emoție deosebită. Acest lucru i se păru de altfel ciudat pentru că, privind cu atenție, chipul lui Denny avea trăsături mai regulate decât cele ale lui Josh.

Urmă apoi Paulie Mitchell care îi întinse mâna, apoi veni rândul lui Ben Keane și în sfârșit cel al lui Billy Jack Guthrie. Fiecare dintre cei trei bărbați, în felul lor, erau plăcuți. Totuși, Carly se simți mai atrasă de Billy Jack, un personaj timid și stângaci în care recunoscu un suflet pereche. De fapt, cu excepția lui Denny Robbins, i se părură toți, la prima vedere, simpatici.

– Să dăm întâietate doamnelor! spuse Gabby oferindu-i un scaun.

Carly își puse vesta pe speteaza scaunului și se așeză. Se bucură că Josh se așeză în dreapta ei și Billy Jack în față.

– Este prima vizită în Oklahoma? întrebă Denny.

– Da.

Agasat, Josh îl observa pe Denny etalându-și farmecele, ca de fiecare dată când se afla în prezența unei reprezentante a sexului opus. Gabby aduse pe masă o cratiță cu tocană, apoi o alta cu cartofi fierți.

– O să te pun cât de curând puțin la îngrășat, micuțo! spuse el servind-o pe Carly cu o porție copioasă din tocana lui.

– Este mult prea mult, obiectă ea fără convingere.

– Mănâncă până este caldă, o sfătui "maestrul bucătar".

Acesta continuă să servească și farfuriile tuturor se umplură

curând.

– Aș fi foarte fericit să te ajut să descoperi și alte peisaje din Oklahoma decât Poquotte Falls, zise Denny cu un zâmbet cuceritor. Trebuie să vezi cel puțin Tulsa și Ohlahoma City.

– Cred că voi fi foarte ocupată, se fofilă politicos Carly.

Josh simțea o asemenea iritare față de manevrele lui Denny încât nici nu auzi refuzul mascat al lui Carly. Fir-ar să fie! Există oare pe lume vreo femeie pe care Denny să nu încerce să-și pună labele murdare?

– După câte am înțeles, nu-ți cunoșteai unchiul, adăugă Denny în timp ce toți ceilalți începeau să mănânce.

– Nu, nu-l cunoșteam.

– A fost un tip ca lumea, interveni Gabby. Adora să joace pocher și mergea până la Tulsa ca să joace. Aproape întotdeauna pierdea, dar asta nu-l descuraja!

– Vă amintiți noaptea în care ne-am înțeles cu toții să-l lăsăm să câștige? întrebă Paulie, cu chipul lui aspru luminat de un zâmbet.

Își păstrase pe nas ochelarii de soare cu lentile la fel de închise la culoare ca și părul său.

– Daaa ... și totuși a pierdut! completă Ben, înlăturând de pe frunte o șuviță blondă care-i căzu imediat la loc.

– A fost cel mai bun "Buffalo Bill" pe care l-am avut vreodată, declară Gabby între două înghițituri. Așteaptă numai să vezi spectacolul, micuțo. O să te înfioare de plăcere.

"Micuța" zâmbi.

– Participi și dumneata?

Bătrânul cowboy scutură din cap.

– Am și așa destulă treabă cu bucătăria și cu menajul! Știi bine că băieții ăștia sunt niște bădărani, doar sunt cowboy.

– Pe cine faci tu bădăran? exclamă Paulie.

– Tu ești cel mai mare dintre toți! replică Gabby.

Se întoarse apoi spre ea.

– Paulie îl joacă pe Butch Cassidy, iar Ben, pe Sundance Kid, tâlharii de drumul mare cu inimă largă.

– Și dumneata, ce personaj joci? îl întrebă Carly pe Billy Jack care nu scosese o vorbă până atunci.

– Eu nu joc, mormăi el cu privirea plecată.

Avea un păr lung și foarte drept, niște ochi căprui-deschis, o strungăreață între incisivi și un fel de a fi cam aspru.

– Eu sunt doar figurant.

– Denny este "Jesse James", continuă Gabby. În fine, atunci când catadicsește să-și arate mutra. De altfel, ne pierdem cea mai mare parte a timpului căutându-l. Când nu-l găsim, îi ia locul Josh.

Acesta tocmai hotărî în sinea lui că la prima abatere de acest fel a lui Denny, o să-l dea afară. În clipa aceasta, nu se simțea deloc dispus să-i mai ierte lipsa de conștiință profesională.

Alături de el, lui Carly nu-i era deloc greu să-și pună la treabă imaginația și să și-l reprezinte pe Josh în rolul miticului Jesse James, "brigandul cel iubit de toți".

– Se mai întâmplă ca Josh să joace și rolul lui Wild Bill Hickock, un as al cazinourilor, continuă Gabby. Și joacă al naibii de bine.

– Încetează, o să mă faci să roșesc! exclamă Josh.

Tânăra izbucni în râs. Josh nu găsise o replică mai spirituală, ceea ce nu-l împiedică însă să se bucure de veselia vecinei lui de masă.

– Eu n-aș putea niciodată să joc în fața unui public, zise aceasta. Nici măcar nu știu să călăresc, și aș muri de rușine dacă aș fi fluierată sub o ploaie de popcorn și roșii coapte!

– Să te fluiere? Ce ideea năstrușnică! exclamă Gabby. Oamenii știu totuși să se abțină. Dacă te tentează, poți chiar să încerci să joci comedie, dar nimeni n-o să te oblige să călărești.

Carly privi spre Josh, care însă își întoarse capul în cealaltă parte, cu o obstinație suspectă. Își aminti totuși că-l auzise vorbind despre frecvente discuții înfierbântate în această privință.

– Hei, Josh! zise Gabby. Îți amintești că, atunci când vă mai ciondăneați, Bobby zicea că ești șmecher?

Josh își ținu respirația. Încercă să-i dea de înțeles din priviri bucătarului că discuția aceasta era pe un teren minat.

– Bobby? Este vorba despre unchiul meu Bob? întrebă Carly.

– Exact, răspunse Gabby, luând o bucată de pâine ca să șteargă sosul de pe farfurie.

– De ce zicea că ești șmecher?

– Era o glumă între noi.

Josh nu-și ridică privirea din farfurie, deși aceasta era de acum goală.

Gabby își mesteca alene bucata de pâine.

– Unchiul tău gândea ca cei mai mulți dintre oameni, și anume că toți avocații sunt cam șarlatani. Dar, ca să fie mai blând cu el, îi spunea că este șmecher.

– Josh! Avocat! exclamă Carly.

Gabby îi zâmbi.

– Se pare că nu ți-a spus că practică avocatura la New York

într-un cabinet luxos și foarte bine cotat?

Bucătarul își lovi cu palma genunchiul.

– Ia te uită! Acum îmi dau seama! Voi doi veniți de la New York! Așa că aveți cel puțin un punct comun.

De ce o mințise Josh? se întrebă Carly. Pentru că s-a gândit că un cowboy romantic o va impresiona mai mult decât un avocat newyorkez? Era o prostie! De ce ar fi încercat s-o impresioneze? Și apoi, toată povestea aceea cu obligația de a ști să călărești și ocările care ar fi așteptat-o dacă greșea; nu, zău, nu înțelegea.

– Bun, eu am șters-o, spuse Denny ridicându-se.

O privi pe Carly.

– Chiar nu vrei să te duc să-ți arăt Tulsa?

– Chiar nu vreau. Mulțumesc, totuși!

– Cine mai vrea tocană? strigă Gabby. Dar tu n-ai mâncat nimic, micuțo! Nu ești cuminte!

Rușinată, ea își privi farfuria pe jumătate plină. N-ar mai fi putut înghiți niciun strop.

– Eu aș mai vrea, zise Ben.

– Ai picioare, nu-i așa? îl repezi Gabby. Și știi foarte bine unde este mâncarea.

Josh aruncă o privire rapidă spre Carly.

– Vrei să pleci acasă?

Ea încuviință.

– A fost o mâncare delicioasă, îi spuse ea lui Gabby. Îți promit că data viitoare când voi fi mai puțin obosită, o să mănânc mai mult.

– Dar o ceașcă de cafea bei, nu-i așa? îi propuse bucătarul! Am făcut cafea proaspătă.

Josh nu-i lăsă lui Carly timp să răspundă.

– Călătoria aceasta a istovit-o. Are nevoie de niște ore de odihnă ca lumea.

Ea se ridică.

– Vă mulțumesc pentru primire, domnilor!

Cu câteva priviri de conspiratori aruncate pe furiș lui Josh, Paulie și Ben îi urară noapte bună lui Carly. Billy Jack se mulțumi doar să dea din cap.

– Pe mâine! le strigă Gabby când Josh și Carly trecură pragul.

Afară, cerul își schimbase culoarea spre un albastru-metalic și o adiere proaspătă îi întâmpină.

– Pune-ți haina, o sfătui Josh.

– Nu-mi este frig! răspunse ea.

Putea să-și păstreze pentru el curtoazia prefăcută! Era teribil de supărată pe el pentru că o minți atât de ipocrit. Josh se opri. Fără să-i ceară părerea, îi puse haina pe umeri și inima lui Carly începu să bată aiurea.

Ajunși la ușa casei, Josh își scoase cizmele. Ea se pregătea să-l imite când el îi propuse.

– Sprijină-te de perete. O să te ajut.

– Pot și singură.

Josh o privi tăcut cum își scotea cizmele pline de noroi. Când rămase doar în șosete, îl privi cu un aer belicos. Gazda ei împinse ușa și apăsă comutatorul.

– Ia loc, îi spuse el.

Așteptă până când ea își alese fotoliul cel mai îndepărtat, apoi se așeză pe canapea. Îi despărțea o măsuță joasă. Într-o tăcere

apăsătoare, Carly îl privi pe Josh masându-și fruntea. Părea stânjenit. În sfârșit, după un secol de tăcere, se lăsă pe pernele canapelei și o privi.

– Te întrebi, firește, de ce ți-am ascuns faptul că sunt avocat.

– Într-adevăr; de ce m-ai mințit?

– M-am temut că vei deveni bănuitoare și vei refuza să negociezi cu mine.

Carly păru uimită.

– Nu înțeleg ...

Joash simți cum se închide în ea ca o floare retractilă. I se părea frumoasă cu părul acesta care-și recăpătase libertatea și șuvițele ca flăcările care-i încadrau chipul. Ar fi dat orice ca discuția să nu fi luat această întorsătură sordidă.

– Aveam de gând să-ți propun să-ți răscumpăr partea de moștenire, mărturisi el oftând. Aș fi foarte generos, să știi. În fine, o să te mai gândești la asta după ce vei lua legătura cu contabilul.

– Nu vrei să rămân aici ...

Nicio clipă nu se gândise la această eventualitate. Josh hotărî într-o clipă să nu mai tergiverseze.

– Refuz să mă asociez cu o femeie.

Și dintr-o dată, totul se limpezi: de la bun început, el se străduia s-o descurajeze.

– Ce ai împotriva femeilor?

– Îmi este greu să-ți explic.

– Te întreb, totuși!

– Modul nostru de viață de aici n-are nimic glorios, Carly.

– Sunt sigură că tu ți-ai abandonat un mod de viață mult mai

strălucitor decât al meu venind aici! Eu nu alerg după glorie!

Când se gândea că, naivă, îi mulțumise că se purtase amabil cu ea! Atențiile lui nu erau decât prefăcătorii, șiretlicuri destinate a o împiedica să vadă că încerca s-o înșele. Carly nu-și amintea să mai fi fost umilită astfel în viața ei.

– Atunci, după ce alergi, fir-ar să fie, Carly?

Nu exista altă soluție decât s-o determine să plece, gândea Josh. Nu va lăsa ca o altă femeie să-i otrăvească viața! Chiar dacă, de data aceasta, niciun grăunte de sentiment nu-i amenința inima, ținea foarte mult la liniștea lui sufletească.

– Nici nu mă gândesc să vând, replică ea tăios. Voi învăța ce trebuie făcut – și chiar mai mult – pentru a fi performantă. Așadar, nu te teme că mă voi transforma într-o povară numai pentru că mă crezi ... o specie inferioară!

– Nu mă tem de așa ceva. Pur și simplu, nu va merge. Și dacă te vei gândi mai bine la această problemă, vei fi de acord cu mine. În Oklahoma, viața este dură și nu seamănă deloc cu aceea pe care o duceai la New York.

– Dar tu cum te-ai obișnuit? întrebă Carly, surprinsă de fermitatea tonului ei.

– Eu sunt bărbat.

Este cu totul altceva.

Încăpățânarea acestei tinere îl îngrozea. Prezența ei era atât de deplasată într-un parc de distracții ca aceea a unui elefant într-un magazin de porțelanuri. Cum de nu era în stare să-și dea seama de asta?

Carly își ridică trufaș bărbia și se gândi la "învățăturile" mamei

sale. Trebuia să găsească o replică potrivită care să-l pună definitiv la punct pe acest personaj antipatic!

– În caz că n-ai aflat până acum, dă-mi voie să-ți aduc la cunoștință un lucru: de ceva vreme, toate meseriile sunt accesibile și femeilor. Într-o bună zi, vom ajunge chiar și la Casa Albă!

În fața expresiei, furibunde a lui Carly, Josh făcu o mutră plictisită.

– Fie. Pretinzi că poți să fii egală cu mine.

Ei bine, dovedește-o!

Chiar dacă ea nega, acum acest lucru evident, mai devreme sau mai târziu își va da seama cât de nepotrivită este această asociere.

– Chiar asta am de gând să fac, închipuiește-ți!

Cu aceste cuvinte, se ridică și se îndreptă către bucătărie, unde remarcase telefonul. Se simțea dintr-o dată plină de o siguranță de sine necunoscută ei până acum.

– Ce faci? îi strigă Josh pe un ton aspru.

– Telefonez la agenția de închiriat mașini, îi strigă ea cu o voce și mai aspră. Îmi imaginez că ești grăbit să te duci la culcare. Noapte bună, nu te mai reține.

Josh își încleștă maxilarele.

Telefonul aflându-se totuși suficient de aproape, reuși să înțeleagă câteva cuvinte și pricepu că, pentru moment, niciun șofer nu era disponibil.

– Trebuie să telefonez peste o oră, zise Carly trecând pe lângă el. Voi profita de acest timp pentru a examina mai îndeaproape registrele unchiului meu.

Josh o privi închizând ușa biroului în urma ei, apoi își prinse

capul în mâini. Îl cuprinsese o migrenă cumplită. O durere de cap ciudată, provocată de niște forme senzuale și de o claie de păr roșu ca focul.

Capitolul 3

Josh aruncă o privire spre ușa biroului unde Carly se închisese de mai bine de o oră. Așteptând ca ea să se hotărască să iasă, măsurase salonul în lung și-n lat, aprinsese și stinsese televizorul de mai multe ori și băuse o bere. O clipă, se gândise să se ducă la ceilalți, care rămăseseră în bungaloul comun, pentru a mai sta de vorbă sau să facă un tur cu motocicleta, pentru ca până la urmă să se hotărască să aibă răbdare.

Se uită la ceas. Trecuse de mult o oră. De ce nu mai telefona Carly după mașină? Era oare atât de absorbită de registrele lui Bob încât uitase cât este ceasul? Dar dacă ... Dacă plângea?

Gândul acesta îl făcu să sară de pe canapeaua pe care se întinsese. Fără să șovăie, alergă și împinse ușa biroului. Atunci, o văzu pe Carly din spate, așezată la masa de lucru, cu capul sprijinit pe brațul îndoit. Părul ei incendiar, scăpat din agrafele cocului, i se revărsase pe umeri.

Acum, Josh era sigur că plângea. Ros de remușcări, se apropie în

vârful picioarelor.

– Carly ...

Cum ea nu răspundea, se apropie mai mult. Ea nu plângea ... dormea. Îi auzi respirația regulată și liniștită. Ochelarii îi alunecaseră pe vârful nasului, unul din brațe rămânându-i agățat de păr. Pleoapele îi erau netede și sidefii, nicicum înroșite de plâns.

Josh lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Cu un zâmbet, remarcă faptul că acoperise capul de cerb împăiat cu haina ei. Se părea că nu fusese singurul care o idispusese!

Carly se mișcă în somn și ochelarii îi alunecară de tot căzând pe birou. Se răsuci ușor ca și cum ar fi încercat să-și găsească o poziție mai confortabilă. Era o prostie, își zise Josh. N-o s-o trezească acum și s-o expedieze la hotel. Va fi mult mai simplu s-o transporte în cameră.

Totuși, amintindu-și refuzul ei trufaș atunci când îi propusese s-o ajute să-și scoată cizmele, o privi îngândurat. Crezuse oare că îi făcea avansuri? Dar oare îi făcea? "Nu", gândi Josh foarte sigur pe el.

Îi desprinse încet ochelarii încurcați în buclele roșcate și-i puse peste un teanc de hârtii fără ca ea să reacționeze. Se aplecă apoi, îi luă brațele îndoite pe birou și le trecu după gâtul lui. Apoi își trecu o mână pe sub brațul ei, cealaltă pe sub genunchi, și numără până la trei, apoi o ridică.

N-avea de gând să profite de faptul că era adormită. Dar, cu mâinile acestea plasate unde n-ar fi trebuit să se afle, nu putea rămâne insensibil la formele ei perfecte. Rămase o clipă nemișcat, așteptând să vadă dacă se trezește. Dar Carly se mulțumi doar să geamă ușor în timp ce brațele i se agățau mai strâns de gâtul lui Josh.

El se crispă. Dacă atunci când era trează n-o putea acuza că este provocatoare, acum, adormită, era cu totul altceva! Mergând foarte încet, se îndreptă spre cameră, unde trebui să apese cu cotul pe întrerupător.

O puse pe patul mare, desfăcându-i ușor brațele de pe gâtul lui. O auzi gemând înăbușit, ca o tânguire. El rămase o clipă cu coatele pe pat, înainte de a încerca să se ridice fără a risca s-o trezească din somn. Ea gemu din nou, inexplicabil.

Îi privi atent chipul. De aproape, remarcă pe nasul ei fin câțiva pistrui care nu-i răpeau deloc din farmec, dimpotrivă. Privirea lui Josh alunecă spre buzele-i roz și cărnoase. În colțul buzei superioare se afla o mică aluniță. I se păru atât de adorabilă, încât fu ispitit s-o atingă cu buzele.

Dar când gândul acesta aberant îi trecu prin minte, se ridică brusc, furios împotriva lui însuși. Carly tresări. Își așeză, în somn, mâinile pe lângă corp și-și găsi o poziție confortabilă. Josh se duse să ia o pătură din dulap și o înveli cu grijă. O văzu ghemuindu-se sub pled, lucru care-l făcu să zâmbească. Liniștit acum, stinse lumina și ieși tiptil.

Când ajunse la bungaloul comun, nu mai zâmbea. Își luase periuța de dinți, mașina de ras, trusa de toaletă și haine de schimb.

– Ehe! zise Paulie cu un zâmbet ironic. Până la urmă, te-a dat deci afară!

Împreună cu Ben și Billy Jack, juca o partidă de cărți la masă.

– Nicidecum! Eu am hotărât că voi dormi aici, cu voi. Faceți-mi loc. Joc și eu.

– Aha, mi-am amintit! exclamă Ben. Am câștigat pariul. Mie mi se

pare cât se poate de seducătoare.

Josh se crispă.

– Există vreo fustă care să nu ți se pară la fel de seducătoare?

Prietenul lui zâmbi.

– Nu prea multe, recunoscu el fără să se formalizeze.

– Ați pariat pe chestia asta? interveni Billy Jack în discuție.

– Mda ... recunoscu Ben. Ia spune, tu ce crezi despre ea? Fii atent ce spui, votul tău este hotărâtor.

– Îmi place. Este frumoasă. E dulce ...

Amintirea lui Carly Gerard ghemuită în brațele sale, sânul ei în palma lui, îl obseda pe Josh. Parcă îi auzea și acum geamătul acela de copil speriat. Scoase din buzunar un teanc de bani, extrase o hârtie și o puse pe masă.

– Douăzeci de dolari ca să taci din gură, zise el punând bancnota în fața lui Ben.

– Cam ieftin, amice! se sclifosi acesta luând bancnota fără să clipească.

– Aș vrea totuși să știu de ce tu ești aici și ea acolo, riscă Paulie o întrebare, cu un aer nevinovat.

– Haide, dai cărțile sau nu?

Paulie luă pachetul de cărți.

– Pregătește-te de o jecmăneală, zise el râzând.

"Asta ar încorona toată seara", gândi Josh. Pierduse deja prima rundă împotriva lui Carly Gerard.

***

Carly deschise ochii, se întinse ca după un somn bun și căută cu privirea ceasul deșteptător. Nu văzu nici ceaul, nici televizorul ... Știa că toate camerele de hotel au un televizor. Cu o tresărire bruscă, își dădu seama că nu se află la Red Star Motel, ci în casa unchiului Bob.

Se ridică pe perne dintr-o mișcare. Pledul alunecă și văzu că dormise îmbrăcată. Prin ușa rămasă întredeschisă, zări salonul gol. Se ridică ușor din pat și se îndreptă spre bucătărie, de unde se auzea un zgomot vag.

– Ai dormit bine? o întrebă Josh de îndată ce o zări.

– Foarte bine. Dar cum ...

– Eu te-am dus în pat.

Zâmbea, hotărât să se poarte agreabil cu ea.

– M-ai dus în brațe? întrebă ea.

Prin mintea ei se perindau fel și fel de imagini asupra cărora nu voia să insiste. Niciun bărbat n-o mai dusese în brațe, talia ei suplă și înălțimea nu prea se pretau la așa ceva. Ar trebui oare să-i mulțumească?

Josh îi zâmbi din nou, mai insistent. Cocul pe care-l avusese în creștet i se desfăcuse și toate acele șuvițe de aur roșcat care-i încadrau chipul și-i cădeau peste ochii verzi o făceau să arate teribil de nostimă. De altfel, el nici nu era prea sigur că-l vede prin perdeaua aceea de păr.

– În cazul în care te interesează, află că am dormit împreună cu băieții.

Ea întoarse capul. În dimineața aceasta, era prea frumos pentru ea, și parfumul proaspăt al loțiunii lui de ras îi evoca o amintire confuză pe care nu reușea s-o precizeze. Ca și cum ar fi simțit-o

într-un vis tulburător, de altfel, pentru că inima îi bătea dintr-o dată cu putere, în mod inexplicabil.

– Pot să folosesc dușul? întrebă ea.

– Doar îți parține jumătate și ție! Până atunci, voi pregăti micul dejun. Îți place omleta?

Josh nu avusese nevoie în dimineața aceasta de ceas deșteptător. Dormise prost, chiar dacă patul fusese confortabil. Pentru că, în cursul insomniei lui rebele, se întrebase necontenit dacă după plecarea lui se trezise și chemase o mașină. Întrebare inutilă, firește, dar care, în ciuda eforturilor lui, nu încetase să-l obsedeze. Își irosise încă și mai mult timp reproșându-și atitudinea pe care o avusese în decursul discuției lor în legătură cu răscumpărarea părții ei. Pe scurt, se simțea mizerabil pentru meschinăria lui.

– Îmi plac ouăle în general, dar n-aș vrea sub nicio formă să te deranjez.

Deodată, mintea lui Carly se limpezi de tot; își reaminti că erau adversari, nu prieteni. O concluzie care nu ajută prea mult ca inima să-și recapete ritmul normal. Întotdeauna, suportase greu înfruntările; prefera o discuție temperata de toleranță ambelor părți

– Nu mă deranjează deloc, spuse el pe un ton impersonal.

– Atunci, aș bea și o ceașcă de cafea, după duș.

– Preferi să ți-o prepari singură sau vei catadicsi să bei din cea făcută de mine?

Carly nu răspunse și întoarse spatele.

Sub duș, analiză această nouă mică dispută. La început, el se purtase amical. Ea fusese cea care-l provocase purtându-se atât de distantă. Și totuși, aceasta era singura atitudine de adoptat. Dacă nu

o accepta, n-avea decât să plece în altă parte.

Deodată, îi trecu prin minte o altă idee. Săpunul pe care-l ținea în mână ... îl folosise și el pentru a se spăla. Trupul lui gol ... În ciuda faptului că apa era caldă, plăcută, lui Carly i se făcu pielea de găină.

După o jumătate de oră, îmbrăcată în blugi, o bluză de pânză albastră și cizme negre de cauciuc, reapăru în bucătărie. Văzând-o îmbrăcată astfel, Josh se gândi că parcă erau gemeni, cu diferența că albastrul cămășilor lui era mai închis și blugii lui Carly mai mulați. Ea își legase părul în coadă de cal, dar șuvițele rebele încă umede, scăpaseră deja și-i cădeau cârlionțat în jurul feței.

Luă ceașca pe care el o pusese în fața ei și-și turnă cafea. Adăugă lapte și două lingurițe de zahăr. Josh tocmai își terminase omleta din farfurie. Carly îi aruncă o privire invidioasă. Omleta părea atât de apetisantă, cremoasă, exact cum îi plăcea ei.

– Oferta mea este încă valabilă, zise Josh, surprinzându-i privirea. Cum îți place?

– Exact cum este a ta. Dar numai dintr-un ou.

Carly schiță un zâmbet. Era chiar pentru prima oară când un bărbat îi pregătea micul dejun.

Pentru că, în afară de tatăl și de fratele ei, nu luase niciodată micul dejun în prezența unui reprezentant al sexului opus!

– De ce n-ai dormit în camera ta?

Josh îi aruncă o privire ironică. Fața îi era încă înroșită de la apa fierbinte a dușului, și acum că știa unde să-i caute, distinse cu ușurință pistruii.

Scoase un ou din frigider și-l sparse în tigaia de pe aragaz.

– M-am gândit că te-ai fi simțit stânjenită.

Se gândise bine. Această "promiscuitate" i-ar fi fost insuportabilă lui Carly.

– Nu te deranjează să dormi cu angajații tăi? Oricum, doar ești patronul.

El își ațintì privirea albastră spre chipul ei înainte să spună:

– Ți-ar plăcea să ai relații oficiale, formale, cu persoane pe care le întâlnești zi de zi, cu care lucrezi zi de zi?

– Nu, recunoscu ea cu sinceritate.

Văzute astfel, relațiile distante, aproape protocolare, pe care le avea la biroul ei newyorkez, i se păreau absurde și inutile.

– Ce fel de om era patronul tău? întrebă Josh punând două felii de pâine în prăjitor.

– Oh! Un tiran! răspunse ea repede. Toți angajații se târăsc în fața lui.

Josh zâmbi.

– Pun pariu că nu-ți plăcea ce făceai acolo.

Îi puse oul pe farfurie și i-l aduse împreună cu furculița și cuțitul.

– De fapt, adoram contabilitatea. Șeful meu direct era fermecător. Era fiul tiranului, dar noi ne înțelegeam de minune.

– Până în ce punct?

Știa că întrebarea lui este teribil de indiscretă, dar nu putuse să se abțină s-o pună. Era foarte curios în ceea ce privește viața privată a lui Carly.

– Nu "până acolo", dacă asta voiai să știi.

Josh zâmbi din nou.

– Mi-ai spus, de fapt, că n-aveai pe nimeni la New York.

– Pe nimeni ... la modul stabil. Dar tu? Există vreo femeie în viața

ta?

Carly aproape se aștepta să-l vadă numărându-le pe degete.

– Pe nimeni în mod deosebit.

El o privi începând să mănânce albușul prăjit al oului, păstrând gălbenușul la sfârșit. Și el proceda de obicei așa.

– Aș fi crezut totuși că ai o prietenă, se auzi Carly spunând, spre stupoarea ei.

– Și eu aș fi băgat mâna în foc că ai lăsat acolo un biet tip înlăcrimat, ghemuit pe ștergătorul de la ușa ta.

Carly părea atât de proaspătă, atât de inocentă. Oare naivitatea sa era reală sau prefăcută?

– Am avut unul. Lucra în aceeași instituție cu mine. Ne-am cunoscut în lift.

"Ne-am cunoscut în lift!" Chiar nu avea altceva mai romantic de povestit?

– Și?

Josh avu deodată ciudata senzație că încă îi simte trupul fierbinte cu palmele sale. Începu să bată nervos cu degetul în masă.

– N-a mers.

Stan Reddings și cu ea luaseră o lună întreagă același lift înainte ca el s-o invite la cină. Relația lor a durat opt luni. Stan era o prezență agreabilă. Cu el, viața părea foarte ușoară. În orice caz, lipsită de pasiune, ceea ce de fapt lui Carly nu-i displăcea deloc. Înaintea lui Stan mai avusese un prieten. Nici el, nici ea, nu avuseseră o "revelație fulgerătoare". Din punctul ei de vedere, relațiile cele mai bune sunt acelea calme și într-o armonie perfectă a caracterelor. Toată lumea știe că pasiunea nu durează mai mult decât un foc de paie.

– Nu aveați interese comune? întrebă Josh.

Ce să-i răspundă? Adevărul era că Stan cunoscuse o altă fată, o fată care lucra în aceeeași clădire cu ei și care folosea același lift. Îngândurată, dădu din cap. Din fericire, la puțin timp după aceea, Stan fusese mutat în altă parte și ea nu se mai istovea urcând pe scări cele zece etaje, de teamă să nu se întâlnească în lift cu rivala sa.

– Cum îți petreceai timpul liber?

"Ce te-a apucat, Spencer? Cu ce te-ar ajuta să afli cum își petrecea ea timpul liber la proiectul tău de a-i răscumpăra partea de moștenire?"

Ce-i plăcea ei să facă? se întrebă Carly. Ei bine, citea, se ducea la cinematograf, vizita muzee. Câteodată, chiar tricota. Din păcate, nu-și termina niciodată lucrul. Pe scurt, nimic extraordinar ...

– Spectacole, cărți, lucruri banale, răspunse ea vag. Pot să te întreb și eu ceva?

– Dă-i drumul.

– De ce ai renunțat la meseria ta?

În realitate, întrebarea ei făcea o aluzie discretă la divorțul lui. Se gândea că relația cu fosta soție nu era străină de aversiunea lui față de tot ce însemna feminin.

– Nu-mi plăcea anturajul, mediul acela de lacomi, de avari. Nu mă mai gândeam decât cum să fac să-mi cresc clientela. Ieșirile mele în lume, chiar și plăcerile, nu mai erau momente de relaxare, ci doar un mijloc de a-mi face propria campanie publicitară.

Josh știa că nu se va mai lăsa niciodată antrenat în această cursă nebună după bani. Acum, era fericit. Uneori totuși, un vag sentiment de nemulțumire venea să aducă o notă falsă în simfonia de liniște pe

care o trăia.

Carly îi aruncă o privire înțelegătoare.

– Nu mai aveai, pentru tine, nicio clipă ca să mai simți mirosul trandafirilor, nu-i așa?

El îi făcu, glumeț, cu ochiul.

– Așadar, la New York cresc trandafiri? Eu n-am văzut niciodată.

– Cu greu mi te imaginez avocat ...

La drept vorbind, în viața ei nu întâlnise un om al legii atât de seducător.

– Și acum, cum mă vezi?

Carly răspunse fără ezitare:

– Ai înfățișarea și manierele unui adevărat cowboy.

Răspunsul ei îl încântă pe Josh.

– Eu, în schimb, semăn exact cu ceea ce sunt. O contabilă. Am exact mutra profesiei!

– Cu claia asta de bucle arămii? N-aș zise!

I-ar fi spus mai multe, dar tăcu. Nu pentru că s-ar fi temut că va pierde teren în fața ei dacă i-ar face un compliment; pur și simplu, i se părea bizar să dea impresia că flirtează cu ea.

Carly se abținu să-l întrebe ce voia să spună cu asta. I se păruse totuși un compliment ... Dar, cu excepția tatălui său, nimeni nu-i mai admirase vreodată părul. Codițele ei roșcate îi aduseseră mai mult porecle decât laude.

– Ai ceva planuri pentru astăzi? întrebă ea.

– Mă rog, nimic deosebit ...

În ceea ce o privea, Carly își făcuse un plan grandios, acela de a se cufunda în documentele unchiului său și de a sintetiza esențialul

pentru a-i dovedi lui Josh că ar fi o bună parteneră de afacere.

Acesta o privi ducându-și ceașca de cafea la buze și se gândi că, probabil, se răcise.

– Vrei cafea caldă?

– Da, mulțumesc.

Cu un zâmbet recunoscător, îi întinse ceașca lui Josh, care se duse s-o umple cu cafea caldă.

– Apropo de hotel, mi se pare o prostie să faci naveta. Eu pot foarte bine să dorm în continuare cu băieții, să știi.

Ținea neapărat să mai corecteze ceva din duplicitatea pe care o avusese ieri. Carly privi în jos.

– Știu foarte bine că speri să mă vezi întorcându-mă la New York.

– N-am să te mai mint. Totuși, nu pot să-mi imaginez că vei rămâne definitiv aici. În sfârșit, poate că am o soluție.

Josh se întrerupse. Avea nevoie de câteva clipe pentru a-și preciza ideea care-i trecuse prin minte.

– Care?

De data aceasta, Carly îl privi drept în ochi.

– Dacă ți-aș trimite în fiecare lună un cec la New York? N-ai mai fi nevoită să lucrezi.

– Dar mie îmi place să muncesc!

Agasată de ideea lui, Carly duse farfuriile la chiuvetă și începu să le spele sub privirea lui Josh. Când termină, se întoarse spre el.

– La revedere!

Plecarea ei precipitată îl luă pe nepregătite. Până să reacționeze, ea era deja la ușă. Se repezi în urma ei.

– Unde te duci?

– Să învăț să călăresc!

Carly nu trântise ușa, dar replica ei răsună în urechile lui Josh ca și cum ar fi făcut-o. Și încă violent.

Hotărât lucru, domnișoara Carly Gerard promitea să fie un adversar deosebit de puternic. Mai încăpățânată decât se așteptase el.

Capitolul 4

Stăpânindu-și cu greu iritarea, Josh mai așteptă vreo zece minute înainte să iasă și să se îndrepte spre terenul aflat în spatele clădirilor. Se prefăcea nepăsător, mergând agale, pentru cazul în care Carly ar fi privit spre el, dar n-o văzu nicăieri. Se întreba care dintre prietenii lui, Ben, Billy Jack sau Paulie, o convinsese să ia lecții de călărie. Toți voiau s-o învețe pe Carly să călărească, dar, bineînțeles, dacă Danny s-ar fi aflat prin preajmă, și-ar fi eliminat foarte ușor rivalii, cu o singură ocheadă fierbinte.

Josh își trecu o mână ea învăța cu vreunul din ei să călărească? Ceea ce conta, era faptul că el nu reușise s-o descurajeze vorbindu-i despre pericolele echitației.

Cu aceste gânduri în minte, Josh îl zări pe Bill Jack care ieșea din grajd ținând-o de frâu pe Lady Luck, o iapă tânără, rotată. Carly mergea lângă el, cu fața întoarsă spre animal. Chiar dacă nu-i distingea trăsăturile, Josh și-o imagina pe viitoarea călăreață, ale cărei sentimente erau probabil împărțite între teamă și determinare.

– Este chiar așa cum spui, blândă și supusă? îl întrebă Carly pe Billy Jack.

În clipa aceea, îl zări pe Josh, cu un ciocan în mână, preocupat de bariera de lemn care delimita țarcul.

– Nu i-ar face rău niciunei muște, domnișoară Grant! afirmă Billy Jack cu convingere.

– Spune-mi Carly, te rog.

Ea respiră adânc. Apropierea lui Josh o făcea să fie nervoasă; era chiar ultima persoană în fața căreia ar fi dorit să se facă de râs!

– Carly, repetă Billy Jack, cu ochii în pământ.

– Vrei să-ți spun și eu Billy Jack, nu-i așa?

Fără să vrea, Carly era distrată, atenția fiindu-i îndreptată spre Josh, care încerca soliditatea unui stâlp.

– Păi ... da, firește. Ea zâmbi.

– Îmi place foarte mult prenumele tău, sună foarte "western".

Tânărul zâmbi și el, stânjenit. Cu coada ochiului, Carly îl văzu pe Josh apropiindu-se de ei. Ținea niște cuie în gură și lovea cu piciorul fiecare stâlp pe lângă care trecea.

– Astăzi, o să ne mulțumim doar să te obișnuiești cu șaua, zise Billy Jack. Carly încuviință din cap, zâmbind. Părea ușor ...

– Dacă ești pregătită, îți arăt cum să încaleci. Cu capul dat pe spate, Carly estimă înălțimea iepei. Cum să-și imagineze că s-ar putea cățăra atât de sus? Se gândi să ceară un taburet.

– Dacă îmi dai voie, îi spuse ea lui Billi Jack, aș vrea să fac mai întâi niște mișcări de încălzire.

Își aminti de cursurile de yoga, făcute cu ani în urmă, pe vremea când această practică era într-o adevărată efervescență. Pe vremea

aceea, reușea să adopte niște poziții care la prima vedere păreau imposibile. Efortul făcut atunci trebuia să-i servească acum la ceva.

– Nu-i nicio grabă.

Josh, care observa scena de la distanță o văzu dintr-o dată pe Carly făcând niște contorsiuni ciudate care ar fi ținut mai degrabă de fachirism sau de program de muzic-hall. Era întoarsă cu spatele la el și Josh îi vedea coada de cal balansându-se între umeri. Apoi, privirea îi căzu pe Billy Jack care o contempla cu evidentă fascinație.

Carly văzu privirea admirativă a lui Billy Jack și-și zise că acesta ar fi candidatul perfect la titlul de bărbatul vieții sale. Aveau amândoi același caracter; era sigură că s-ar fi înțeles bine cu el, la fel cum se înțelesese și cu Stan Reddings. Și în plus, Billy Jack avea și o înfățișare mai plăcută decât cea a bietului Stan. Totuși, reflectând la calitățile pe care le aștepta de la un bărbat, Carly nu se amăgea. Știa foarte bine că își ocupa în realitate gândurile cu astfel de povești numai pentru a evita să se gândească prea mult la Josh Spencer.

– Sunt gata, anunță ea în sfârșit, ferindu-se cu grijă să privească spre acesta.

Billy Jack își șterse fruntea de sudoare.

– Stai aproape de flancul lui Lady Luck, îi spuse el fără să dea drumul frâului.

Carly își ridică privirea spre cer ca pentru a cere ajutor, apoi privi spre iapă.

– Poți s-o mângâi, îi sugeră Billy Jack.

Ea își puse cu prudență o mână pe gâtul animalului și o mângâie fără convingere.

– Acum, prinde oblâncul șeii.

Carly se supuse, agățându-se cu o asemenea forță, încât i se albiră încheieturile degetelor.

– Strecoară-ți piciorul drept în scară.

– Piciorul drept? se miră Carly.

Piciorul stâng era totuși mai aproape de scară ...

– O să-ți arăt.

Ea dădu drumul oblâncului șeii și se îndepărtă de cal – al cărui miros de altfel, nu-l prea aprecia. Cu mișcări lente, descompuse, Billy Jack se ridică în șa. Eleva lui îl observa cu atenție și conchise că exercițiul acesta nu era prea greu.

Cu cuiele încă în gură, Josh privea scena cu o asemenea atenție, încât uită de ciocan, rătăcindu-l prin iarbă. Ceea ce de altfel n-avea nicio importanță, pentru că făcuse de fapt aceste lucrări de consolidare a stâlpilor cu câteva zile în urmă ...

Billy Jack sări jos cu ușurință.

– Acum este rândul tău.

Carly se prinse bine de oblâncul șeii, își puse piciorul drept în scară, se aplecă așa cum făcuse Billy Jack și ținându-și respirația, făcu un salt și dădu cu capul în coama deasă lui Lady Luck.

– Te apleci prea mult, îi spuse mentorul ei.

Carly murmură ceva printre buze în timp ce scuipă câteva fire de păr din coamă și-i aruncă lui Billy Jack o privire furioasă pe care și-o corectă imediat printr-un zâmbet.

– Sprijină-te cu toată greutatea pe piciorul din scară, reluă Billy Jack. După aceea, ridici piciorul stâng și-l arunci peste șa. Poți să te ajuți strecurându-ți un braț după gâtul lui Lady Luck.

Josh se apropiase pe nesimțite, astfel că deși Billy Jack vorbea

destul de încet, nu pierdu niciun cuvânt din sfaturile lui.

Teama lui era acum aproape la fel de mare ca cea a lui Carly. Imaginându-și-o deja căzând de pe cal și frângându-și gâtul, se înfioră. Și toate astea, numai din cauza încăpățânării ei blestemate.

De teamă ca nu cumva să sugrume bietul animal, Carly ignoră ultima sugestie a lui Billy Jack. Fără să se descurajeze, își fixă piciorul drept în scară și-și luă elan. Fără succes însă, pentru că piciorul stâng refuză pur și simplu să se desprindă de pământ.

Se pregătea să se lase păgubașă, când privirea ei o întâlni pe cea a lui Josh. Amândoi întoarseră în grabă capul. Totuși, Carly avusese timp să-și reamintească afirmațiile înfumurate pe care le făcuse adineauri. Strânse din dinți și hotărî că nu va renunța, chiar dacă încăpățânarea ei ar fi costat-o viața.

– Dacă nu te deranjează să te ating, murmură Billy Jack, pot să-ți dau o mână de ajutor.

Carly îi aruncă o privire recunoscătoare. În starea de spirit în care se afla, ar fi acceptat și ajutorul diavolului în persoană!

Tânărul o prinse de talie.

– Sprijină-te de mine și mai încearcă o dată.

Josh avea senzația că mușchii lui încordați vor plesni. Nu era nevoie de o mare analiză psihologică pentru a înțelege că simțea tot ce ar fi simțit orice bărbat văzându-l pe altul că pune mâinile pe femeia lui.

"Femeia lui"! Respinse cu toată forța această idee. Carly Gerard nu-i aparținea; nici măcar nu o dorea. "Femeia lui"! Astea da divagații demne de un cowboy!

Billy Jack o ținea pe Carly aproape la fel cum o ținuse el aseară,

când trebuise s-o ducă în pat. Și după fața îmbujorată a tânărului, se putea ghici cu ușurință cât este de tulburat.

Carly nu prea își dădu seama cum decursese operațiunea, dar până la urmă ajunse în șa. Îi adresă "profesorului" ei cel mai strălucitor zâmbet. O privire fugară aruncată spre Josh o convinse de furia reținută a acestuia.

– Cum te simți? o întrebă Billy Jack.

– Mă simt cățărată la înălțime! răspunse ea încercând să glumească dar, în același timp, să-și stăpânească un fior de amețeală. Zâmbi iarăși.

Privirea lui Josh trecea de la Carly la Billy Jack în timp ce fixa vârful unui cui într-o scândură.

Îl lovi apoi atât de tare, încât fu cât pe ce să despice scândura. Privirea ironică pe care i-o aruncă pe furiș Billy Jack îl scoase din sărite.

– Acum, o s-o conduc pe Lady Luck la pas. Ești gata?

– Gata ... murmură Carly.

Cu frâul în mână, fără s-o piardă din ochi, Billy Jack conduse animalul. Privirea lui Carly o întâlni pe cea a asociatului și adversarului ei, dar pentru foarte scurt timp, pentru că Billy Jack manevră calul în așa fel încât curând Josh nu mai văzu decât spatele lui Carly și crupa lui Lady Luck.

– Este în regulă? întrebă tânărul.

– Păi ... da. Cred.

– Acum, o să mergem puțin la trap, de acord?

Carly respiră adânc, pentru a se elibera de teama care o apăsa și încuviință din cap.

Josh mai înfipse un cui în aceeași scândură. De data aceasta reuși s-o despice de tot și trebui să consolideze fisura cu ajutorul altor cuie. Până termină, Carly tocmai ajungea cu fața spre el. Stătea cam țeapănă în șa, dar privirea căpruie îi strălucea de mândrie. "Jos pălăria!" își zise el, plin de admirație pentru voința ei de a nu ceda.

Ea întoarse puțin capul, cu grijă să nu se dezechilibreze, și-l privi trufaș. Josh își feri privirea. Măcar să nu-și dea seama că toată atenția lui era îndreptată spre ea. Mai vru să bată un cui, dar își dădu peste degete și înjură în sinea lui.

– Vrei să ții tu frâul? îi propuse Billy Jack, în extaz.

"Nu"! fu cât pe ce să strige Josh în timp ce își sugea degetul rănit. Considera că nu era încă pregătită pentru asta.

– Voi încerca, răspunse ea, cu oarecare teamă.

Nu se știa atât de temerară. De obicei, evita să-și asume riscuri. Numai că astăzi era vorba despre o cu totul altă Carly Gerard care, fără știrea ei, se strecurase în pielea ei de newyorkeză.

Billy Jack îi ordonă lui Lady Luck să stea nemișcată în timp ce el îi explica lui Carly modul corect de a ține frâul. Ceea ce o obligă să dea drumul oblâncului șeii și se clătină ușor. Preț de o clipă, Carly, Josh și Billy Jack își ținură respirația. Dar, foarte repede, ea prinse din nou oblâncul.

– Nu mă simt încă prea sigură, zise ea cu o voce slabă.

Josh îl privi cu reproș pe tânărul cowboy. Ce idiot să-i propună atât de repede lucrul acesta! Dar Billy Jack, care n-o pierdea din ochi pe Carly, nu remarcă expresia supărată a patronului său. Josh își zise că băiatul era îndrăgostit nebunește de ea.

După vreo oră, încă puțin crispată în șa, Carly hotărî că mușchii

ei îndurase o tortură suficientă pentru azi. Simțea cârcei în coapse, în glezne, în umeri, și o durea tot spatele.

Billy Jack trase de zăbala lui Lady Luck și-i explică apoi lui Carly cum să coboare.

– Scoate piciorul stâng din scară, trece-l peste oblâncul șeii în partea dreaptă și așază-te ca o amazoană.

Carly rămase însă nemișcată. Nu pentru că ar fi refuzat acest nou exercițiu, dar mușchii nu voiau s-o mai asculte, încordați la maximum. Dintr-o dată, i se păru că Empire State Building era mult mai puțin înalt decât Lady Luck. Faptul că se cocoțase în șa ținea deja de complexitatea unei probe olimpice, dar să mai și coboare? Oare iapa știa că n-are voie să ridice botul, să se miște, să se cabreze, sau orice altceva de genul ăsta? Nu era prea sigură.

Josh și-l imagină pe Billy Jack ajutând-o pe Carly să coboare încet în brațele lui. Pentru că era limpede ce era în mintea lui atunci când o sfătuise să se așeze ca o amazoană. Nu așa se coboară de pe cal.

Aruncă la pământ ciocanul, scuipă cuiele care-i mai umpleau gura și se apropie de cowboy și de eleva lui.

– Mă ocup eu de Carly, spuse el pe un ton care nu admitea replică. Vezi că unul din panourile de la șosea se cam clatină. Aș vrea să te duci să arunci o privire, băiete. Și repede!

Billy Jack deschise gura să spună ceva, apoi o închise fără să zică nimic. Părea vexat, dezamăgit și trist că fusese alungat astfel. Și încă repede ... Carly, la rândul ei, nu părea nici ea mai mulțumită.

– Billy Jack îmi dădea niște explicații! protestă ea.

– Tocmai terminase, îi replică liniștit Josh. O să te ajut eu să cobori.

– N-am nevoie de ajutorul tău!

Josh își încrucișă brațele pe piept. Un zâmbet sardonic îi apăruse în colțul gurii.

– Te deranjează dacă privesc?

Carly se surprinse înșirând în minte o serie întreagă de înjurături a căror existență nici n-o bănuise până acum. Cum naiba să coboare de pe patrupedul monstruos fără o intervenție divină?

– Nu ți se pare că este prea cald?

Carly clipi din cauza transpirației care i se prelingea pe frunte. Cu un îngrozitor sentiment de frustrare, își scoase piciorul din scară. Și mai departe? N-avea încotro, trebuia să accepte ajutorul lui Josh. Orgoliul însă o oprea. "Te rog, Lady Luck, nu te mișca. Te rog!" imploră ea în tăcere, sperând că există într-adevăr o telepatie între om și animal.

Josh o privi. O vedea furioasă.

– Te voi prinde eu de mijloc, spuse el.

Și fără să aștepte aprobarea ei, o făcu. Ea simți cum îi iau foc obrajii. Ca să-l respingă, ar fi trebuit să dea drumul oblâncului șeii de care, de altfel, se cramponase ca și cum viața ei ar fi depins de asta.

Josh continua s-o privească.

– Pune-ți mâinile pe umerii mei.

Ea se strădui să analizeze calm situația. Cum ar fi fost cu putință, când mâinile acestui bărbat îi strângeau posesiv talia și o făceau să se înfioare de plăcere?

El îi făcu cu ochiul.

– Haide, nu te teme. Te țin bine.

Ea îi aruncă o privire glacială și disprețuitoare în același timp,

ceea ce-l făcu să râdă. Ar fi putut s-o tragă în brațele lui cu ușurință fără să-i mai ceară părerea, dar se temea să nu se rănească zbătându-se.

– Îți interzic să-ți bați joc de mine.!

– Nu râd de tine, Carly, te asigur.

Ca s-o liniștească, îi mângâie talia. Ea reuși să-și elibereze o mână pe care o puse pe umărul lui. Măcar dacă nu i-ar mai mângâia mijlocul! Aproape imediat își desprinse și cealaltă mână de șa și o puse pe celălalt umăr. Josh îi zâmbi încurajator.

– Acum, trece-ți piciorul peste șa.

Dar Carly nu se gândise că făcând această mișcare îl va cuprinde pe Josh cu coapsele. Simțea că obrajii îi erau în flăcări.

Salvatorul ei îi lăsă însă timp să-și tragă sufletul. Degeaba își spunea că nu trebuie să urmeze planul pe care-l pusese la cale Billy Jack, își dorea prea mult apropierea ei ca să renunțe. Se retrase totuși un pas și o lăsă să alunece pe lângă el până când Carly puse în sfârșit piciorul pe pământ. Dar nici atunci nu-i dădu drumul. N-avea de gând să flirteze cu ea; voia doar să aprecieze exact măsura propriei sale emoții.

Până la urmă, Carly îl împinse, și Josh își lăsă brațele să cadă pe lângă corp. Îi întâlni privirea înainte ca ea să se întoarcă. Ar fi vrut să-i explice că nu voia să profite de situație, dar înainte ca el să aibă timp să se justifice, ea deja plecase.

O privi îndepărtându-se cu un mers cam rigid, ținându-se cu o mână de mijloc. Bănuia cât de mult o dureau mușchii și cât de încordați erau, dar cel mai important lucru pentru ea era cu siguranță acela că orgoliul ei avusese de suferit.

Josh se grăbi să ajungă la bungalou luând-o pe o scurtătură.

Când intră în salon, Carly auzi apa curgând în baia a cărei ușă era întredeschisă. Se apropie în vârful picioarelor.

– O baie caldă o să-ți facă foarte bine, spuse Josh arătând spre cada aproape plină.

– Nu-ți face griji pentru mine! replică ea vehement.

Răspunsul ei îl jigni.

– Pe cine ai prefera în acest rol? Pe Billy Jack? Nu crezi că și așa i-ai făcut destul rău?

– Ce înseamnă asta?

– De parcă n-ai ști că îi placi!

– Greșești! exclamă Carly, indignată.

– Dacă-ți spun că te soarbe din ochi! Dar tu, îl placi?

– Refuz să răspund la această întrebare!

Carly se gândea. Din punct de vedere fizic, nu se simțea deloc atrasă de Billy Jack, dar, privind lucrurile mai îndeaproape, gândul că Josh Spencer credea că tânărul cowboy o adora, o făcea să se simtă foarte bine.

– Billy Jack nu prea are experiență cu femeile, zise Josh.

– Tu, în schimb, ai! replică ea, surprinsă de propria-i agresivitate.

– Într-adevăr, dacă ai nevoie de ajutor ca să te dezbraci, sunt expert în domeniu ... Te-ar tenta?

"Visezi!", fu cât pe ce să răspundă Carly. Dar înainte să deschidă gura și să spună ceva, Josh ieșise și închisese ușa în urma lui.

"Visezi!" Ce tâmpenie! De parcă Josh ar fi avut vreo fărâmă de vis în privința ei!

Capitolul 5

După o jumătate de oră, Carly ieși din baie, cu un prosop înfășurat în jurul ei. Zărindu-l pe Josh, tresări. Convinsă că el se întorsese la ocupațiile lui, se îndrepta liniștită spre camera ei ca să se schimbe cu haine curate, și iată că dă nas în nas cu gazda ei care o contempla cu o privire fierbinte.

De fapt, era fu la fel de surprins ca ea când o văzu în această ținută, dar se strădui să ascundă lucrul acesta. Ghinion! Ea avea niște picioare pe care era greu să le ignore.

– Nu ... nu știam că mai ești aici, bâigui ea.

Josh își drese glasul.

– M-am gândit că poate ai nevoie de un masaj.

El se gândise cu adevărat la asta pentru a-i mai ușura suferința și a-i mai risipi oboseala! Necazul era că în prezența lui Carly, gândul acesta nu mai era deloc nevinovat. N-ar fi putut alege altceva mai bun dacă ar fi dorit să instaleze între ei o situație echivocă ...

– Vrei să spui că ...

Schiță un gest spre el, și hainele pe care le ținuse pe brat căzură pe covorul indian. Se aplecă să le adune dar, din păcate, Josh avusese aceeași idee și se loviră cap în cap. Carly se simți teribil de stânjenită. Se simțea ca o proastă, pe jumătate goală în fața lui.

– Te-am lovit rău?

– Nicidecum!

Își ținea cu o mână prosopul înfășurat în jurul sânilor și cu cealaltă își adună hainele.

– Îmbracă-te și îți voi masa spatele. Ai să vezi ce bine o să-ți facă.

Josh se străduia s-o privească drept în ochi în vreme ce privirea lui era atrasă în mod irezistibil în alte părți.

– Îți mulțumesc pentru ofertă, dar ...

Făcu un pas într-o parte și continuă:

– ... nu, nu vreau masaj .

Cu aceste cuvinte, se întoarse și se duse să se încuie în camera ei. Inima îi bătea nebunește în timp ce își căuta haine de schimb în valiza pusă pe pat. Cu niște grimase de durere datorită efortului făcut, se îmbrăcă apoi își prinse în grabă părul la ceafă. În blugi, o bluză largă și în picioarele goale, se întoarse în salon, aproape sigură că-l va găsi pe Josh tot acolo. Era într-adevăr acolo, întins pe canapea, cu mâinile sub cap. Zărind-o, se ridică.

– Nu ai nimic mai bun de făcut? întrebă ea, un pic nervoasă.

Nu reușea să-și alunge din minte propunerea lui de a-i face masaj. Cunoștea deja efectul pe care-l avea asupra ei atingerea mâinilor lui. Și doar gândindu-se la asta, se înfiora.

Josh ridică din umeri cu prefăcută indiferență.

– Nu.

Carly se gândi să se ducă și să se așeze pe treptele verandei. Un pic de aer curat i-ar mai "răcori" gândurile.

– Nu mai este nevoie de reparații pe nicăieri?

– Mă prefăceam că repar.

Carly rămase nemișcată, cu ochii măriți de surprindere.

– Dar ... de ce?

El își trecu o mână prin păr.

– Ca să te privesc fără ca tu să observi.

– De ce mă priveai?

Știa răspunsul. El voia să se amuze, să râdă de ea văzând-o cățărată pe uriașa Lady Luck, să râdă pe săturate, atâta tot.

Din nou, Josh își dădu pe spate șuvița ce-i căzuse pe frunte. Dacă-i mai rămăsese un dram de bun-simț, își zise el, ar face bine s-o șteargă imediat de aici.

– Nu voiam să te las singură, de teamă să nu cazi de pe cal și să te rănești.

– Nu eram singură! Billy Jack era cu mine!

Oare chiar se temuse pentru ea? Carly se îndoia de asta.

– Bietul de el, abia reușea să o țină pe Lady Luck. Caii nu-i prea apreciază pe începători, să știi.

Era singurul răspuns care-i trecuse prin minte. Nici el nu știa de ce își dorise cu tărie s-o privească, dar așa era.

– Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc.

Carly chiar ar fi vrut să-l înțeleagă, dar el era într-adevăr o enigmă pentru ea.

– N-ai de ce să-mi mulțumești, răspunse el ridicându-se. Vino și întinde-te pe canapea, ca să-ți pot face masaj. N-are rost să suferi

astfel.

– Dar nu sufăr! Baia m-a ajutat să mă relaxez mult. Mă simt aproape refăcută.

Josh zâmbi.

– Nu-mi voi permite niciun gest deplasat, dacă de asta te temi.

– Nici nu mă gândeam la așa ceva!

– Atunci, încetează să mai fii sclifosită.

– Nu sunt sclifosită! Doar că n-am nevoie de masaj.

– Dovedește-o.

– Cum?

– Apleacă-te și atinge-ți genunchii.

– Glumești!

– Ai fi în stare să execuți mișcările pe care le făceai înainte să te sui pe Lady Luck? De altfel, chiar voiam să te întreb, la ce folosesc?

Lui Josh îi veni pentru o clipă în minte expresia uluită a lui Billy Jack observând acel ritual exotic.

– Erau niște exerciții de încălzire, replică ea sec.

Privirea lui insistentă o făcea să se simtă stânjenită.

– Chiar și Lady Luck apreciază câteva exerciții de kinetoterapie după antrenamente, spuse el.

– Mă compari cu un cal?

– Ferească Dumnezeu! Numai că mâine vei fi țeapănă ca un stâlp, dacă nu mă lași să-ți ușurez contractura spatelui.

– Dar nu am nicio contractură, replică ea, aproape răstindu-se la el.

– Nu știi deloc să minți.

El își puse mâinile pe umerii ei. Carly tresări sub presiunea lor

caldă.

– Și acum, privește-mă în ochi și spune-mi că n-ai nicio contractură, nicio durere.

– Bine, încuviință Carly, străduindu-se să-și ascundă stânjeneala sub o indiferență prefăcută. Dacă ții neapărat, haide, fă-mi un masaj.

El îi arătă canapeaua.

– Întinde-te.

Docilă, Carly se întinse pe burtă, cu fața întoarsă spre speteaza canapelei. Se simțea ridicolă și stângace. Josh îngenunche lângă ea și-i dădu părul la o parte, nu înainte de a-i simți textura mătăsoasă și moale, parfumul subtil.

Simțindu-i degetele calde și ușoare punându-i-se pe ceafă și începând mișcări lente de rotație de-a lungul coloanei, Carly își pierdu răsuflarea.

– Ești chiar mai încordată decât credeam, spuse Josh.

Carly se străduia cu toată ființa ei să rămână pasivă și calmă. Numai că pulsul accelerat îi contrazicea toate aceste eforturi. Acum, mâinile lui Josh urcau spre umeri. În ciuda tulburării, simți într-adevăr o reală relaxare.

Mâinile lui Josh întârziară pe omoplați. Nu se putu abține să-și amintească momentul acela când, din neatenție, atinsese sânul lui Carly, și imaginația i-o luă razna. De data aceasta era inutil să se mai teamă de un asemenea eveniment stângaci, brațele lui Carly păreau să fie sudate de corp. Josh își alungă deci aceste gânduri nepotrivite, cu atât mai mult cu cât acum trebuia să coboare mai jos de-a lungul coloanei, acolo unde cu siguranță durerea era mai acută.

Când degetele lui ajunseră să-i atingă mijlocul, Carly se ridică

dintr-un salt și se așeză.

– Ce te-a apucat? întrebă el.

– De parcă n-ai ști!

– Oh! făcu Josh. Nu încercam să profit de situație, te asigur.

Ea strânse din dinți. Dacă ar fi în stare să-i provoace măcar un sfert din efectul pe care el îl avea asupra ei! Era nedrept, chiar nedrept!

– N-aș fi coborât mai jos.

Carly nu avu timp să se gândească prea mult că deja mâna ei zbură spre obrazul lui Josh. Avu un șoc. Nu mai pălmuise niciodată un bărbat.

El îi prinse amândouă mâinile doar cu una de a sa. Fusese o palmă ușoară, nici măcar nu-i lăsase urme.

– Pălmuiești degeaba un om care, probabil, trebuie să se prefacă, firește, că a și meritat asta.

Josh nu părea deloc furios, deloc surprins. Dimpotrivă. Acest gest părea mai degrabă că l-a stimulat, chiar l-a excitat. Carly îl privea cu ochi mari. El îi susținu privirea.

" Nu face asta, Spencer!" îi ordonă vocea rațiunii.

Carly știa, știa dinainte ... Orice urmă de voință o părăsi. Nimic nu va putea împiedica ceea ce urma să se producă. Abia își puse Josh mâna liberă pe ceafa ei și buzele lacome peste ale ei, că ea deja capitulase, pierdută.

Cum să se prefacă indiferentă când fiecare fibră a ființei ei reacționa la mângâierile lui?

Tot corpul ei se oferea lui Josh, obrazul se lăsă cuprins de palma mare a mâinii lui bronzate și totul în jurul ei dispăru.

Josh se gândise adesea la gura ei și la modul în care o va săruta. Numai că, din clipa în care îi simți căldura buzelor, știu că, oricât de mult ar fi dorit-o, va putea să-și stăpânească nerăbdarea. Și o sărută îndelung, tandru, ca și cum ar fi avut la dispoziție o eternitate.

Deodată, Carly își dădu seama că își încolăcise mâinile după gâtul lui pentru a-i savura mai bine sărutul. Iar el, cu un braț după mijlocul ei, tocmai o așezase pe genunchi.

Josh o simți crispându-se dintr-o dată. Ea își desfăcu brațele, își îndreptă capul și buzele li se desprinseră. Respirând precipitat, Carly se lăsă pe pernele canapelei. Avea senzația că bătăile inimii nu se vor mai liniști niciodată. Stânjeneala pe care o resimțea aproape o paralizase. Încercă să se ridice dar Josh continua s-o țină lipită de el.

Când – cu mare greutate – își recăpătă și el controlul, își desprinse brațele. Nu-i venea să creadă că se purtase atât de prostește.

– Îmi pare rău, Carly. A fost o prostie.

– Sunt absolut de acord.

– Să uităm toate astea, zise el aranjându-și cu o mână nervoasă șuvițele blonde rebele.

– Și cu asta sunt de acord.

Carly rămânea în continuare buimăcită de senzațiile pe care le resimțise. Oare aceasta era pasiunea despre care se vorbea în filme și în romane?

– S-ar zice că ne-am lăsat antrenați într-un război al sexelor, spuse Josh.

"Orice ai spune, nu mai repeta ca un papagal "sunt de acord", Carly, gândi în sinea lui.

– Absolut de acord, încuviință ea, însoțindu-și de astă dată răsbunsul cu o mișcare a capului.

Privirea i se fixă în mod deliberat la nivelul celui de al treilea nasture al cămășii lui Josh. Nu voia să privească nici mai sus, nici mai jos.

– Doar dacă nu cumva este vorba despre ciocnirea a două personalități puternice, reluă el.

"Încetează cu filozofia, Spencer, pentru Dumnezeu! Ai sărutat-o, e absurd. Acum, las-o baltă!"

– Ciocnirea a două personalități? repetă Carly.

Dar, înainte ca Josh să aibă timp să-i explice, se auzi o bătaie în ușă.

– Intră! strigă el.

Ușa se deschise și Carly văzu un bărbat pe care nu-l cunoștea. De vârstă mijlocie, chel și corpolent, purta o cămașă albă, un pantalon bleumarin, ochelari cu rame groase și în mână ținea o servietă-diplomat.

– Bună ziua, Jimmy. Nu știam dacă vei veni. Carly, ți-l prezint pe Jimmy Blatts, contabilul.

Încercând să ia un aer cât mai degajat, ea se ridică și-i strânse mâna. Măcar de n-ar observa nou-venitul că tocmai fusese sărutată! Cum însă nu-și dăduse cu ruj pe buze, n-avea de ce să-și facă griji pentru eventuale pete. Doar că își simțea obrajii arzând și sângele pulsându-i puternic în tâmple.

– Mă bucur să te cunosc, spuse Jimmy.

– Bună ziua, domnule ... vă așteptam ... cu nerăbdare reuși să răspundă Carly cu o voce întretăiată, abia auzită.

– Să mergem în birou, sugeră Josh.

Nu se simțea în stare să lucreze dar, oricum, era mai bine decât să continue discuția cu asociata lui.

Se îndreptară toți trei către birou. Jimmy se așeză la masa de lucru în timp ce Josh apropie două fotolii; împinse unul spre Carly înainte de a se așeza și el. Jimmy scoase niște documente din servietă și le puse pe birou.

– Presupun că ai aruncat deja o privire la toate instalațiile de aici, îi spuse el tinerei.

– Le-am vizitat în grabă.

Contabilul îi întinse bilanțul. Carly privea cifrele de parcă ar fi fost total lipsite de semnificație. Pe de altă parte, chiar dacă nu pricepea o iotă din valul de explicații pe care-l revărsa asupra lor Jimmy Blatts, era în schimb extrem de conștientă de momentele în care Josh își dădea pe spate șuvițele blonde. Ceea ce se produse de vreo cinci ori, fără să mai pună la socoteală cele două masaje ale cefii care-i trădau nedumerirea.

Până la urmă, Josh hotărî să întrerupă interminabilul monolog al lui Jimmy Blatts.

– Carly a fost și ea contabilă la New York. Dacă îi lași documentele, sunt sigur că va fi încântată să le studieze pe îndelete. Poate să-ți telefoneze dacă are vreo problemă.

– Contabilă! Dar este formidabil! Dacă o să vrei să te ocupi de facturi și de registre, ar fi de-ajuns să vin de vreo două ori pe an, nu o dată pe lună cum fac acum. Ar fi o economie neașteptată pentru "Wild West Show"!

Chipul lui Carly se lumină. Cum ar fi putut să viseze o mai bună

justificare a rolului ei de asociată?

– Bineînțeles, pot foarte bine să mă ocup de contabilitate, domnule Blatts.

– Îți voi aduce toate documentele necesare până la sfârșitul săptămânii, apoi te voi ajuta să demarezi.

Jimmy Blatts scoase încă un teanc de hârtii din servietă, le puse pe birou și se ridică, imitat imediat de clienții săi.

– Cunosc drumul, pe curând, zise el îndreptându-se spre ușă.

De îndată ce rămaseră singuri, Carly se simți teribil de stânjenită. Își plimbă privirea prin încăpere și observă că se schimbase ceva. Nu-și dădu imediat seama ce anume, apoi remarcă faptul că dispăruse capul de cerb împăiat.

– Ce i s-a întâmplat? întrebă ea fără să-l privească pe Josh în față.

– L-am dat jos în timp ce făceai duș și l-am dus în dormitorul comun.

"Nu te mai tortura atât pentru ceea ce s-a petrecut adineauri, își zise el. Ai sărutat-o, bun, de acord. Dar și ea ți-a răspuns la sărut. Este genul de incidente care se pot produce între persoane de sex opus. N-ai de ce să faci din asta o dramă."

– Drăguț din partea ta, spuse Carly.

El o privi pe furiș, apoi îi zâmbi complice.

– Și haina ta am agățat-o în antreu.

Zâmbetul lui o mai ajută pe Carly să se relaxeze.

– Am avut impresia că nu-ți plăceau deloc coarnele elanului unchiului Bob.

Ea încuviință zâmbind.

– Dar ție?

– Așa și așa. Gabby l-a agățat în camera lui. Voia neapărat să-l pună în sala de mese, dar i-am interzis categoric.

Carly percepu o licărire veselă și ușor ironică în ochii lui Josh; dar acum știa că ironia nu-i era adresată ei.

– Bună idee! N-aș fi putut lua o înghițitură sub privirea acelui monstru.

– Apropo de mâncare, mie mi-e foame. Ție nu?

– Ba da. Aș devora o vacă întreagă!

Carly nu prea reușea să adopte cu ușurință un ton lipsit de orice constrângere.

– În mod normal, cum Gabby nu gătește decât în zilele când avem spectacol, eu mănânc acasă lunea și marțea. Am frigiderul plin!

– Și ce o să gătești? întrebă Carly în timp ce se îndrepta spre bucătărie.

– Sandvișuri cu șuncă și fripură de curcan.

– Toate astea puse una peste alta?

Carly avea impresia că pentru Josh sărutul lor nici nu existase. La urma urmei, era normal. Nu-i spusese el că trebuie să uite amândoi ce s-a întâmplat? Poate că-i păstrase amintirea doar vreo câteva minute ...

– Da, toate grămadă! Cu muștarul de o parte și cu maioneza de cealaltă parte.

Ea făcu ochii mari.

– N-am văzut niciodată să fie folosite amândouă ingredientele în același timp!

Ajuns în bucătărie, Josh deschise frigiderul și luă dinăuntru ce-i trebuia.

– O să le pregătesc acum și apoi o să-mi spui cum ți-au plăcut.

– Te ajut și eu, dar nici vorbă să mănânc așa ceva! zise Carly numai ca să-l tachineze.

– Ah, da? răspunse Josh înfruntându-i privirea.

– Da, afirmă ea pe un ton hotărât.

– Sunt primul bărbat pe care l-ai pălmuit?

Carly roși, ceea ce n-o împiedică însă să mintă.

– Nu.

Josh ridică sceptic o sprânceană.

– Credeai cu adevărat că meritam acea palmă?

– În fiecare secundă, de când ne-am întâlnit ...

Deodată, Josh se temu că o supărase iar. Nu dorea nimic altceva decât să continue să discute cu ea, să glumească amândoi. Scosese din frigider un platou cu carne ambalată în folie de aluminiu, și Carly începu s-o desfacă. Apoi, el se duse să aducă pâinea, muștarul și maioneza, și puse pe masă un cuțit și două farfurii.

– Nu pe aceeași felie de pâine! zise el brusc întrerupând gestul ei. Pune mai întâi friptura și jambonul peste muștar, apoi a doua felie de pâine unsă cu maioneză.

– Mă rog ... la urma urmei, tu ești bucătarul.

Necazul era că Josh se afla acum periculos de aproape de ea. Când venise să-i corecteze confecționarea sandvișului, îi atinsese umărul și nu se mai îndepărtase. Măcar de nu i-ar fi răspuns cu atâta ardoare la sărut! Acum, cu siguranță lui Josh i se părea comportamentul ei incorect.

Josh se gândea de fapt că nu mai întâlnise o persoană asemănătoare lui Carly. Uneori timidă și vulnerabilă, gata să-ți sară la

gât în secunda următoare. Și atât de îngrozitor de provocatoare când a sărutat-o, în ciuda aerului ei inocent.

– Vrei să guști de la mine?

El glumea din nou.

– Ador experiențele periculoase. Îmi voi pregăti și eu unul.

– Ce vrei să bei? întrebă Josh. Am bere în frigider, îți place?

– Bineînțeles.

El scoase două sticle. Carly bea câte un pic de vin de obicei, nu prea agreea berea.

– Eu nu-mi iau pahar, dar dacă tu vrei, găsești în bufetul din dreapta chiuvetei.

Carly hotărî însă că aventuriera care devenise n-avea de ce să se încurce cu asemenea rafinamente.

– Berea n-o poți aprecia bine decât dacă o bei din sticlă, decretă ea.

Josh zâmbi și destupă sticlele.

– Este nostim, nu mi te imaginam bând bere direct din sticlă. Te vedeam mai degrabă cu un pahar de vin în mână.

El își aminti pata ei de pe fustă, în ziua când se dusese s-o ia de la aeroport. Și apoi înfățișarea ei caraghioasă în taiorul acela diform. Se întreba de ce nu-și punea în valoare talia de top model, silueta aceasta încântătoare. Era o femeie enigmatică această Carly Gerard.

– Nu trebuie să te încrezi niciodată în aparențe, răspunse ea, aranjând o ultimă felie de pâine peste un sandviș mai puțin uriaș decât cel al lui Josh.

El împinse o sticlă spre ea.

– Noroc! zise el ridicând sticla.

– Cin-cin, răspunse Carly.

Ea sorbi din sticlă o gură de bere și nu-și putu reține o grimasă. Hotărât lucru, efervescența și amăreala berii îi făceau greață. Josh o privi punând sticla pe masă și mușcând apoi din sandviș. Părul ei, care de acum se uscase după duș, cădea în bucle pe ceafă. Se gândi la remarca ei în ceea ce privește aparențele.

– Jimmy Blatts a fost foarte amabil când mi-a propus să mă ocup de contabilitate, spuse ea.

– Da.

Josh mai sorbi o gură de bere. N-avea niciun chef să înceapă acum o discuție serioasă.

– Cum ți se pare sandvișul?

– Hrănitor ... foarte hrănitor.

Carly zâmbi, apoi continuă:

– Știi ce cred eu? Firmei noastre îi lipsește o bună campanie publicitară.

Chiar și fără să fi studiat atent registrele de conturi, ea remarcase că bugetul pentru publicitate era aproape inexistent. Josh duse iarăși sticla la gură și rămase tăcut.

– Știu că publicitatea televizată costă scump, dar am putea încerca pentru o perioadă scurtă și apoi să așteptăm rezultatele ... Ai mai folosit sistemul acesta?

Josh scutură din cap. Își termină sandvișul apoi mai bău puțină bere.

– Dar publicitatea prin ziarele din alte comitate ale Oklahomei? Dar în statele vecine?

Deși voia să fie convingătoare, nu dorea să-l irite prea mult pe

Josh.

– Regiunea este plină de terenuri libere. Dacă am reuși să atragem un public mai larg, am putea să extindem parcul de distracții. M-am gândit să deschidem pentru început un magazin cu suveniruri. Și după aceea, de ce n-am putea să adăugăm un motel și un restaurant?

– Carly.

Josh îi rosti numele pe un ton atât de tăios, încât tresări.

– Da?

– Eu sunt absolut fericit cu ceea ce am. Întreprinderea merge bine, le plătesc oamenilor salarii decente, nimeni nu se plânge. Ne vin destui turiști care sunt în drum spre Texas, spre New Mexico sau spre Arizona. Stabilimentul nostru este amplasat într-un loc ideal; cei mai mulți dintre oamenii care tranzitează regiunea se opresc aici. Zău, nu văd de ce ne-am complica.

"Cu siguranță, toate femeile sunt la fel", își zise Josh. Nu se gândesc decât la bani.

Pe de altă parte, Carly se strădui să-i ascundă cât de mult o rănise refuzându-i sugestia.

– Fără îndoială, este prematur să facem proiecte; eu n-am văzut încă nimic. Dar îmi imaginez că nu întotdeauna asociații sunt de acord în toate privințele ... Tu și cu unchiul meu împărtășeați întotdeauna același punct de vedere?

– Întotdeauna și în toate privințele.

Tânăra nu mai știa ce să spună.

– Adevărul, Carly, este că nu țin deloc să modific ceva în mersul acestei întreprinderi. De ce nu mă lași să-ți cumpăr partea ta? Cu

banii pe care i-ai lua, ai găsi o mulțime de afaceri de făcut.

– Eu vreau să-mi păstrez partea mea din această afacere, răspunse sec Carly, foarte sigură pe ea.

"Wild West Show" era o moștenire, unchiul ei dorise să i-o lase. Nicio altă afacere n-ar însemna atât pentru ea. În plus, era sigură că poate să se facă utilă în calitatea ei de expert contabil.

Josh se ridică. Ce să mai spună? Considera că discuția era încheiată pentru moment. La urma urmei, nu se grăbea. Până la urmă, ea se va sătura de confruntările lor.

Carly ar fi vrut să mai adauge câteva argumente convingătoare dar nu găsi nimic care să-i justifice punctul de vedere. Josh ieși, lăsând-o în fața unui sandviș abia început și a unei sticle de bere aproape plină.

Capitolul 6

– Mă duc s-o caut pe Carly, spuse foarte apăsat Billy Jack.

Toți bărbații se aflau adunați în jurul mesei din sufrageria comună. Gabby tocmai terminase de pregătit mâncarea. Josh era pe punctul de a se duce chiar el s-o cheme, dar Billy Jack i-o luă înainte și ieși în fugă pe ușă.

Paulie zâmbi.

– Băiatul ăsta este agitat ca un purice. Cu siguranță, tânăra i-a căzut cu tronc.

– Am remarcat și eu, spuse Josh.

– Are ceva care l-ar îndemna pe orice cowboy să-i așeze șaua pe cal și s-o învețe să călărească, zise visător Ben.

– Să nu îndrăznească vreunul din voi să-și pună labele murdare pe ea, bombăni bătrânul bucătar. O să am eu o mică discuție cu puștiul. Să vedeți ce-o să-i zic!

– Este în ordine, Gabby. Nu spuneam nimic de rău, replică Ben.

– Pune-i și tu cruce, băiete. Gândește-te doar că nu este potrivită

nici pentru tine.

– Nu văd de ce n-ar fi.

Gabby agită amenințător polonicul spre el. Cu un zâmbet ironic, Paulie se întoarse spre patronul său.

– Tu crezi că-i place de Billy Jack?

– De unde vrei să știu? ripostă Josh, morocănos.

Paulie schimbă o privire cu Ben.

– Noi știm ce te macină, dar ăsta nu este un motiv să-ți îndepărtezi prietenii.

– Ce-l macină? răcni Gabby.

Puse un castron mare cu chili pe masă.

– Nimic, răspunse Josh, luptându-se să-și păstreze calmul. Nu mă macină nimic.

– Nimic, decât că nu-i place să-i fure cineva osul! glumi Ben.

Josh zâmbi crispat și luă o coastă de miel din castron.

Primul lucru pe care-l văzu Carly când intră în sala de mese împreună cu Billy Jack, fu zâmbetul lui Josh. Dar când se întoarse spre ea, avea deja o expresie indiferentă.

– Ai terminat să studiezi registrele? întrebă el.

Presupunea că asta făcuse toată după-amiaza, din moment ce n-o văzuse pe nicăieri. Era îmbrăcată în aceleași haine pe care le purtase dimineață când îi făcuse masaj, cu diferența că acum bluza ei albă era netezită și vârâtă în pantaloni. Își legase părul cu o panglică în dungi roșii și albe. Fără voia lui, și-o aminti înfășurată doar în prosop.

– Da, am terminat. Și i-am telefonat lui Jimmy Blatts pentru câteva detalii.

Josh dădu ușor din cap. Billy Jack îi împinse un scaun. De data

aceasta, era așezată în fața asociatului său și alături de tânărul cowboy.

– Cum nu știam dacă îți place mâncarea mexicană, ți-am pregătit o friptură de miel, fetițo, zise Gabby, în timp ce punea pe masă coșul de pâine din răchită, împletit chiar de el.

Impresionată de amabilitatea lui, Carly îi zâmbi.

– Te rog să nu mai pregătești niciodată mâncăruri speciale pentru mine.

Josh care-l vedea pe bătrânul Gabby, un dur de felul lui, răsfățând-o pe Carly ca pe un bebeluș, își și imagina confruntarea pe care o va avea cu el când îi va spune că are de gând să scape de ea, să-i răscumpere partea de moștenire.

Carly, la rândul ei, se întreba cum l-ar putea ajuta pe Gabby la treburile bucătăriei fără ca acesta să-și facă probleme. Nu era prea pricepută în ale gătitului, dar putea să-i facă numeroase alte servicii.

– Gustă și din chili dacă te tentează, dar eu tot cred că friptura este mai bună pentru tine.

Carly simțea arsura privirii lui Josh asupra ei, așa că se întoarse repede spre Billy Jack.

– N-am avut încă ocazia să-ți mulțumesc pentru lecția de echitație.

– Te-ai descurcat foarte bine, chiar foarte bine.

– Nu prea cred, răspunse ea.

– Billy Jack n-a mai contenit cu elogiile la adresa ta, interveni Paulie. Nu-i o treabă ușoară să înveți să urci pe un cal, să știi.

– Eu nu știu cum aș proceda dacă ar trebui să mă apuc acum de învățat, mai spuse și Ben. Este mult mai ușor când ești copil.

Carly îi răsplăti pe Billy Jack, pe Paulie și pe Ben cu un zâmbet devastator. Apoi privirea ei ajunse la Josh, care tocmai lua o lingură de chili.

Chiar dacă nu-l văzuse niciodată în șa, nu se îndoia că era un călăreț excelent. Și cum venea și el de la New York, cu siguranță nu se născuse în șa.

– Tu când ai învățat să călărești? îl întrebă ea.

– Când eram copil. Bunicii mei aveau o fermă în Rhode Island. Creșteau cai, vite și păsări.

Gabby aduse o farfurie pe care se afla o friptură de miel bine făcută, cu garnitură de morcovi, fasole verde și cartofi sote. O puse în fața lui Carly.

– Preferi unt, sau smântână la legume?

– Unt, mulțumesc.

Carly zâmbi.

– Dacă reușesc să mănânc tot ce-i aici, n-o să mai am loc pentru chili și țin neapărat să gust. Nici măcar n-am văzut vreodată chili.

Billy Jack înfipse furculița în farfuria cu fasole roșie foarte picantă și o duse spre buzele lui Carly. Aceasta deschise gura și priviră cu toții furculița strecurându-i-se printre buzele cărnoase și ieșind apoi goală. Josh privi cu ură cana mare plină cu limonadă și-și spuse că ar putea-o răsturna foarte ușor cu cotul pe genunchii lui Billy Jack. Puștiul chiar avea nevoie de o răcoreală.

– Este delicios! exclamă Carly. Ești un adevărat maestru, Gabby!

Cu fața strălucind de mândrie mai mult chiar decât dacă i s-ar fi decernat o decorație, Gabby se așeză și el la masă.

– Mănâncă până este cald, fetițo!

Carly își tăie o bucată de friptură în timp ce bărbații își umpleau copios farfuriile cu fasole și orez.

– Este excelentă, spuse ea.

La prânz nu-și mâncase tot sandvișul, și acum murea de foame; iar friptura asta era o adevărată minune.

– Ce ați zice să dăm o raită diseară pe la "Mother's"? sugeră Ben.

– Îmi convine, spuse Paulie.

Josh încuviință și el. Gabby, care se culca întotdeauna devreme, nu răspunse.

– Ți-ar plăcea, Carly? întrebă Billy Jack. "Mother's" este singurul loc pe aici unde te poți distra. Au muzică bună și apoi mai au biliard și tot felul de alte jocuri. Evident, nu este atât de șic cum sunt cluburile voastre newyorkeze.

Ea ezită; nu pentru că i-ar fi displăcut ideea de a ieși undeva, dar se întreba dacă Josh ar aprecia prezența ei printre ceilalți.

– Dacă rămâi aici o să te plictisești, insistă acesta. Și apoi, încă n-ai văzut nimic din Poquotte Falls.

– Vino cu noi, Carly! mai spuse Ben.

– O să te învăț să joci tragerea la țintă cu săgeți, adăugă Paulie.

Ea respiră adânc, apoi spuse:

– Foarte bine, vin cu voi.

În tot restul mesei, discuția se purtă pe marginea unor subiecte banale privind sarcinile cotidiene de îndeplinit. Mai luară cu toții chili și Carly își termină friptura. Când Gabby se ridică, ea făcu la fel.

– Dă-mi voie să te ajut să strângi masa.

Bucătarul ridică din umeri.

– Este treaba mea, fetițo. Du-te și te pregătește. Știu că femeilor

le trebuie mult timp să-și facă toaleta!

Carly se întrebă cum să se îmbrace. Dat fiind că Billy Jack fusese primul care o invitase, i se adresă lui.

– Cu ce se îmbracă femeile când merg la "Mother's"? întrebă ea întorcându-se spre el.

Uluită, descoperi însă că nu mai era Billy Jack, ci Josh.

– Ești foarte bine așa răspunse el, măsurând-o cu privirea. Va trebui doar să-ți mai iei o vestă. Blazerul tău bleumarin este foarte potrivit. L-am pus în dulapul de la intrare.

Carly își aminti cât de bine dispus fusese Josh când îi povestise că se debarasase de coarnele de cerb. Acum, nici măcar nu mai zâmbea.

– Mă duc să mă răcoresc un pic, spuse ea încet. Îmi acordați câteva minute?

– Ai timp suficient. Este încă prea devreme. Ne întâlnim în fața bungaloului, pe la opt și jumătate.

– Vrei să te conduc? îi propuse Billy Jack.

– Nu este nevoie.

Și se grăbi să dispară, chiar dacă mai avea la dispoziție mai bine de o oră.

Își pierdu timpul încercând mai multe coafuri, pentru ca până la urmă să-și lege părul la spate ca de obicei. Era prea rebel pentru a-l purta desfăcut peste umeri. Ura coama asta bogată și nedisciplinată, de un arămiu mătăsos, care atrăgea toate privirile. Și l-ar fi vopsit de mult, dacă nu s-ar fi temut că-l va supăra pe tatăl ei. Și mama ei era roșcată.

Bărbații erau deja în fața casei când ieși la ora stabilită. Stupefiată, îi descoperi așezați în șir indian, fiecare pe o motocicletă. Josh era în

frunte, Billy Jack după el, apoi Paulie și Ben.

Carly nu se gândise la mijlocul de transport pe care-l vor folosi. Își amintea acum că Denny Robbins luase jeepul. Oricum, n-ar fi avut loc toți cinci înăuntru.

Pe care motocicletă ar trebui ea să încalece? se întreba Carly. Era un pic speriată. Nu mai urcase niciodată pe un asemenea bolid.

Billy Jack coborî de pe motocicletă și se apropie de ea, cu o cască în mână.

– Purtarea căștii este obligatorie, zise el întinzându-i-o.

Carly o luă și și-o puse pe cap cu convingere, spre ghinionul coafurii ei din care se desprinseră câteva agrafe. Era limpede că nu putea să-și aleagă singură motocicleta pe care să urce. Îl căută cu privirea pe Josh și remarcă faptul că și de ghidonul lui era agățată o a doua cască.

Billy Jack o conduse spre motocicleta lui.

– Urcă-te în spatele meu, spuse el încălecând.

Carly încă se mai resimțea după prestația ei ecvestră de dimineață. Noroc că apucase să-și strecoare într-un buzunar al blugilor câteva bancnote pentru a nu-și mai lua poșeta care nu ar fi făcut decât s-o incomodeze.

– Ridică genunchii și agață-te de mine, îi spuse Billy Jack.

Carly se supuse și demarară imediat cu un zgomot impresionant. Se simțea atât de îngrozită încât câteva secunde uită să respire. În același timp însă, resimțea o emoție amețitoare. Cine și-ar fi imaginat vreodată că ea, Carly Gerard, va face parte din "echipa sălbatică"! Când motocicliștii ieșiră de pe centură și o luară pe șoseaua care ducea în oraș, Josh veni în dreptul lui Billy Jack și-i strigă să

încetinească. Una era să ruleze cu viteză când erau doar ei, în gașcă, și când șoseaua era degajată, și alta era astă-seară, când Carly se afla în spatele lui Billy Jack. Și Josh ar fi putut jura că, pentru Carly, era vorba de "botezul motocicletei".

Tânărul dădu din cap și încetini. Josh nu înțelegea prea bine ce i se întâmpla, dat i-ar fi turtit cu plăcere mutra – extaziată probabil sub cască – a imprudentului Billy Jack.

Se însera când Billy jack, Carly și Josh se opriră în față la "Mother's". Paulie și Ben, care nu încetiniseră, îi așteptau deja, așezați pe motocicletele lor. Din restaurant răzbătea până afară muzică country. Firma luminoasă clipea cu o chemare în noaptea care se lăsa.

Cam ametită, Carly coborî și ea de pe bolid. Bărbații își parcară motocicletele. Ea nu-l auzi pe Josh când se strecură lângă ea, dar era aici și, împreună cu Billy Jack, intrară în salon.

Înăuntru, trei muzicieni cântau la chitară și cu vocea. Ben și Paulie se îndreptară spre bar și se instalară pe taburetele înalte. Paulie încercă să atragă atenția unei chelnerițe făcându-i semn cu mâna.

– Ce bei? o întrebă el pe Carly.

– O bere. Prefer să fie ușoară.

Chiar foarte ușoară. Pentru că voia doar să fie și ea în rândul lumii. Scoase cinci dolari din buzunar, sperând că vor fi suficienți. Habar n-avea cât putea să coste o asemenea consumație.

– Ține-ți banii acolo, urlă Paulie ca să poată fi auzit în hărmălaia din jur. Bărbații plătesc! Eu plătesc primul rând.

Carly vru să protesteze, dar Josh, cu un semn, îi dădu de înțeles

că era inutil. Pentru o clipă, se blocă. Ea care la New York adeseori îi era greu să obțină măcar o întâlnire, era acum unica invitată a patru bărbați care se întreceau s-o răsfețe!

– Știi să dansezi two-step? o întrebă Ben.

– Nu.

Ea privi spre dansatorii de pe ring.

– Asta dansează ei?

În momentul acela, dansurile country și western erau la modă la New York. Carly cunoștea câteva melodii și chiar văzuse la televizor un spot publicitar care propunea o casetă și un manual de curs de dansuri. Numai că, la vremea aceea, nu se gândise nici măcar o secundă că i-ar fi fost de folos într-o zi.

Vizibil iritat de tentativa lui Ben de a se apropia de Carly invitând-o la dans, Billy Jack contraatacă:

– Ți-ar plăcea să înveți să joci biliard, Carly?

Da, biliard știa să joace! Fratele ei, Eddie, o învățase câteva lovituri de finețe în care excela. Chiar și pe Eddie ajunsese să-l bată de fiecare dată încât acesta spunea oricui voia să-l asculte că ea ar fi fost în stare să provoace chiar și un profesionist.

– Mi-ar plăcea.

I-ar fi plăcut de asemenea ca și Josh să li se alăture. Ar fi o ocazie să-i arate de ce era în stare!

Firește că Josh, asemenea lui Paulie și Ben, îi însoțiră.

Mesele de biliard se aflau într-o încăpere alăturată. Bărbații se duseră să ia tacurile din rastelul fixat la perete și Billy Jack îi întinse unul lui Carly. Apoi își agățară gecile de motocicliști într-un cuier și Carly își scoase blazerul. Trebuiră să aștepte câteva clipe până se

eliberă o masă.

– Ce-ar fi să jucați mai întâi voi patru și eu să privesc? sugeră ea.

Însoțitorii ei pariară fiecare câte cinci dolari. Billy Jack câștigă împotriva lui Ben, și Josh îl bătu pe Paulie. Josh era de departe cel mai bun. Totuși, greși o lovitură pe care Carly credea că ea ar fi reușit-o.

– Ești gata? întrebă acesta.

– Gata, răpunse ea cu nerăbdare.

Când se aplecă, șuvițele rebele îi căzură pe frunte.

– O să-ți arăt cum se ține tacul, zise Josh, împingându-l cu cotul pe Billy Jack care se pregătea s-o învețe pe Carly noțiunile elementare ale acestui joc.

Preț de o clipă, fu ispitită să mărturisească faptul că ea era o maestră la masa verde, dar până la urmă nu făcu nimic.

Josh își trecu brațul în jurul ei pentru a-i arăta cum se ține tacul. Căldura trupului lui atât de aproape o tulbură într-atât pe Carly încât pentru o clipă i se tăie răsuflarea. Atingerea lui Josh o tulbura îngrozitor. Probabil la fel simțeau și celelalte femei care se apropiau de el. Bănuia că era nevoie doar să pocnească o dată din degete pentru ca ele să dea năvală.

– Nu te mișca! îi recomandă Josh, retrăgându-se un pas. Păstrează mâinile în această poziție, eu voi arunca bilele pentru tine. Încearcă să lovești una, la întâmplare.

– De acord. Cât pariezi?

Josh zâmbi, superior.

– N-ai ajuns încă aici ...

– Ar fi mai nostim, insistă ea străduindu-se să pară firească. Între

voi pariați, nu-i așa?

Zâmbetul lui Josh se lărgi și mai mult.

– Tu cât vrei să pariezi?

– Zece dolari.

– Ești sigură?

– Absolut.

Foarte discret, testă înclinarea tacului între degete și o corectă imperceptibil. Josh își aținti ochii albaștri asupra partenerei sale cu un aer ironic.

– O să am impresia că îți fur banii, zise el eliberând bilele numerotate din triunghiul lor.

Carly le studia repartiția pe postavul verde. În sfârșit, respiră adânc, și expedie prima bilă direct în buzunarul stâng, apoi lovi în continuare până când pe masă rămaseră doar jumătate din bile. Cei patru bărbați o priveau cu gura căscată.

Josh izbucni în râs.

– M-ai păcălit al naibii!

– Ți-am întins o cursă, ar fi mai exact spus, explică ea cu un aer blazat.

Tot zâmbitor, Josh scoase o bancnotă de zece dolari și i-o întinse.

– Ce-ai zice să urcăm miza la douăzeci de dolari? Tragem la sorți să vedem cine începe primul.

– De acord, cowboy! Pe douăzeci de dolari.

Încântată și surprinsă în același timp, Carly descoperea că are o doză bună de dezinvoltură și de ... lipsă de respect. Adversarul său continua să zâmbească și scoase o monedă din buzunar.

– Ce parte alegi? Cap sau pajură?

– Cap.

Josh aruncă moneda în aer și aceasta căzu pe pajură. Îi făcu cu ochiul, amuzat.

– Nu te lăsa intimidată, o sfătui Paulie. Eu pariez douăzeci de dolari pe tine.

Paulie căută cu privirea un partener.

– Și eu pariez pe Carly, strigă Billy Jack.

Încercă să capteze atenția tinerei, dar Josh și cu ea se înfruntau aprig din priviri.

– Și eu, se alătură și Ben, pariez și eu că-l va lăsa și fără cămașa de pe el.

– Vă mulțumesc, băieți! exclamă Josh, fără să-și ia ochii de la Carly, a cărei expresie de amazoană arogantă îl fascina.

– Ce să-i faci, Josh, zise Paulie. Carly are un stil atât de strălucit.

– Foarte bine ...

Josh zâmbi. Și lui îi plăcea stilul ei.

– Așadar, sunteți toți patru împotriva mea.

– Ai onoarea să dai lovitura de începere, cowboy! spuse Carly fixându-și privirea ochilor căprui în cea albastră profundă a lui Josh.

Fără să clipească în fața privirii provocatoare a partenerei sale, își frecă grijuliu cu cretă vârful tacului. Femeia aceasta îl tulbura din punct de vedere fizic. Prin ce miracol această neînsemnată funcționară, nici prea arătoasă pe deasupra, reușise să-i facă sângele să fiarbă?

Carly îl privi pe Josh împrăștiind bilele. Calculă în minte traiectoriile pe care ar fi trebuit să le imprime bilelor ei, dar mintea nu-i era în totalitate la joc. Se întreba dacă el resimțise aceeași plăcere

atunci când o sărutase.

Josh golise masa de jumătate din bile și se pregătea pentru o nouă lovitură când își dădu seama brusc de un lucru: nu voia s-o bată; cel puțin, la acest joc.

– N-aș fi crezut niciodată că poți rata o asemenea lovitură, spuse Carly când el se ridică, având o expresie necăjită pe față.

O clipă, ea se întrebă dacă lovise intenționat greșit, dar alungă această idee pentru a se concentra asupra jocului.

– Asta numesc eu bani câștigați cu ușurință, îl ironiză Paulie pe Josh când îi luă acestuia banii după victoria fetei.

– Este drăguț din partea ta să nu mai înfigi cuțitul în rană, răspunse învinsul râzând.

– Sper că nu m-ai lăsat intenționat să câștig? spuse Carly, dintr-o dată bănuitoare.

– Cu siguranță că nu! Doar nu-ți imaginezi că m-aș lăsa de bunăvoie jupuit de acești nemernici.

– Acum este rândul nostru? întrebă Billy Jack, strecurându-se între Carly și Josh.

– De acord.

Privirea lui Carly o întâlni pe cea a lui Josh în timp ce Billy Jack se îndepărtase puțin ca să arunce moneda.

Îl bătu pe tânăr, pierdu când jucă cu Paulie și tocmai începea partida cu Ben când îl auzi pe Paulie spunându-i patronului său:

– Hei! Ia te uită cine sosește.

Carly urmări direcția privirii lui Josh și văzu o brunetă frumoasă, cu părul lung și neted și cu un corp perfect. Era însoțită de un bărbat pe care-l părăsi îndată ce-i văzu. În timp ce se apropia de ei, Carly își

dădu seama că pe Josh îl voia. Nu pe Billy Jack, pe Paulie sau pe Ben. Doar pe Josh.

– Bună seara, Alicia, spuse acesta calm când fata ajunse lângă el.

– Josh ...

Privirea cenușie a Alicei îl fixa într-un mod impresionant pe Josh.

– Este rândul tău, îi atrase atenția Ben lui Carly.

Distrată, lovi o bilă și rată. Era mult mai interesată de ceea ce se petrecea între Josh și frumoasa brunetă decât de mersul partidei.

– Am venit însoțită, zise Alicia pe un ton rece.

Carly admira cu invidie părul lung și drept al tinerei care se ondula grațios la cea mai mică mișcare.

– Am remarcat.

– Voiam să te sun și să-ți spun că între noi totul s-a sfârșit.

"Oh!" se revoltă în sinea ei Carly. Așadar, fuseseră amanți și acum îl părăsea! Aici, în public! O ruptură este întotdeauna dureroasă, așa că de unde îi venise fetei acesteia ideea s-o întețească umilindu-l în fața prietenilor lui și a ei? Fata asta trebuie să fi avut o inimă de piatră ca să procedeze astfel.

Josh ridică din umeri.

– Ei bine, s-a rezolvat, ai economisit o convorbire.

Frumos exemplu de orgoliu masculin ... Josh juca desăvârșit detașarea.

– Pe curând! răspunse Alicia, întorcându-se.

– De acord, scumpo.

– Ți-am luat douăzeci de dolari, îi spuse Ben lui Carly.

Preț de o clipă, se întrebă la ce făcea aluzie, apoi înțelese că Ben câștigase partida și-i întinse douăzeci de dolari.

Josh se întinse.

– Voi faceți ce vreți, dar eu mă duc acasă. Sunt frânt de oboseală.

Carly îl privi luându-și din cuier geaca de piele. Ben spunea să continue jocul în patru și făcea deja echipele. Josh se îndrepta spre ieșire când, brusc, Carly își luă și ea haina.

– Și eu mă simt obosită. Plec cu Josh.

Nu voia să-l lase singur după această ruptură dureroasă. Poate simțea nevoia să vorbească cu cineva.

Când ieși, îl văzu așezat pe motocicletă, punându-și casca. Alergă spre el și sări pe șaua din spate. El îi aruncă o privire scurtă, apoi, fără un cuvânt, îi întinse cealaltă cască.

Carly și-o puse și cuprinse cu brațele mijlocul lui Josh. Avusese de gând să-i spună câteva cuvinte de consolare, dar el demară brusc, într-un urlet de motor.

Plăcerea pe care o resimțise Carly la venire era nimica toată pe lângă emoția de a se afla lipită de Josh. Ar fi dorit ca această cursă nebună să nu se sfârșească niciodată. Curând însă, ajunseră în fața bungaloului. Fără tragere de inimă, coborî de pe bolid și își scoase casca.

– De ce n-ai stat să te întorci cu Billy Jack? o întrebă Josh.

– Voiam să-ți vorbesc.

– În legătură cu ce?

– Păi ... voiam să-ți spun să nu suferi prea mult pentru Alicia. Ar fi o prostie să te chinui doar pentru atât. Poți să ai orice fată îți dorești.

Josh zâmbi.

– Este adevărat? Chiar și pe tine?

Ea știa că glumește.

– Chiar și pe mine ... ca asociată, îi replică ea cu îndrăzneală.

Josh îi făcu un semn cu ochiul.

– Nu-i rău, s-ar zice că ești chiar deșteaptă.

– Mulțumesc.

Cu o ultimă privire strălucind provocator, Carly se îndreptă spre ușă. Ajunsă la prima treaptă, se opri și se întoarse spre el.

– Te culci în dormitorul băieților, nu-i așa?

El își trecu o mână prin păr.

– Doar dacă nu-mi dai voie să dorm cu tine!

Capitolul 7

Crezând că aude pași în salon, Carly trase cu urechea. Cum nu mai auzi nimic, se sculă și se duse să verifice dacă nu cumva auzul îi jucase o festă. Deschise ușa dormitorului și dădu nas în nas cu Josh.

– Aveam nevoie de o cămașă curată, spuse el. Te-am trezit?

Ea scutură din cap.

– Nu adormisem încă.

El aprinse o veioză și Carly îl surprinse privind-o fix cu ochii aceia albaștri.

– Așadar, dormi în pijama ...

– Da.

Carly își privi o clipă pijamaua în dungi verzi și albe. Puteai să-ți imaginezi ceva mai puțin sexy? În clipa aceea, regretă amarnic că nu purta unul din acele desuuri seducătoare din mătase și dantelă, care să-i dezvăluie comorile ascunse.

– Ei bine, acum o să-mi caut cămașa.

Pentru a intra în dormitor, Josh trebuia să se strecoare printre

Carly și tocul ușii. Dar când o atinse, rămase o clipă nemișcat. Ea nu-și dădu seama cât timp stătură așa, față-n față, cu privirile țintuite una de alta. Știa doar că îi era foarte cald, teribil de cald. Se gândi doar că părul ei ondulat, încă ud după duș, trebuie să fi arătat ca o coamă roșcată și deasă pictată de Botticelli.

Ea fu prima care făcu pasul lipindu-se de el. Apoi îi întinse buzele. Lui Josh nu-i trebui decât o fracțiune de secundă pentru a-și reveni din surpriză și a răspunde cu înflăcărare sărutului ei.

O îmbrățișă cu patimă și, cu un gest voluptuos, îi cuprinse șoldurile în mâini. Buzele lui deveniră din ce în ce mai lacome, iar Carly era o parteneră docilă.

La un moment dat, se desprinse încet de ea.

– Săruți fantastic, șopti el, respirând precipitat.

– Iar tu săruți și mai bine!

Deodată, Josh deveni grav.

– Să știi că n-am vrut să ajungem aici.

Ea fu cât pe ce să strige" "Eu da!", dar se abținu la timp.

– Știu ...

– Putem să ne oprim, spuse el fără să-i dea drumul.

– Nu! exclamă ea. Nu, te rog!

Nu-și dădu seama când se prăbușiră pe pat, ca într-un film rulat cu încetinitorul. Atingerea trupului lui o electriza. Și apoi, el începu s-o sărute pe gât făcând ca dorințele lui Carly să năvălească în valuri.

Josh se rostogoli pe o parte și începu să-i descheie nasturii pijamalei. Ea îl lăsă, dar ridică instinctiv brațul pentru a se proteja de privirea lui. Se știa foarte frumoasă ... Totuși, nu-și putea alunga teama că bărbatul acesta cu trupul lui perfect o va vedea poate prea

slabă, fără rotunjimi senzuale care probabil îi plăceau.

– Nu vrei să te privesc?

Ea întâlni privirea lui Josh, plină de dorință.

– Josh ...

Nu voia să fugă din fața acestei dorințe, în niciun caz. Își dorea chiar s-o simtă abandonându-se întreagă în brațele sale. O mai reținea doar teama că nu va fi la înălțimea pretențiilor lui. Și-o amintea prea bine pe Alicia și corpul ei cu forme senzuale, cu sânii grei, cu șolduri rotunde.

– Nu voi face nimic fără consimțământul tău, șopti Josh cu o voce ușor răgușită. Vrei să-mi scot cămașa?

– Aș vrea s-o fac eu în locul tău.

Își dorea atât de mult să-l dezbrace cu propriile mâini ...

– Bineînțeles.

El îi zâmbi, și în fața acestui zâmbet irezistibil, Carly simți că își pierde uzul rațiunii.

Începu foarte încet să descheie unul după altul nasturii de sidef. Curând, întâlni însă obstacolul format de cureaua pantalonilor. Josh își soase cămașa și, cu privirea ațintită pe pieptul lui puternic, musculos, Carly descheie și ultimul nasture.

Degetele lui Josh se strecurară în părul ei bogat. Lui Carly i se păru că-l aude murmurând că-i place s-o vadă cu el liber, dar nu era prea sigură. Își lipi buzele de pieptul lui și-i simți gustul pielii. Simțindu-l fremătând sub mângâierile ei, Carly simți o imensă mândrie. Gândul că ea, Carly Gerard, putea să ofere plăcere unui asemenea bărbat o tulbura. Niciodată până acum nu fusese conștientă de puterea ei senzuală.

– Lasă-mă să te mângâi, Carly, te rog.

Vorbise cu o voce profundă, ca și cum i-ar fi fost greu să articuleze cuvintele. Dându-și capul pe spate, ea i se oferi. Avea senzația că plutește într-un vis delicios; părea că se dedublase și își vedea chipul tulburat de pasiune și trupul arcuit sub efectul plăcerii.

Alunecarea fierbinte a buzelor lui Josh pe pielea ei aproape o făcu să țipe când acesta ajunse pe sâni, oprindu-se pe sfârcurile tari. Dorința de a-i aparține era atât de intensă, încât aproape își pierdu conștiința.

– Carly, cred că sunt îndrăgostit de tine. Te asigur că nu voiam să se întâmple asta ... Nici măcar nu știu cum s-a întâmplat. Ești o vrăjitoare ...

În culmea fericirii, ea îi zâmbi.

– Pentru că și eu te iubesc, Josh. Te iubesc, te iubesc, te iubesc ...

Carly deschise cu greu ochii. Îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că se afla în patul ei, cu lumina aprinsă. Revista pe care o citise înainte să adoarmă zăcea pe jos. Inima îi bătea atât de tare, încât avea impresia că o să-i explodeze. Se uită la ceas. Trecuseră doar două ore de când se întorseseră de la "Mother's". Cu o tânguire disperată, își ascunse fața în pernă și începu să plângă.

***

Când Carly se trezi de-a binelea, era aproape de prânz. Îi fusese cumplit de greu să adoarmă iar. Și asta după ce băuse două pahare

de lapte cald, remediul favorit al mamei sale împotriva insomniilor. Numai că această ultimă inițiativă o înfrigurase și, tremurând, a trebuit să se încălzească într-o baie caldă, chiar fierbinte. Apoi făcuse o ședință întreagă de yoga până când căzuse extenuată pe pat.

Gândul de a da ochii cu Josh o stânjenea îngrozitor, deși, firește, el habar n-avea ce rol jucase în visele ei. Cu toate că știa acum că fusese doar un vis, nu se putu abține ca, amintindu-și de el, să se înfioare din creștet până-n tălpi.

Își făcuse însă griji degeaba, pentru că bucătăria era pustie. Găsi doar un bilețel pe masă.

"Salut, iepurașule! Oricare ar fi ora la care te vei trezi, lui Gabby o să-i facă o deosebită plăcere să-ți pregătească un mic dejun copios. Pe curând. Josh!"

Bătrânul bucătar se agita pe lângă aragaz când Carla veni lângă el. Mâncase deja niște sandvișuri și băuse o cafea la bungalou. Era aproape ora unu.

– Ce mai faci, fetițo? întrebă Gobby, fără să-și întrerupă activitatea. Ți-am păstrat puțin din salata mea cu macaroane; este în frigider. Servește-te și poftă bună.

– Mulțumesc, am mâncat deja. Ce ne pregătești pentru prânz?

– Tocmai pregătesc un sos pentru friptura de pui și antricoatele de porc. După spectacol, organizăm un grătar. Cu ocazia asta, o să mai cunoști lume. Sper să-ți placă ideea.

Ea dădu din cap, zâmbind.

– A fost ideea lui Josh?

– De fapt, Paulie s-a gândit la această mică petrecere.

Fără să știe de ce, Carly se simți dezamăgită.

– Unde sunt ceilalți? întrebă ea puțin mai târziu.

Refuza să rostească doar numele lui Josh.

– Paulie și Josh se ocupă de cai. Ben și Billy Jack curăță porumbul pe care-l vor coace diseară. Denny s-a dus în oraș să cumpere carne. Ceilalți se pregătesc pentru reprezentația de la matineu.

– Ce pot să fac să te ajut?

– Nimic, micuțo. Mai degrabă du-te și-l caută pe Josh. Sunt sigur că i-ar plăcea să-ți arate cum se derulează un spectacol.

Dar Carly nu se putu abține să se gândească la faptul că probabil ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Josh ar fi s-o aibă prin preajmă. Apoi își aminti de amicala lor complicitate din ajun, la "Mother's". În sfârșit, își zise că îi era asociată, fie că Josh voia sau nu asta.

Trecu aproape o oră până când Carly îl găsi pe Josh. În clipa aceea, gradenele erau deja ocupate aproape trei sferturi. Îndelunga căutare a lui Josh îi permisese să-i cunoască pe cei mai mulți dintre oamenii care lucrau la Wikd West Show și peste tot fu bine primită.

Deodată, Carly îl zări pe Josh în spatele decorului care reprezenta un oraș-fantomă. Înainte să poată ajunge la el, un grup de "indieni" năvăliră pe scena principală. Cu ochii măriți de uimire, Carly observă tribul de indieni plini de pene care începu să danseze, să bată în tobe, ca și cum efectuau un ritual.

Dintr-un microfon se auzi o voce.

– Bine ați venit la cel mai autentic Wild West Show din America! Să-l aplaudăm pe șeful de trib Big Horn și dansul său numit al șarpelui cu clopoței!

Un vuiet de aplauze ridică din public și nu se potoli decât atunci când Big Horn se desprinse din grupul de dansatori. Scoase dintr-un

coș un șarpe a cărui coadă suna amenințător și-l ridică deasupra capului. Tobele își reluară melopeea tânguitoare, și șeful de trib dansă cu șarpele încolăcit în jurul gâtului.

Fascinată în aceeași măsură ca și publicul, Carly se pierdu în contemplarea diferitelor numere din program. Îi văzu pe aruncătorii de lasou și pe călăreții acrobați deosebit de îndrăzneți. În sceneta cu Jesse James, Denny ataca o bancă și fugea apoi în galop împreună cu complicii săi urmăriți de o hoardă de justițiari cu puști. Frații Earp și Doc Holliday înfruntară banda lui Ike Clanton, iar Buffalo Bill se întrecea la tras la țintă cu Annie Oakley.

Spectatorii râdeau de șmecheriile pe care le folosea Annie, care câștigă până la urmă lăsându-l pe Bill foarte morocănos. Carly râdea cu ceilalți spectatori. Dornică să nu piardă nimic din spectacol, se așeză alături de ceilalți, pe o gradenă.

Încă fascinată și zâmbitoare, îl auzi pe prezentator anunțând intrarea lui Butch Cassidy și a lui Sundance Kid înconjurați de un grup de călăreți printre care se afla și Billy Jack. Paulie și Billy inspectau o diligență din care coborâră patru cucoane în rochii de catifea cu jabouri de dantelă. Buch și Sundance le ușurară de poșete și de bijuterii, în timp ce glumeau scandalos cu ele în ovațiile publicului. De îndată ce sceneta se sfârși, se anunță sosirea lui Calamity Jane însoțită de marea ei dragoste, Wild Bill Hickock.

Carly își ținea răsuflarea. Deodată, într-un bubuit de copite de cal, diligența Poney Express traversă strada mare, condusă de Calamity Jane care își flutura biciul. Actrița care o întruchipa pe Calamity Jane purta o bluză zdrențuită și pantaloni din piele cu franjuri.

Și deodată, Carly îl recunoscu pe Josh în rolul lui Wild Bill

Hickock, călare pe un armăsar negru nărăvaș. Nu-și putea desprinde privirea de la el. Cu acea pălărie Stetson impecabilă, cu costumul gri-perlă care era la modă pe la sfârșitul secolului XIX, cu cămașa albă și șnurul din piele prins de gât cu un ac de cravată din argint și turcoaz, arăta într-adevăr extraordinar.

Carly nu știa prea bine cărui fapt își datora celebritatea faimosul Wild Bill Hickock, dar dacă și-o datora în parte farmecului și eleganței sale, atunci Josh era născut pentru a-l întruchipa!

Acesta sări cu ușurință de pe cal și-i aruncă blondei Calamity o privire incendiară.

– Ai nevoie de o mână de ajutor ca să cobori din caleașcă, frumoasă Calamity?

– Mă descurc și singură, flăcăule, replică actrița cu o expresie zeflemitoare! Numai că, vezi tu, nu întâlnești în fiecare zi un tip din lumea bună, un gentleman pursânge!

Carly rămase cu privirea ațintită asupra lui Josh în timp ce acesta o prindea de mijloc pe Calamity și o ridica de pe scaunul vizitiului ca s-o dea jos. Era exact gestul pe care-l făcuse atunci când o ajutase pe Carly să coboare de pe cal! Remarcă totuși că, de data asta, mâinile lui rămaseră cuminți pe loc pe când cu ea le ridicase până aproape de sâni. Această amintire făcu să i se înfioare tot corpul.

– Așadar, Calamity, ai omorât mulți băieți răi de-a lungul drumului? întrebă glumind Wild Bill.

Cu mâinile în șolduri, precupeața Vestului își îndreptă spatele. Carly o privi cu atenție. Avea vreo treizeci de ani și era o femeie înaltă și frumoasă. A se compara cu ea însemna pentru Carly a ajunge la disperare pentru că, în ceea ce o privește, nu-și vedea decât

defectele. În deosebi pe acela că era chiar mai înaltă decât Calamity.

– Astăzi, doar vreo zece, se lăuda aventuriera. Am descărcat două pistoale, unul în fiecare mână.

– Unul în fiecare mână! repetă Wild Bill, întorcându-se spre public cu un zâmbet larg.

– Încetează să mai râzi de mine, Wild Bill! Nu așa se vorbește cu o lady.

– O lady!

Wild Bill izbucni într-un râs sonor.

– Tu nu semeni cu niciuna din femeile pe care le-am cunoscut!

– Eu pot să semăn cu orice fandosită de fiecare dată când am chef! replică actrița, ofensată.

– Aș vrea s-o văd și pe-asta!

Josh făcu un semn complice cu ochiul către spectatori. În acest timp, frumoasa blondă își scotea de pe ea bluza zdrențuită rămânând într-un body roz care-i descoperea buricul. Apoi veni rândul pantalonilor slinoși. Pe sub ei, femeia purta o fustă scurtă albă. Fandosindu-se în ținuta ei seducătoare prin fața lui Wild Bill și a publicului, actrița își desfăcu panglica din păr lăsându-l să se reverse liber peste umeri. Spectatorii izbucniră atunci în aplauze, strigăte, fluierături și urale. Josh îi aduse în delir când își scoase haina făcându-și apoi vânt cu ea pentru a-și mai răcori înflăcărarea.

Scenata era nostimă; Carly invidia naturalețea cu care jucau actorii. Acum, Calamity Jane își ondula provocator șoldurile pe sub nasul lui Josh.

– Crezi că ai putea face din mine o femeie cinstită?

– Poate, într-o zi ... Dar deocamdată, am alte idei în minte!

În clipa următoare, Josh își trecu brațul după umerii partenerei sale, o împinse în diligență și sări și el imediat. Pentru o clipă, dispărură înăuntrul trăsurii, apoi capul ciufulit al femeii apăru la fereastra portierei.

– Acum, știu de ce i se spune "sălbaticul"! strigă ea către mulțimea care râdea cu lacrimi.

Prezentatorul reveni la microfon.

– Vă mulțumim că ați venit atât de numeroși, dragi prieteni, și pe curând, sper!

Indienii își luară tobele. Unul dintre ei urcă pe scaunul diligenței Poney Express și dispăru cu ea în trombă în spatele decorului. Un altul sări pe calul lui Josh și o urmară cu strigăte războinice.

Când publicul se ridică și cei mai mulți dintre ei se îndreptară spre parcare, Carly se uită la ceas. Spectacolul începuse la două și jumătate, iar acum era aproape cinci după-amiază.

Ar fi vrut să-i spună lui Josh cât de bine se amuzase, dar nu-l văzu nicăieri. De îndată ce și ultima mașină părăsi parcarea, Gabby instală grătarul, Carly insistă să-l ajute și, la rândul lor, Billy Jack, Ben, Paulie și Denny li se alăturară. În decursul petrecerii care fu foarte veselă, nu găsi niciun moment potrivit pentru a se izola împreună cu Josh.

Acesta intră în bucătăria bungaloului comun tocmai când Carly termina de aranjat vesela. Era ora nouă seara. Ea fusese cea care insistase pe lângă Gabby s-o lase să se ocupe de ultimele treburi ce rămăseseră de făcut.

– Te conduc până acasă, îi spuse Josh. Vreau să-mi iau câteva haine.

– Te-am căutat toată seara ca să-ți spun cât de mult mi-a plăcut

spectacolul!

Acum însă, se gândea mai puțin la Wild West Show decât la visul ei din noaptea precedentă.

– Mă bucur că ți-a plăcut.

Și Josh era sincer, chiar dacă nu înțelese de ce părerea ei avea o asemenea importanță pentru el.

– Cel mai mult mi-a plăcut sceneta ta cu Calamity, adăugă ea.

Noroc că ieșiseră deja din bucătărie și afară era întuneric, altfel Josh ar fi văzut cum i se îmbujoraseră obrajii.

"Fii mai sobră, te rog!" se admonestă ea.

– Este adevărat că Betsy Sue joacă foarte bine, remarcă Josh.

– Și este și foarte frumoasă.

– Ceea ce o ajută foarte mult.

Ajunseră în fața bungaloului.

– Pare fermecătoare, adăugă Carly.

Toată seara încercase să-i găsească vreun defect acesteia, dar se pare că n-avea niciunul. Era o fire caldă, prietenoasă, într-un cuvânt, delicioasă.

– Ai ieșit vreodată cu ea?

– Nu.

Josh urcă treptele și deschise ușa. De data aceasta, nu mai catadicsi să-și scoată cizmele și Carly făcu la fel.

– Îmi imaginez că tu crezi că este periculos să amesteci munca și plăcerea, zise ea în timp ce intrau împreună în salon.

– N-am avut niciodată asemenea scrupule, răspunse Josh pe un ton dezinvolt. M-aș teme mai degrabă ca soțul lui Betsy să nu-mi tragă un pumn în figură.

– Oh!

Nefiind în stare să suporte licărirea ironică din ochii lui, ea își feri privirea.

– Bun, acum mă duc să-mi caut câteva lucruri, zise Josh pe un ton ciudat de nervos.

Carly se simțea mai stânjenită ca niciodată. "Ce gafă am făcut, Dumnezeule, ce gafă! Dacă o să se oprească în fața mea când va pleca, o să leșin", își spuse ea.

În clipa aceea, sună telefonul și Josh se duse să răspundă.

– Este mama ta, o anunță el întinzându-i receptorul lui Carly.

Când ieși din dormitor cu o grămadă de haine în brațe, Josh o găsi tocmai închizând telefonul.

– Totul este în ordine?

Carly zâmbi.

– Da. Doar că n-ar fi trebuit să-i povestesc niciodată că învăț să călăresc. Probabil că mama o să-mi facă o listă cu toți kineziterapeuții din zonă. Nu m-a crezut când i-am spus că nu sunt în ghips din cap până-n picioare. Noroc că trebuia să-l sune pe tata, altfel aș fi și acum agățată la telefon!

Carly își ridică privirea spre cer ca pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu. Zâmbind, Josh își lăsă grămada de haine pe canapea.

– Vrei să-i telefonez eu și s-o liniștesc?

– În niciun caz. I s-ar părea suspect! Și de altfel, nimeni nu este în stare s-o convingă pe mama să nu-și facă griji. Pentru că părinții mei știu că sufăr de tulburări de echilibru, uneori.

– Mie mi se pare că, dimpotrivă, ești foarte echilibrată!

– Spui asta pentru că nu mă cunoști. Sunt îngrozitor de stângace.

Când aveam opt ani, mama m-a retras de la o școală de dans pentru că tot timpul greșeam pașii. Era convinsă că până la urmă o să-mi rup vreun os.

Josh simți o dorință bruscă s-o strângă în brațe ca pe un copil.

– Ai fost foarte dezamăgită?

– Mai degrabă ușurată. Nu-mi păsa că mă împiedicam, la urma urmei nu eram singura ... Nu, ceea ce mă deranja la aceste lecții era faptul că trebuia să dansez ca un băiat. Eram singura fată care le depășeam în înălțime pe toate colegele mele.

Deodată, în mintea lui Josh se născu o idee diabolică

– Ți-ar plăcea să dansezi cu un tip mai înalt decât tine?

– Păi ... bâigui Carly, descumpănită.

– Vino, am chef de dans.

Carly își drese vocea.

– Acum? Unde?

– Aici.

Îi adresă o privire dezarmantă. Carly avea senzația că i se moaie picioarele. Ar trebui oare să tragă concluzia – după această provocare – că-i face avansuri?

– Dar nu avem muzică!

Josh se duse și deschise radioul, și curând se auziră acordurile unei balade country.

– Acum este.

Carly respiră adânc

– Scoate-ți vesta, o sfătui Josh, scoțându-și-o la rândul lui pe a lui și punând-o pe speteaza unui scaun.

Cu oarecare reținere, Carly își scoase blazerul dar, în loc să-l pună

peste haina lui Josh, se îndreptă spre dulapul din antreu și, foarte încet, îl agăță de un cuier.

Trebuia totuși să se întoarcă spre Josh. Rămase însă la oarecare distanță de el și Josh trebui să se apropie ca s-o cuprindă în brațe. Carly se concentră din toate puterile să asculte muzica. Inima îi bătea cu atâta putere, încât pulsul pe care-l auzea în urechi o asurzea.

Josh făcu pași spre dreapta, apoi spre stânga.

– Ar fi de preferat ca doar unul dintre noi să conducă.

– Și acesta trebuie să fii tu, răspunse sec Carly.

Se simțea înțepenită, habar n-avea unde să pună picioarele. Afirmația pe care o făcuse spunând că suferă de tulburări de echilibru era un imens eufemism.

– Închide ochii și pune-ți capul pe umărul meu, îi sugeră Josh.

– De ce?

El zâmbi.

– Asta te va ajuta să te relaxezi.

A se apropia de el nu va face decât să fie și mai tulburată, își zise Carly. Totuși, ce pretext să invoce pentru a-l refuza? Închise așadar ochii și-și sprijini fruntea de umărul lui. El îi cuprinsese mijlocul cu o mână, cu cealaltă ținând-o pe a lui Carly, cu degetele înlănțuite. Nu o ținea foarte aproape de el, trupurile lor abia atingându-se. Cu toate acestea, era mai mult decât suficient pentru a semăna confuzie în mintea ei deja tulbure.

– Acum este mai bine, îi șopti Josh la ureche. Spune-mi, ești unicul copil la părinți?

Josh se gândea la atmosfera superprotectoare cu care o înconjuraseră probabil părinții ei.

– Am un frate mai mare cu trei ani decât mine, Eddie. El m-a învățat să joc biliard. Părinții mei amenajaseră o sală la subsol, când eram adolescenți. Fratele meu nu mă lăsa să joc cu prietenii lui dar, împreună jucam foarte mult.

Carly simțea că vorbește prea mult și prea repede. Dar debitul ei verbal era concordant cu bătăile repezi ale inimii.

– Nu mai jucasem de multă vreme, adăugă ea.

– O să joc eu cu tine, spuse Josh, strecurându-și piciorul între genunchii ei pentru a o conduce mai bine.

Carly ar fi vrut să-i spună că acceptă propunerea cu plăcere, dar nu se putea gândi acum decât la acest picior lipit de al ei.

– Erai îndrăgostită de tipul acela pe care l-ai cunoscut în ascensor?

– De Stan?

Carly își ridică privirea.

– Așadar, se numea Stan ...

Încercă fără succes să-și reamintească emoțiile pe care le simțise atunci.

– Semănam mult unul cu altul. Credeam că ne completăm perfect.

– Asta este concepția ta despre dragoste?

Oare resimțise alături de Stan o emoție comparabilă aceleia din visul său? Evident că nu.

– Acum, mi se pare că trebuie ceva mai mult decât complementarietatea, pentru a folosi acest termen.

– Închide ochii, îi șopti Josh, văzând că se împleticește în pașii de dans.

El însuși îi închisese, dar trebui să-i deschidă foarte repede din cauza imaginii care-i apăruse, aceea cu Carly înfășurată într-un prosop de baie. Ea își puse iarăși capul pe umărul lui și încercă să se concentreze asupra ritmului de dans.

– Dacă vrei într-adevăr să înveți să călărești, dă-mi voie să-ți dau eu lecții. Sunt un profesor mai bun decât Billy Jack.

Ea își cufundă privirea într-a lui.

– Totuși, nu mi-a făcut impresia că ai vrea să mă înveți ceva. Nici măcar nu vrei să-ți fiu asociată.

– Asta n-are nimic de-a face.

Nu știa de ce făcuse remarca aceasta, dar nici nu ținea să aprofundeze problema.

– Bun, sunt de acord să-mi dai lecții, zise Carly.

Tocmai realizase că atâta timp cât îi va da lecții de călărie, nu va mai vorbi despre răscumpărarea părții ei de moștenire. Și până când va învăța să călărească, va reuși poate să-l readucă la sentimente mai bune în această privință.

– De fapt, ceea ce nu mi-a plăcut, a fost că n-ai ținut cont de părerea mea.

Își dădea seama abia acum cât de mult îl iritase independența Carlei.

– Adevărat?

Carly își pierdu iarăși concentrarea și-l călcă pe picior.

– Îmi pare rău.

– Scuzele sunt pentru că nu mi te-ai adresat mie, sau pentru călcătura pe picior? întrebă Josh, zâmbind.

Firește că-i părea rău că-l călcase pe picior, și el știa asta. În

aceeași măsură însă îi dădea dreptate. În clipa aceasta, ar fi acceptat tot ce i-ar fi cerut el.

Mâna lui Josh urcă de-a lungul spatelui până la eșarfa care-i lega părul. Fără măcar să se gândească la ce face, o desfăcu și o aruncă jos. Apoi îi ciufuli părul strălucitor.

– Ar trebui să-l porți liber.

Carly își ținu respirația, atât de mult timp încât crezu că îi va exploda inima.

– Continuăm să dansăm? întrebă când reuși să-și recapete suflul.

Trupurile lor se unduiau ritmic, chiar dacă muzica încetase.

– Vrei să ne oprim?

– Nu.

Totul era perfect astfel. Așa că să continue. Oricum, lui Carly nu-i rămăsese niciun strop de bun-simț.

Josh își apropie mâna care o ținea pe a ei de cealaltă, care continua să se joace cu părul.

"O să mă sărute!" gândi ea. Simțea asta după felul în care o privea. Niciun bărbat nu putea să privească astfel o femeie fără să plănuiască s-o sărute. Carly își întoarse ușor, capul astfel încât să-și poată apropia fața de a lui. Era singurul lucru pe care-l putea încerca pentru a-l încuraja.

Josh murea de dorință s-o sărute. Și știa că și Carly își dorea la fel de mult asta. Cu toate acestea, trebuia să se mai gândească. Era vorba doar de o simplă atracție fizică? Trebuia să spere că așa era pentru că nu-și îngăduia un alt tip de emoție.

Carly ar fi vrut să facă ea primul pas, ca în vis. Acum însă trăia o situație reală. Și în viața reală, nici nu se punea problema să-i cadă în

brațe.

Josh își retrase încet mâna din părul mătăsos răspândit pe umeri, apoi își desprinse degetele dintr-ale ei. Inima lui Carly parcă i-ar fi cântărit o tonă în piept. Cum să procedeze ca să-l facă să se răzgândească? Nu era cu putință pentru că, la fel ca și la dans, el era cel ce "conducea"!

– Ar fi mai bine să te las să te culci, zise el. Cred că ești obosită. În orice caz, eu sunt.

Ar fi fost mai exact să spună că un vânt de panică îi cuprinsese mintea. Carly îl privi punându-și haina.

– Așadar, ne-am înțeles pentru lecția de călărie de mâine? întrebă ea pentru a-și ascunde dezamăgirea.

– Va trebui să te scoli devreme, mormăi el. Pe la ora șase.

Josh îi evită privirea. Nu mai avea decât un singur gând în minte: să fugă de aici cât mai repede. Dacă ar fi îndrăznit, și-ar fi retras cu plăcere propunerea de a-i fi profesor.

– Voi fi în picioare, îl asigură Carly.

Cu inima frântă, îl privi cum bate în retragere. Abia după ce el închise ușa, Carly remarcă pe canapea hainele după care venise. Alergă după el.

– Ți-ai uitat hainele! îi strigă ea.

Cu un oftat adânc, Josh se întoarse din drum.

Capitolul 8

Josh și Carly stăteau față-n față.

– Încetează să mă mai chinui astfel, Carly, gemu Josh devorând-o cu privirea.

– Josh ...

El o cuprinse de talie și se îndreptă spre canapea, unde Carly se lăsă să cadă pe genunchii lui. Mai întâi, îi sărută ușor alunița din colțul gurii, care-l fascina de multă vreme. Apoi o sărută pătimaș.

Carly își trecu brațul după gâtul lui, iar mâna cealaltă o strecură prin deschizătura cămășii pentru a-i putea mângâia pieptul. Jocul nonșalant al degetelor îl făcu pe Josh să scoată un geamăt surd care le întrerupse sărutul.

– Carly, nu voi putea niciodată să mă mulțumesc doar cu săruturi sau mângâieri. Înțelegi ce vreau să spun?

– Este foarte limpede, răspunse ea dintr-o răsuflare. Numai că eu am o singură dorință: să fac dragoste cu tine. Vrei să mă înveți?

– Oh! Carly ...

Îi cuprinse din nou buzele într-un sărut nebun.

– N-am mai simțit niciodată o emoție atât de fabuloasă, murmură ea când el îi eliberă pentru o clipă buzele.

– Nici măcar cu Stan?

El începu să-i descheie nasturii bluzei.

– Cu nimeni. Pot să-ți încredințez un secret?

– Poți să-mi spui totul.

– Mi-am dorit atât de intens să mă ții astfel în brațele tale ...

– Și eu, mi-am dorit atât de mult încât simțeam că înnebunesc.

– Nu cumva ești bolnav?

Josh deschise un ochi și-l zări pe Paulie aplecat asupra lui cu un aer îngrijorat. Revenit instantaneu la realitate, Josh se ridică dintr-un salt. Se afla în dormitorul comun, fără Carly.

Prietenul său aprinsese lumina.

– Gemeai în somn. Nu cumva ai febră?

– Nu, zise Josh, stânjenit.

Tot trupul îi ardea, dar soluția nu era de a înghiți pastile de aspirină.

– Ești sigur că te simți bine?

– Absolut.

– Îmi pare rău că te-am trezit, bătrâne.

– De fapt, mai degrabă mi-ai făcut un serviciu. Am niște gânduri atât de bizare, atât de ridicole, încât încep să mă obsedeze de-a binelea.

– Ce fel de gânduri?

– Oh, chestii fără importanță ...

Josh își trecu mâna prin păr.

– Nimic grav, în orice caz.

– Nu cumva au legătură cu Carly?

– Carly? De ce te-ai gândit la ea?

– Parcă spuneai că te supără ideea de a te asocia cu ea, nu?

– Să mă supere?! Crede-mă, nu s-a născut femeia care să reușească să-mi schimbe planurile!

Cu aceste cuvinte, se ridică din pat, îmbrăcă blugii și ieși din dormitor, sperând ca astfel să pună punct discuției. Numai că pe Paulie nu-l descuraja nimic și-l urmă pe coridor. Josh se îndreptă spre frigider. N-avea niciun chef să bea o bere, dar era singurul pretext pe care-l găsise pentru a ieși din cameră.

– Vrei și tu una?

– Mulțumesc, eu mi-am făcut plinul la "Mother's", răspunse Paulie, întinzându-se înainte să se așeze la masă.

Cu sticla de bere în mână, Josh întoarse un scaun și se așeză călare.

– Nu văd de ce n-ar merge treaba între voi, continuă prietenul lui frecându-și barba aspră. Zilele trecute, l-am auzit pe Jimmy Blatts lăudând-o pe Carly. Se pare că a lucrat excelent contabilitatea. Tu care detești hârțoagele, ce ai putea să-ți dorești mai bun?

Josh destupă sticla.

– Și să nu-mi spui că ea ar încerca să tragă cenușa pe turta ei, continuă Paulie. Este o tipă formidabilă; mă întreb de ce n-o placi.

– Hei! Îi faci aici un fan-club sau ce?

Luă apoi o gură de bere. Carly îl obseda. Asta nu-i plăcea la ea!

– Cunoști multe femei care ar accepta, fără să strâmbe din nas, să ia furca și să curețe în grajd?

– Am pus-o eu cumva să facă asta? Nu. Atunci?

– Insinuezi că și-a oferit ajutorul știind dinainte că vei refuza?

– Bineînțeles că nu. A fost dezamăgită că am trimis-o la plimbare.

Paulie dădu din cap.

– Ar fi trebuit să vii cu noi la "Mother's". Ben a dus-o pe Carly pe ring ca s-o învețe two-step. După aceea, n-a mai fost chip s-o oprești. A trebuit ca fiecare dintre noi să danseze cu ea. Ne-a făcut praf!

Deodată, Josh își dădu seama că nici Ben, nici Billy Jack, nici Denny nu erau aici. Erau oare tot la "Mother's", cu Carly? Aștepta în zadar ca Paulie să-și continue povestea. Trebuia să afle neapărat.

– Unde sunt ceilalți?

– Au rămas acolo, dar eu am adus-o pe Carly. O să râzi ... Tocmai voiam să-i comand o bere când m-a tras de mânecă și m-a întrebat dacă ar fi prea șocant să ceară mai degrabă un pahar cu vin. Nu se dă în vânt după bere! Bea și ea ca să fie în rând cu ceilalți.

Josh dădu din cap. Firește, știa că ea preferă vinul. O cunoștea mai bine ca oricare dintre ei!

– A fost dezamăgită că n-ai venit și tu.

-Adevărat? zise Josh pe un ton detașat.

Mai sorbi o gură de bere. Cum prietenul său părea să fi epuizat acest subiect pasionant, se văzu nevoit să-l întrebe.

– Ți-a spus ea?

– Nu, doar așa mi s-a părut mie. Acum că mă gândesc mai bine, mi se pare că ai făcut un adevărat circ ca s-o eviți ...

– Este absurd! Îi dau lecții de echitație în fiecare dimineață, de trei săptămâni încoace. Așa că, în ceea ce privește evitatul, las-o baltă...

– Într-una din zile, am văzut-o călare pe Lady Luck. Se descurcă nemaipomenit, nu-i așa? Crezi că mai are nevoie de lecții?

Tipul ăsta începea să-l deranjeze serios cu întrebările sale! Paulie îl privea într-un mod ciudat, cu capul aplecat spre el, cu sprâncenele ridicate.

– Îi este încă teamă să nu cadă. N-o pot lăsa de capul ei atâta vreme cât n-are totală încredere în ea.

– Dacă vrei, pot să mă ocup eu în continuare. Poate că eu aș reuși s-o fac să aibă încredere în ea. Ne înțelegem foarte bine amândoi.

– Mă ocup eu și mai departe, replică sec Josh.

Paulie ridică din umeri.

– Cum vrei ... Mă întorc la culcare. Tu ce faci?

– Mai târziu.

Josh avea presimțirea perfectă dar absolută că dacă va închide ochii, își va relua visul de unde îl întrerupsese și ...

***

– Ești superbă, spuse Betsy Sue, ieșind împreună cu Carly din unicul salon de coafură din Poquotte Falls. Ți-am spus că Ellie face minuni!

Carly își atinse cu vârful degetelor noua ei coafură. Părul ondulat continua să-i cadă pe umeri, cu deosebirea că o tunsoare potrivită îl mai disciplinase.

De ani de zile, nu suporta să se atingă cineva de părul ei decât ca

să-i tundă vârfurile. Păstra o amintire neplăcută despre coaforul din adolescența ei care, tunzându-i părul la trei centimetri de craniu, o forțase să rămână închisă în casă timp de trei luni.

– Ești foarte drăguță, spuse ea. Îți mulțumesc pentru că aproape că m-ai forțat s-o fac.

Își lăsase părul liber de când Josh îi mărturisise că îl preferă astfel. Din păcate, se mărginise doar să remarce acest lucru, fără să-i facă un compliment. Oricum, de ceva vreme, abia dacă mai vorbea cu ea din când în când.

– Diseară, când ajungem acasă, nici n-o să te recunoști în oglindă, afirmă însoțitoarea ei.

Se îndreptară spre un mic restaurant unde trebuia să ia masa de prânz, înainte de a pleca spre Tulsa pentru o după-amiază de cumpărături.

– Aș vrea să te cred, oftă Carly.

– Problema ta este să-ți găsești un stil.

Carly făcu un gest fatalist.

– Înțeleg ce vrei să spui.

Actrița care jucase rolul Calamity împinse ușa restaurantului. Cum nimeni nu le veni în întâmpinare, se așezară la o masă în apropierea unei ferestre cu o perdea în carouri alb-albastre asortată cu fețele de masă. În sală mai erau câțiva clienți, în majoritate femei. Nu era genul de restaurant frecventat de cowboy.

– Trebuie să înveți să-ți pui în valoare înfățișarea de Diana, zeița vânătorii, spuse Betsy Sue, salutând o chelneriță care-i făcuse semn de bun venit. Cum ai vrea ca Josh să-ți declare dragostea dacă tu nu-l împingi un pic?

– Josh? Ce te face să crezi că sunt interesată de el?

"Ești lamentabilă, fetițo!" gemu în sinea ei Carly. Dumnezeule, cât de prost sunase!

Chelnerița, o fată vioaie cu părul ca mierea, se apropie de masa lor cu două meniuri și un coș cu pâine în mână.

– Bună ziua, Maddie! Ți-o prezint pe Carly Gerard. Carly, ea este Maddie Brooks. Suntem cunoștințe vechi, prietene din copilărie.

– Bună ziua, Carly.

Zâmbetul chelneriței era molipsitor.

– Unchiul tău Robert a fost un om excepțional, apreciat de noi toți. Îți place Wild West Show?

– Îl ador!

– Ia să văd, ghicești cine a sunat azi-dimineață? întrebă Maddie, întorcându-se spre Betsy Sue.

– Paulie, răspunse aceasta fără să ezite.

– Exact! Ai vorbit cu el?

Actrița scutură din cap.

– Haide, povestește, Maddie! Ce ți-a spus?

– Mi-a propus să mergem la cinematograf sâmbăta viitoare.

– Și tu ce ai răspuns ...

– Că ... poate ... m-ar interesa. Ochii căprui ai fetei sclipeau maliționși.

– I-am spus că îi dau răspunsul joi.

– Așa, perpelește-l, încuviință Betsy Sue.

Fata puse coșul cu pâine pe masă și le întinse meniurile.

– Mama lui Maddie gătește, îi explică Betsy Sue lui Carly. Face o salată de pui extraordinară, cu sos de miere și muștar.

– Să fie salată de pui atunci, spuse Carly fără să se mai uite pe meniu.

– Cafea vreți? întrebă Maddie.

Cele două tinere acceptară.

– Despre ce vorbeam? întrebă Betsy Sue după plecarea chelneriței.

Dar Carly nu ținea deloc ca discuția să revină asupra lui Josh.

– Despre Paulie Mitchell?

– Exact! Singurul și unicul Paulie Mitchell! Maddie și cu el ies împreună de vreun an, dar ba se ceartă, ba se împacă din nou. Și toate astea pentru că Paulie moare de teamă la gândul unui angajament serios. Numai că, în urmă cu vreo lună, Maddie i-a spus verde-n față să nu-i mai telefoneze până când nu-și va limpezi intențiile în ceea ce o privește.

Carly aruncă o privire către Maddie, care tocmai lua o comandă la o altă masă.

– Este fermecătoare și amabilă, zise ea, iar Paulie este un băiat de aur. Ar face o pereche frumoasă. Îmi și imaginez o căsătorie în decorul orașului tip western. Ar fi nemaipomenit de romantic ...

– Apropo de romantism, o întrerupse Betsy Sue, ce se întâmplă între tine și Josh? Dacă îți imaginezi că n-am remarcat cum te soarbe din ochi ...

Carly dădu din cap. Remarca prietenei sale era total lipsită de un fundament real.

– Te înșeli. Abia dacă îmi aruncă o privire când suntem la lecțiile de călărie.

Îl revăzu în minte pe Josh cățărat pe bariera țarcului în timp ce ea,

călare pe Lady Luck, se străduia să-i atragă atenția. Era greu de spus de altfel încotro privea, pentru că purta ochelari negri în permanență.

– Nici măcar nu știu dacă s-a obișnuit cu gândul că îi sunt asociată.

– Adevărat?

Carly oftă.

– Da. Încă din prima seară m-a avertizat că are de gând să-mi cumpere partea de moștenire.

– Îi înțeleg reacția. De pe o zi pe alta, se trezește cu o fată despre care n-a auzit niciodată vorbindu-se și căreia, pe deasupra, i se cuvine jumătate din afacere.

– Singurul meu defect este că sunt femeie! El refuză însăși ideea de a se asocia cu ... o creatură diavolească.

– Pun pariu că are niște amintiri execrabile despre căsnicia lui.

– Știi ceva despre asta? întrebă Carly, străduindu-se să-și ascundă curiozitatea.

– Nu.

Betsy Sue, care își ungea cu unt o tartină, continuă pe un ton calm:

– Oricum ar fi, până acum trebuie să-și fi dat seama că asocierea cu tine nu i-ar pune nicio problemă.

Zâmbi malițios și adăugă:

– Pot să pariez chiar că faptul că ești femeie a devenit unul din atuurile tale majore!

– Habar n-ai ce sugestii stupide i-am făcut. Am crezut că o să mă sugrume. Așa că, feminitatea ...

– Ce i-ai sugerat?

– Că am putea investi în publicitate, pentru a dezvolta afacerea. Mă gândeam mai mult sau mai puțin conștient să transformăm parcul de distracții într-un fel de Disney World. Uitasem însă că multe mici afaceri solide și-au frânt gâtul pentru că au fost prea ambițioase.

Actrița ridică din umeri.

– Nu sunt prea pricepută în acest domeniu, este adevărat. Știu doar că înainte ca unchiul tău să se asocieze cu Josh, bietul Bob se pregătea să închidă totul. Spectacolul avea totuși un mare succes, numai că unchiul tău cam ciugulea din bani ca să joace pocher și ajunsese plin de datorii. Josh i-a fixat un buget de joc și a vegheat ca Bob să nu-l depășească. Și apoi s-a asigurat că fondurile pe care le investea în afacere mergeau în bancă și nu în tripourile din zonă. În timp de un an, a reușit să restituie datoria băncii. Bob era în culmea fericirii că nu mai are acea sabie deasupra capului. Încă ceva. Tu trebuie să știi că la Poquotte Falls, Oklahoma, nu este tolerat un Disney World. Aici în Vest, lumea este mai demodată, înțelegi?

– Mie îmi place stilul de viață, spuse Carly

– Totuși, când vii din New York, trebuie să fie teribil de greu să te adaptezi cu niște provinciali ca noi, nu?

– Dimpotrivă! Niciodată n-am apreciat mai mult ca aici relațiile interumane!

– Pentru mine, Poquotte Falls este locul ideal pentru întemeierea unei familii. Aici, economisim ban cu ban, Tom și cu mine. Dacă va obține o avansare, sperăm ca în sfârșit să avem primul nostru copil!

Carly îl întâlnise de mai multe ori pe Tom, soțul actriței, și i se păruse fermecător. Amândoi formau o pereche adorabilă de

îndrăgostiți.

Maddie aduse în sfârșit salatele.

– Ce-ați zice să ieșim într-o seară, ca fetele? le sugeră ea.

– Bună idee, răspunse prietena ei din copilărie.

O întrebă din priviri pe Carly.

– Excelentă! spuse și aceasta, încântată de oportunitatea de a-și lărgi cercul de prieteni.

– Te sun eu și punem totul la punct, îi spuse Betsy Sue lui Maddie.

Fata se îndepărtă către o masă unde era chemată. Restaurantul se umpluse deja.

– I-ai explicat lui Josh că te-ai răzgândit în legătură cu expansiunea la care te gândeai? întrebă Betsy Sue luându-și furculița.

– Nu ...

Carly turnă cu un aer absent sosul de miere și muștar peste salată.

– ... Va crede că inventez asta numai pentru a-i intra în grații.

– Se mai gândește să-ți cumpere partea?

– N-a mai vorbit despre asta în ultima vreme, dar numai pentru că îmi dă lecții de călărie.

– Nu văd legătura.

– Păi ... ei bine ...

Carly încercă să-și reamintească în ce stare de spirit era atunci când îi propusese s-o învețe să călărească. Zadarnic. Singurul lucru pe care și-l amintea erau bătăile dezordonate ale inimii când dansase cu el. În vreme ce dansul cu ceilalți băieți de aici o lăsase rece.

Betsy Sue înfipse furculița într-o felie de roșie.

– Eu persist în a crede că-i placi. La început, cu siguranță nu

intenționase să se îndrăgostească de tine, dar era prea târziu. Și tu ești îndrăgostită de el, nu-i așa?

– Nicidecum! Fii serioasă!

Carly protestase cu atâta vehemență încât două femei care luau prânzul la o masă alăturată întoarseră deodată capetele spre ea. Stânjenită, Carly coborî tonul și continuă:

– Săptămâna trecută, într-o seară trebuia să meargă împreună cu toată echipa la "Mother's". Când Paulie a propus să-i însoțesc și eu, el s-a răzgândit și n-a mai mers. Vezi bine că mă evită; nu este prima oară când remarc asta. Și când mă ajută să cobor de pe Lady Luck, are grijă să nu ne atingem. Așa că, vezi și tu cât de mult îi plac.

– Chiar așa? mormăi Betsy Sue.

Preț de câteva minute, mâncă fără să mai spună nimic. Carly încercă să facă la fel, dar stomacul ei refuza mâncarea Nu se putu abține să-și aducă în amintire, la întâmplare, cât de dezamăgită fusese când, după o lecție deosebit de grea, nu-i mai propusese să-i facă masaj.

– Cu spusele tale îmi aduci apă la moară, spuse deodată Betsy Sue. Eu am constatat adeseori că bărbații, cu cât se luptă mai mult, cu atât mai dură este căderea. Greșeala ta este că-l lași să fugă de tine.

– Și, după părerea ta, ce ar trebui să fac?

Carly își mușcă buzele că o luase gura pe dinainte, dar era prea târziu. Întrebarea sa echivala cu o mărturisire. Prietena ei îi zâmbi cu subînțeles.

– Ascultă, obiectă Carly, chiar dacă îl plac, nu înseamnă că și reciproca este valabilă!

– Înțelege, nu se vede cu nicio altă fată. Aici este un orășel mic,

aș ști dacă n-ar fi așa. Iar povestea lui cu Alicia n-a contat absolut deloc pentru el.

– Poate foarte bine să aibă pe cineva la Tulsa.

Carly simți o strângere de inimă la acest gând. Și dacă, într-adevăr ieșea cu altcineva? Dacă se îndrăgostea de altcineva? Dumnezeule! Ar învita-o la nunta lui și ea ar deveni "mătușa Carly" pentru copiii lui ...

– În orice caz, n-ai nimic de pierdut dacă îmi urmezi sfaturile. Dacă ai dreptate, nu se va întâmpla nimic, dacă te înșeli, măcar vei fi lămurită pentru totdeauna.

– Care este planul tău?

– Trebuie să te porți mai provocatot. Chiar foarte provocator, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Vrei să bat din gene și să mă fandosesc atunci când vorbesc cu el? Nu-i de mine așa ceva!

– Am o idee! exclamă actrița, radioasă. Dacă eu m-aș preface bolnavă? Tu va trebui să mă înlocuiești și vei juca sceneta cu el.

– Ești nebună! N-aș putea niciodată!

– Ba da. Te voi ajuta să înveți rolul meu. Nu este greu de ținut minte.

– Nici nu se pune problema!

– Costumul meu o să-ți vină bine. Ești un pic mai înaltă și mai suplă decât mine, dar cu cizmele în picioare, n-o să observe nimeni că pantalonii sunt mai scurți. Prindem fusta cu un ac de siguranță în talie, și gata! În felul acesta, vei avea un bun pretext să-i faci ochi dulci!

– Uiți ceva.

– Ce?

– Publicul. N-aș îndrăzni niciodată să-l înfrunt.

– Este suficient să nu te gândești la asta. Crede-mă, dacă te concentrezi asupra a ceea ce ai de făcut, totul o să decurgă bine.

– Te asigur că o să leșin. Am trac ... Chiar dacă te îmbolnăvești de-adevăratelea, n-o să-ți iau locul!

Dar Betsy Sue n-o mai asculta.

– Haide, grăbește-te, termină-ți salata! Mai avem încă o mulțime de cumpărături de făcut. Garderoba ta are nevoie serioasă de o înnoire! Mai întâi, ai nevoie de niște cizme western. Nu există nimic mai bun decât o pereche frumoasă de cizme și o fustă foarte scurtă pentru a-i face pe bărbați să-și piardă capul.

Carly ridică din umeri.

– Ție ți-ar părea sexy niște picioare încălțate în cizme numărul patruzeci?!

Prietena ei zâmbi discret.

– Pun pariu că nu la cizmele tale se va uita Josh când îți vei juca rolul.

– N-am s-o fac, Betsy Sue! Te rog, uită de asta!

– Cum vrei ... răspunse Betsy Sue, care fusese însă prevăzătoare și-și încrucișase degetele sub masă înainte de a-i promite.

Capitolul 9

Betsy Sue se uită la Carly cu o privire mustrătoare.

– De ce nu porți hainele noi?

În fața chiuvetei din sala de mese, Carly spăla vasele de la micul dejun. Afară, Gabby își răsfăța mica grădină cu plante aromatice.

Tânăra închise robinetul și se întoarse spre prietena ei.

– Încă nu n-am hotărât ce să mai păstrez din garderoba mea. Șortul acela scurt până la ... pe care m-ai îndemnat să-l cumpăr, de exemplu, ei bine, cred că-l voi da înapoi.

Betsy Sue zâmbi. Dar, cum în aceeași clipă Josh intră în încăpere, cu un gest lent își duse mâna la frunte.

– Oh! Josh. Tocmai îi spuneam lui Cary că nu sunt sigură că pot juca astă-seară.

Prea uluită ca să poată protesta, aceasta rămase nemișcată, fără glas, aproape paralizată.

– Ce te supără? întrebă Josh.

– Mă întreb dacă n-am luat o viroză de la Tom. Am impresia că am

febră. Un guturai, fără îndoială ...

Carly ridică privirea spre cer. Betsy Sue nu va îndrăzni totuși să-i facă una ca asta!

– Atunci, nu mai pierde timpul pe aici. Te conduc eu acasă.

– Pot să mă duc și singură, susură actrița pe un ton tânguitor.

Apoi, cu o voce mai fermă, adăugă:

– Te asigur că pot.

– Crezi?

Nu părea deloc convins.

– Zău. Sunt și așa destul de supărată că te pun în încurcătură. Până acum, n-am lipsit de la niciun spectacol.

– Nu te mai gândi. Du-te acasă și îngrijește-te. Te sun mai târziu.

Betsy Sue se îndreptă cu un mers de om suferind spre ușă. Trecând pe lângă prietena ei, îi șopti foarte încet acesteia: "Curaj". Din cauza privirii insistente a lui Josh, Carly trebui să-și ascundă iritarea.

– Betsy Sue are o dublură, nu-i așa? întrebă ea neliniștită de îndată ce rămaseră singuri.

Primul gând al lui Josh fusese acela de a anula pur și simplu sceneta în care juca Betsy Sue, și s-o înlocuiască cu acrobații ecvestre și aruncări de lasouri. Acum însă, vedea situația dintr-un alt unghi.

– Costumul lui Betsy Sue ți s-ar potrivi, spuse el.

Carly își stăpâni cu greu o replică disperată.

– Sunt prea înaltă ...

– Nu cu prea mult decât Betsy Sue.

O măsură cu privirea.

– Cu siguranță, există o mulțime de fete cărora le-ar veni mult mai

bine costumul!

Tânăra simți cum o cuprinde panica. Cum să-și imagineze că ar putea rosti un singur cuvânt în fața publicului care ar avea atenția ațintită spre ea? Asta în afara faptului că ar trebui să se dezbrace, să-și arate un decolteu ametitor și picioarele sub o fustă microscopică!

– Evident, ar fi trebuit să bănuiesc că vei refuza să-ți asumi și cel mai mic risc.

Necazul era că, atunci când se confruntau, Josh îi dădea în general impresia că este obtuză, inutilă, că nu știe să facă nimic. Carly detesta ideea de a fi considerată fricoasă și lașă de către Josh. În fond, avea dreptate să spună că ea nu-și asuma niciun risc, nici partea de responsabilitate care-i revenea în cadrul asocierii lor, chiar dacă, în acest caz, complotul fusese urzit de Betsy Sue.

"Fă-o, Carly. Curaj ..."

– Te înșeli. Sunt gata să încerc.

– Las-o baltă.

Așadar, nu vorbise serios atunci când îi propusese să-și asume rolul. Vrusese doar s-o umilească.

– Dacă-ți spun că pot s-o fac!

– Imposibil, replică Josh cu oarecare iritare.

El regreta că o provocase. Ar fi fost nu eșec lamentabil. Carly se temea atât de tare de public, încât n-ar fi rezistat până la sfârșitul scenetei.

– Mori de frică, de timiditate.

Privirea tinerei strălucea acum de o determinare înverșunată.

– Nu m-aș fi oferit să joc nu m-aș fi simțit în stare s-o fac!

În acest moment, ușa se deschise și Denny intră în sala de mese.

– V-am auzit certându-vă de dincolo de gard. Ce s-a întâmplat?

– Betsy Sue nu se simte bine răspunse Josh. Am trimis-o să se culce și Carly vrea să joace rolul în locul ei.

– Și care-i problema?

Josh oftă, exasperat.

– Problema este că ar fi imposibil!

– Dar pot s-o fac! țipă ea.

– În acest caz, nu conta pe mine să-ți dau replica! spuse Josh pe un ton glacial.

– Vreau eu să joc cu tine, Carly, afirmă Denny.

Carly și Josh întoarseră capul spre el în aceeași clipă.

– De când comanzi tu aici? întrebă sec Josh.

– Voiam doar să ...

Dar, sub privirea amenințătoare a patronului, frumosul Denny nu-și termină fraza. Josh o privi pe Carly cu un aer resemnat.

– Chiar vrei să încerci?

– Da, spuse ea cu hotărâre.

Dar simțea deja că moare de frică. Dacă n-ar fi fost vorba despre un război al sexelor – sau de un conflict între două personalități puternice, nu contează cum s-ar numi acest diferend – ea ar fi renunțat ușor.

– Bun, ai câștigat.

Vrei să facem o repetiție?

– Nu este nevoie. Cunosc textul.

În ceea ce o privește, a juca acest rol chiar și o singură dată era deja mult.

Carly își puse bluza zdrențuită a lui Calamity Jane. Betsy Sue mai lungise mânecile și dăduse drumul la tiv pentru ca să-i vină perfect.

Apoi, veni rândul pantalonilor care se încheiau pe părțile laterale. Erau un pic cam scurți, dar cu cizmele ei albe nou-nouțe nici n-o să se observe.

După aceea, exersă cum să și-i scoată cât mai elegant cu putință. Repetă mișcarea de trei ori. În sfârșit, mulțumită de rezultat, își scoase pentru ultima oară bluza și pantalonii. Era singură în cabina rezervată lui Betsy Sue de la etajul doi. Toți membrii trupei știau că își face debutul pe scenă și fiecare venise la ea să-i spună câte un cuvânt de încurajare.

Pe sub ținuta de scenă, Carly purta lenjeria provocatoare din satin roz pe care și-o cumpărase la Tulsa la sfaturile lui Betsy Sue. Nu trebuia însă s-o condamne doar pe prietena ei; trebuia să mărturisească faptul că aceasta nu trebuise să insiste prea mult, ba dimpotrivă, ea însăși hotărâse să-și cumpere două compleuri, unul din mătase neagră și altul de culoarea vaniliei.

Se gândi că, nu de mult, încă își afirma gustul pentru lenjerie cuminte din bumbac ...

Cu un nod în gât de emoție, își puse fustița albă. Își pregătise și un ac de siguranță, dar observă că nu era nevoie. Fără îndoială, grație efectelor conjugate ale aerului curat, a exercițiilor fizice și a mâncărurilor bune făcute de Gabby, vedea acum în oglindă o tânără cu forme mult mai pline decât la sosire. Încântată de proporțiile noii ei siluete, începu să exerseze în oglindă diferite poze sugestive când cineva bătu la ușă.

– Pot să intru?

Era vocea lui Josh.

– Da, răspunse ea cu inima-n gât.

El deschise ușa, încremeni în prag și trebui să-și dreagă vocea cam mult până să poată spune ceva. Carly îl văzu măsurând-o cu privirea. Se gândise că s-ar putea ca Betsy Sue să aibă dreptate, fără ca totuși să îndrăznească să creadă. Acum, se lămurise. Expresia de pe chipul lui Josh reflecta o extremă admirație.

– Ce zici?

Îi plăcu tonul vocii ei, care oscila între pudoare și provocare.

– Nu-i rău, răspunse el, străduindu-se să-și întoarcă privirea.

Dumnezeule! dar costumul acesta era dinamită! Niciodată până acum nu remarcase cât este de sexy!

– Pantalonii sunt cam scurți, zise ea umflându-și un pic părul.

Toată dimineața, Josh îi privise părul de fiecare dată când avusese ocazia. I se părea că arată altfel, fără să poată spune însă de ce. Știa doar că îi plăcea la nebunie.

– Cu cizmele, nu cred că o să se observe prea tare, continuă ea.

Josh își coborî privirea spre cizme, apoi urcă de-a lungul picioarelor dezgolite. Fir-ar să fie! Fusta asta fusese întotdeauna atât de scurtă?

– Hmm, făcu el, incapabil să emită un comentariu coerent.

– Este timpul să-mi pun costumul, zise ea cu un zâmbet larg. Curând este rândul nostru, nu?

El dădu din cap cu un aer neghiob. Îi trebui ceva timp să-și recapete sângele-rece.

– Păi ... pe curând.

Cu mâna pe clanța ușii, se mai întoarse o dată. Ce se întâmplase

cu bibliotecara asta ternă și care era mereu prost îmbrăcată?

***

Paulie și Ben, în costumele lor de Butch Cassidy și Sundance Kid, se plimbau prin culise, unde Josh și Carly așteptau să intre în scenă. Ea stătea foarte dreaptă pe scaunul diligenței Poney Express. Josh înlocuise calul care trăgea de obicei cu Lady Luck știind că, în mod sigur, Carly se va simți mai bine.

– E-n regulă? întrebă Josh.

El care se simțea atât de îngrijorat, rămase uimit de seninătatea noii sale partenere.

– Totul este în ordine.

Carly avea acum o certitudine reală: Josh o plăcea. Și era singurul lucru care conta acum.

În timp ce prezentatorul anunța numărul lor, Carly recunoscu fluierăturile de încurajare ale lui Ben și Paulie.

– Și iat-o pe Calamity Jane care ne aduce poșta! Dar cel care călărește în urma ei n-o fi chiar Wild Bill Hickock?

Ținându-și respirația, Carly trase ușor de hățuri și diligența se urni din loc. Atrasă pentru o clipă de vederea lui Josh care călărea lângă ea, fu cât pe ce să uite să oprească. Din fericire, nu se întâmplă nimic grav. Când în sfârșit opri, Josh sări cu ușurință de pe cal. Carly aștepta replica, dar el întârzie puțin. Într-adevăr, în loc să i se adreseze o privi drept în ochi și ea citi în ochii lui o încurajare destinată doar ei!

Atunci, inima începu să-i bată cu putere și, în sfârșit, își permise să respire normal.

– Ai nevoie de o mână de ajutor ca să cobori, frumoasă Calamity?

– Mă descurc singură ...

Carly făcea tot ce-i stătea în putință să imite accentul și vocea răgușită a lui Betsy Sue. "Uită că există publicul", își zise în sinea ei.

– ... numai că nu întâlnești toată ziua pe drum un tip din lumea bună! Așa că, haide, băiete ajută-mă! Ha! Ha!

Josh îi cuprinse talia și strângând-o ferm și posesiv, o ridică și o puse pe pământ.

– Ia zi, Calamity, ai secerat mulți băieți răi pe drum?

Cu mâinile în șolduri, Calamity își îndreptă bustul, gest care-i declanșă lui Josh o rafală de bătăi ale inimii.

– Numai astăzi am terminat vreo zece. A trebuit să mă folosesc de două pistoale, fiecare într-o mână.

– Unul în fiecare mână! repetă Josh, adresând publicului un zâmbet ușor crispat, de data asta.

Nu se putea abține să se gândească la momentul când Carly urma să-și scoată bluza și pantalonii sub privirile mulțimii. Dar și sub cele ale lui Paulie, Ben, Billy Jack și Denny. Aruncă o privire spre culise. Erau toți cu ochii ațintiți asupra lor.

– Nu fi ironic, Wild Bill, replică ea cu aplomb. Nu așa se vorbește cu o lady.

– O lady! reuși să se sclifosească Josh. Tu nu semeni cu nicio damă dintre cele pe care le-am cunoscut eu!

– Pot să semăn cu orice fandosită atunci când am chef! replică ea cu o voce dogită.

Lui Josh îi trecu prin minte să întrerupă sceneta. Însă chiar dacă își chinui creierul să găsească o soluție, nu găsi niciun pretext s-o facă. Fir-ar să fie! Carly își pierduse de tot mințile încât să nu-și dea seama că se va ridiculiza? Cum va reacționa la fluierăturile și la glumele deocheate ale publicului? Tocmai ea, care roșea numai când un bărbat o privea mai insistent?

– Aș vrea s-o văd și pe asta ca să te cred! spuse în sfârșit Josh.

Cu inima gata să-i iasă din piept, Carly își scoase bluza și pantalonul și le aruncă dezinvolt pe scaunul diligenței. Nu fu chiar atât de abilă cum fusese la repetiții, dar nu observă nimeni.

Asistența izbucni în fluierături, râsete, aplauze și diverse strigăte. Carly simi cum se îmbujorează la față, o dublă și echivocă mărturie a satisfacției de a-și fi jucat bine rolul și, pe de altă parte, a pudorii ei pusă la grea încercare.

Josh își scoase haina și își făcu vânt cu ea. Nu avea prea multă nevoie să se prefacă. Se simțea într-adevăr gata să se sufoce.

Carly respiră adânc, strânse din dinți și începu să-și unduiască lasciv șoldurile în fața partenerului său. Mulțimea izbucni în aplauze. Ea nu-și lua privirea de la Josh, un Josh literalmente hipnotizat de mișcările ei. Lui Carly îi trebuiră câteva clipe să-și aducă aminte că avea de dat o replică. Și apoi, brusc, în clipa când vru să deschidă gura, Josh își întinse haina spre ea și i-o puse cu autoritate pe umeri. Această modificare survenită în scenetă îi produse o asemenea surpriză, încât își uită textul. Uluită, nu mai putu decât să-l privească pe Josh, fără grai.

Acestuia nu-i venea să creadă că se manifestase atât de stupid. Și totuși, asta făcuse; era imposibil să-și mai anuleze gestul. Înfășurată

în haină, o trase pe Carly spre el și-i șopti la ureche replica pe care ea o uitase.

– Crezi că ai putea vreodată să faci din mine o femeie cinstită? repetă ea ce-i șoptise el.

– Poate, cine știe? recită Josh, uitând să facă obișnuitul semn cu ochiul publicului. Dar deocamdată, am alte gânduri în minte!

Carly simți cum o împinge spre diligență. Supunându-se mecanic presiunii degetelor lui, se cățără pe scaun și Josh sări lângă ea. Crezând că partenerul ei intervenise astfel pentru că jucase detestabil, rămase încremenită. Uitase că urma scena în care dispăreau amândoi înăuntrul diligenței, feriți de privirile publicului.

– Îmi pare rău, murmură Josh cu o voce încordată.

Carly se pregătea să ridice din umeri indiferentă când, cu un brânci, el o forță să se întindă pe podeaua diligenței. Erau atât de aproape unul de altul, încât respirațiile li se amestecau. Apoi foarte repede, o ajută să se ridice.

Recăpătându-și prezența de spirit, ea strigă atunci peste umărul lui:

– Acum, știu de ce ți se spune sălbaticul!

Un vuiet de aplauze îi întâmpină replica. Și apoi, fluierături, strigăte, o autentică manifestare de bucurie a unei mulțimi în delir.

În sfârșit, vocea prezentatorului anunță:

– Vă mulțumim că ați venit astăzi atât de numeroși, prieteni. Vorbiți-le despre noi și celor din jurul vostru și reveniți să ne vedeți cât de curând!

Carly auzi răsunând tobele indiene, și diligența porni. De îndată ce ieșiră, Josh coborî repede.

– Să te ajut să cobori, zise el evitându-i privirea.

Nu era prea mândru de el, mai rău chiar, se simțea vinovat și stânjenit. Billy Jack, Paulie, Ben și Denny îi așteptau în culise. Înainte ca Josh să se miște, Denny o ajută pe Carly să coboare. Pe față îi apăruse un zâmbet până la urechi.

– Ai fost formidabilă! exclamă el. Paulie este ocupat astă-seară, dar Billy Jack, Ben și cu mine avem de gând să te ducem la "Mother's" să sărbătorim evenimentul!

Ea le mulțumi apoi, cu haina lui Josh încă pe umeri, se îndreptă spre cabina lui Betsy Sue. Abia apucase să închidă ușa că deja cineva bătea în ea.

– Trebuie să-ți vorbesc, strigă Josh.

Se duse să-i deschidă, apoi îi spuse:

– Știu, nu trebuie să-mi spui, a fost un dezastru.

Cum ea rămăsese nemișcată în prag, împiedicându-l astfel să intre, Josh își dădu nervos pe spate șuvița ce-i căzuse pe frunte.

– Dimpotrivă, mie mi s-a părut că ai fost foarte bine. Chiar foarte bine.

Carly îl fulgeră cu privirea.

– Adevărat? Atunci, de ce ți s-a părut necesar să-mi arunci haina ta pe umeri?

– Erai superbă, insistă Josh, și mai nervos. Joci la perfecție teatru.

– De ce ai făcut asta? Nu ocoli întrebarea.

Josh își mușcă buzele.

– Nu suportam gândul că toți tipii aceia te măsoară din priviri. La urma urmei, nu ești doar o actriță, ești și patroana parcului de distracții.

"Oh! Fir-ar să fie, ce scuză tâmpită!" își zise el. În ceea ce o privește, Carly trecuse într-o clipă de la cea mai crudă disperare la o adevărată încântare. N-o încântase remarca lui Josh privind postura ei de "patroană" Nu. Acum știa sigur că doar țeapa geloziei îl împinsese pe acest bărbat s-o sustragă privirilor spectatorilor exaltați!

Josh se întoarse brusc și plecă. Dar de data asta, Carly îl privea îndepărtându-se cu un zâmbet euforic.

***

Carly fu dezamăgită să constate că Josh nu era împreună cu prietenii ei care veniseră s-o ia pentru a merge împreună la "Mother's". Denny fu acela care coborî de pe motocicletă și veni spre ea, cu o cască în mână.

– Arăți nemaipomenit, scumpo.

– Mulțumesc.

Carly avea o strângere de inimă. Se făcuse frumoasă pentru Josh, și acum ... Își privi cu tristețe tricoul alb pe sub cămașa în carouri albe și negre, descheiată și înnodată neglijent în talie, la blugii negri și la cizmele negre cu toc înalt.

Luă casca pe care i-o întinse Denny și și-o puse. Îi stătea pe buze să-l întrebe unde este Josh, dar nu îndrăznea. Nu-l mai văzuse de când plecase din fața ușii cabinei lui Betsy Sue, pentru că ea nu se alăturase celorlalți la cina de după spectacol. Preferase să ia o gustare ușoară la bungalou și profitase de faptul că era singură ca s-o sune pe

Betsy Sue pentru a-i povesti evenimentele surprinzătoare din acea după-amiază. Astă-seară însă, recunoștea în sinea ei că se cam umflase în pene. Josh nu căzuse secerat de farmecul ei. Dacă ar fi fost așa, s-ar fi aflat aici în acest moment.

După ce își puse casca, îl urmă pe Denny până la motocicletă. Îi era necaz, dar n-o să-și strice seara cu gânduri negre. Josh Spencer se poate duce dracului!

***

Din când în când, Josh îi răspundea monosilabic lui Gabby, care-i ținea un adevărat discurs. Nu era atent pentru că se gândea la Carly. Carly care era la "Mother's", împreună cu Denny, Ben și Billy Jack. Dar mai ales cu Denny.

Pe la ora zece seara, bătrânul bucătar fu cuprins de un căscat incoercibil.

– Cred că este timpul să-mi duc oasele bătrâne la culcare, băiete, zise el ridicându-se.

După zece minute, Josh încălecă pe motocicletă și porni în viteză spre "Mother's".

Când Josh năvăli în salon, Carly dansa cu Danny. O reperă imediat, după culoarea aprinsă a părului.

Ben, cufundat într-o discuție cu o frumoasă blondă la bar, se întrerupse când patronul său trecu pe lângă el.

– Până la urmă, te-ai hotărât să vii?

În loc de orice răspuns nu primi decât un semn afirmatov din cap. Josh își urmă drumul fără să se oprească. Când Carly îl văzu în spatele partenerului ei de dans, inima începu să-i bată cu putere și avu senzația că i se moaie picioarele. Denny nu mai contenea să-i facă complimente când simți brusc o bătaie pe umăr. Se întoarse, mirat.

– Este rândul meu, bătrâne, hotărî Josh.

Și fără prea multe fasoane, o cuprinse în brațe pe Carly. Degeaba vru Denny să protesteze, că o privire glacială îl dezarmă imediat. Se îndepărtă, înghițindu-și ranchiuna. Josh o strânse mai tare pe Carly în brațe. Ea, la rândul ei, își strecură o mână pe ceafa lui și i se abandonă.

– Bună seara, îi șopti el la ureche.

– Bună seara, răspunse ea cu o voce alterată de emoție.

– Dansai de mult cu Denny?

– Doar de vreo câteva minute. Dar mai înainte am jucat o partidă de biliard.

– Ai câștigat?

Carly simți că se topește sub tandrețea zâmbetului lui Josh.

– Trei partide din patru.

Îi făcu poznaș cu ochiul.

– L-am lăsat să câștige prima partidă, când își imagina că mă învață să joc.

El izbucni în râs și o strânse mai tare la piept. Cu un zâmbet senin, Carly își puse capul pe umărul lui și închise ochii. Acum, nu mai era nevoie să se concentreze asupra pașilor de dans. În mod miraculos, trupul ei se unduia fără efort după mișcările lui Josh.

Când se temină slowul, urmă un altul. Josh luă mâna partenerei

sale și o puse lângă cealaltă pe gâtul lui, apoi îi cuprinse șoldurile, făcând-o să se înfioare.

– Mi-ai părut magnifică în rolul lui Calamity, murmură el.

– Adevărat?

– Adevărat.

După vreo trei slowuri, Josh o întrebă dacă n-ar vrea să iasă puțin la aer. Ea încuviință, și plecară de la "Mother's" fără să le pese de ceilalți. Din instinct, Josh se îndepărtă de oraș. Nu avea nicio destinație precisă; știa doar că nu vrea să se întoarcă acasă. Simți cu plăcere vântul care-i biciuia fața.

Îi fusese atât de cald când dansase cu ea ... Cu orice altă femeie, n-ar fi întârziat să fie insistent, să sugereze un sfârșit de petrecere mai ... intim. Carly Gerard însă nu era orice femeie.

Zărind firma luminoasă de la motelul "Red Star", Josh încetini și trebui să facă apel la toate resursele lui de voință pentru a nu opri și a pândi reacția însoțitoarei lui.

Carly văzu luminile de la "Red Star" îndepărtându-se, și avu o strângere de inimă. Preț de o clipă, sperase nebunește că Josh va opri, și intensitatea dezamăgirii ei o surprinse.

Ceva mai departe, Josh trase pe dreaptă fără să oprească motorul. Când circulația îi permise, întoarse și porni spre parcul de distracții.

Tinerei nu-i convenea să creadă că asta fusese totul, și când Josh opri în fața bungaloului, se întrebă dacă va intra împreună cu ea. El își scoase casca și o agăță de ghidon. Cu inima bătându-i puternic, Carly și-o scoase pe a ei și i-o întinse. Apoi, ametită, coborî din șa. În visele ei, era foarte puternică și îndrăzneață când trebuia să-l cucerească, dar în viața reală era jalnică din acest punct de vedere,

roasă de complexe și de anxietate.

Rămăsese nemișcată, așteptând ca bătăile inimii să i se potolească. Josh coborî de pe motocicletă. În lumina slabă a felinarului din dreptul ușii, ea abia dacă îi distingea trăsăturile.

– Îți amintești când ți-am spus să n-ai scrupule când este vorba să amesteci afacerile cu plăcerea? Ei bine, era fals. Este un cocteil pe care eu nu-l suport. Dar absolut deloc, spuse el.

Carly tăcea, Josh dădu din cap, furios.

– Întoarce-te la New York, Carly. Crede-mă.

Ea vru să protesteze, dar în clipa aceea, Josh o trase cu brutalitate spre el. Înainte ca ea să poată rosti un cuvânt, o îmbrățișă cu putere și o sărută. Fu un sărut pătimaș, fierbinte, dar prea scurt și care o lăsă într-o stare de confuzie.

– Și acum, noapte bună, spuse Josh cu un aer trist. Gândește-te la ce ți-am spus.

Carly îl privi îndepărtându-se pe bolidul lui. Nu se îndrepta spre bungaloul comun, părăsea incinta parcului. Ea se gândi la sfatul lui de a se întoarce la New York, apoi își aminti deviza pe care i-o spusese Betsy Sue: "Cu cât luptă mai mult, cu atât căderea lor este mai dură!"

Se agăță cu tot sufletul de acest pronostic.

Capitolul 10

Carly o opri pe Lady Luck și așteptă ca Josh să vină s-o ajute să coboare. Trecuse aproape o săptămână din seara când apăruse brusc la restaurant și de atunci o evita. Sub pretextul străveziu că are foarte mult de lucru, amânase chiar și lecțiile lor de călărie. Dar astăzi era luni, zi fără spectacol, și nu reușise să se fofileze.

Josh sări de pe bariera țarcului pe care stătuse și veni spre ea.

– Cred că ești absolut capabilă să te dai jos singură, spuse el ridicându-și ochelarii negri.

Avea sentimentul că atinsese paroxismul frustrării și era gata să explodeze. În ultima vreme se străduise cu înverșunare să se eschiveze de la întâlnirile cu Carly ...

– Nu mă simt încă pe deplin pregătită.

Ea întoarse capul, pentru a scăpa de privirea insistentă a lui Josh. De săptămâni de zile, reușea să sară jos din șa fără dificultate – și când nu erau martori – numai că dacă ar face asta acum, în fața lui, ar însemna sfârșitul lecțiilor de echitație.

– Dacă nu te simți încă în stare să faci asta, înseamnă că sunt sub orice critică în calitate de instructor. Ar fi mai bine să-i ceri lui Billy Jack să continue lecțiile cu tine.

Ce-l apucase să vorbească despre Billy Jack? Cu siguranță, mintea i-o luase razna!

Strângând din dinți, Carly puse piciorul pe pământ.

– Acum ești mulțumit?

– Foarte mulțumit.

Josh luă frâul lui Lady Luck și era gata s-o ducă la grajd.

– Ești ocupat astăzi? întrebă ea nonșalant.

– Trebuie să plec în oraș; am de făcut niște cumpărături pentru Gabby.

Carly gândea repede. Era una din calitățile ei.

– Am niște treburi la Poquotte Falls. Pot să vin cu tine?

– Fă-mi o listă cu ce treburi ai de făcut și mă ocup eu.

– Păi ... trebuie să trec pe la farmacie, zise ea, prefăcându-se stânjenită.

Șiretlicul ei funcționă de minune.

– Când poți fi gata?

– Peste o jumătate de oră.

– O să te aștept în fața casei, oftă Josh, fără entuziasm.

"A mers!" se bucură Carly îndepărtându-se, foarte mulțumită de ea.

Când Josh opri jeepul în fața ușii, pasagera lui îl aștepta deja. Își schimbase blugii jerpeliți și bluza pe care o purtase când o călărise pe Lady Luck cu niște blugi negri mulați și un tricou de culoarea piersicii care se oprea la câțiva centimetri deasupra centurii.

Când se așeză lângă el, Josh își întoarse privirea pentru a nu fi ispitit să viseze la picioarele pe care le bănuia fără greutate sub pânza blugilor. Ea își puse centura de siguranță și se așeză comod.

În timp ce se îndrepta spre șosea, Josh își storcea creierii să găsească un subiect de discuție. Orice, nu avea importanță, numai să-l ajute să nu se mai gândească la picioarele astea de o lungime fabuloasă și la cei câțiva centimetri pătrați de piele pe care ea și-o expunea fără probleme.

– Unde ai ajuns cu controlul registrelor?

– Oh, am simplificat foarte multe lucruri. Dacă vrei, la întoarcere îți voi arăta cât de simplu a devenit totul acum.

– Astăzi nu. Dar o să arunc o privire îndată ce am să pot.

– Văd că ești foarte ocupat în momentul acesta. Poate te-aș putea ajuta ...

– Ai făcut deja destule.

Dacă mai stătea o secundă lângă ea, era bun pentru vârât în cămașa de forță.

Ea remarcă maxilarele lui încleștate.

– Tot nu crezi în viitorul asocierii noastre, nu-i așa?

Se priviră cu intensitate.

– Nu există niciun viitor, în această privință.

Carly își mușcă buzele.

– Dacă tu continui să crezi că avem păreri diferite în privința gestionării afacerii, te înșeli. După ce m-am gândit bine la această problemă, sunt de aceeași părere cu tine. Ar fi imprudent să ne gândim să dăm mai multă amploare întreprinderii noastre. Și nu spun asta numai ca să-ți fiu pe plac, ci pentru că acum sunt ferm

convinsă.

– Nu aceasta este problema.

– Atunci, care este?

Deodată, Josh încetini și trase pe dreapta. Se întoarse apoi spre Carly.

– Chiar vrei să știi?

– Da, răspunse ea, susținându-i privirea.

– Noi doi ne placem un pic cam mult, asta este problema.

Cu un gest scurt, Carly își desfăcu centura. În privire, îi sclipea o licărire provocatoare.

– Și ce este atât de jenant că ne placem? murmură ea.

Cu aceste cuvinte, se aplecă și-și puse buzele peste cele ale lui Josh. Cu stângăcie, este adevărat, pentru că nu era obișnuită cu astfel de inițiative.

Cum el nu reacționă, Carly îl privi cu o mare atenție.

– Refuzi această atracție, așa-i?

El nu răspunse. Cu obrajii în flăcări, Carly să făcu mică pe scaunul ei.

– Ascultă-mă, zise în sfârșit Josh, pe un ton încordat. Eu nu mai sunt în stare să iubesc niciodată. Trebuie să înțelegi că n-am putea avea o relație așa cum meriți.

Din păcate, ea nu-l putea obliga pe acest bărbat s-o iubească. Astfel de minuni nu erau la îndemână nimănui.

– Vrei să faci dragoste cu mine? întrebă el brusc.

– Poftim?

– Vrei să te culci cu mine? repetă Josh, la fel de tăios ca prima dată.

Furioasă, Carly întoarse capul.

– Trebuie să deduc că nu?

– Nu!

Cum ea schiță gestul de a coborî din mașină, două mâini puternice o reținură cu fermitate. O clipă mai târziu, se trezi pe genunchii lui Josh.

– Mica noastră conversație nu s-a terminat.

Ea încercă să se elibereze.

– Nu vreau să mai aud nimic!

Cu o mână, Josh i le prinse pe ale ei, iar cu cealaltă îi prinse ceafa și o trase spre el. Sărutul care urmă exprima întreaga violență a dorinței lui.

– Josh ... gemu înfundat Carly.

El o sărută din nou, de data aceasta cu o imensă senzualitate. Carly nu putea să lupte cu îngrijorătoarea dorință de a fi sărutată, iar și iar, mângâiată cu tandrețe. El îi eliberă mâinile și ea le înnodă în jurul gâtului lui.

Deodată, un claxon prelung îi făcu să tresară. Încurcați, se despărțiră și ea își ocupă repede locul pe scaun.

Josh dădu din cap.

– Mă port ca un puști ...

În glasul lui se ghicea o notă de veselie. Carly întoarse capul și-l văzu zâmbind. Zâmbi și ea, cu oarecare timiditate.

– ... doar că, firește, un puști n-ar îndrăzni să se oprească pe marginea șoselei în plină zi și să se sărute cu prietena lui.

– Crezi că ne-a recunoscut cineva? întrebă ea.

– Dat fiind că mașina are înscris pe ea cu litere mari numele

spectacolului, după părerea mea, ne-au reperat. Iată, tot doreai să ne facem publicitate, am reușit!

Își zâmbiră complice și Josh porni iar la drum.

– Nu se poate spune că am limpezit situația, nu-i așa?

– Nu chiar, răspunse ea. Tot mai vrei să mă întorc la New York?

O parte din el își dorea asta, dar cealaltă ...

– Să știi, mie îmi place acest mic război dintre noi.

Josh zâmbi. În clipa aceea, îi apăru în fața ochilor firma de la "Red Star Motel".

– Pot să opresc aici pentru o nouă repriză de sărutări, îi sugeră el pe un ton deliberat dezinvolt.

Pentru că, știind că visele lui din fiecare noapte de îndată ce închidea ochii nu se vor îndeplini niciodată, nu glumea decât pe jumătate.

– Mai am și eu câteva atuuri în mânecă, în stare să te dobor în public în plină zi, răspunse Carly pe același ton lejer.

Aștepta altceva de la el decât o simplă satisfacere a simțurilor; chiar dacă nu se gândea la asta când o săruta.

Josh îi aruncă o privire plină de subînțelesuri.

– În pat, aș fi în totalitate supusul tău ...

Noroc că intrarea în oraș îi obligă să schimbe subiectul. Roșeața din obrajiiei arăta clar că săgeata lui Josh își atinsese ținta.

Acesta se simțea mai fericit decât fusese vreodată de multă vreme. Mai exact, din clipa în care Carly intrase în viața lui. Se simțea ușurat. Nu mai era nevoie să-și ascundă atracția față de ea; îi explicase limpede la ce se putea aștepta din partea lui. Acum, mingea era în terenul ei. Ea trebuia să decidă dacă va accepta să facă dragoste cu

el... fără iubire.

Cum nu găsi loc să parcheze chiar în fața farmaciei, opri în paralel cu o altă mașină.

– Întârzii mult la farmacie?

– Vreo jumătate de oră.

De fapt, Carly n-avea de cumpărat nimic deosebit din farmacie.

– Tu ai de făcut multe cumpărături?

– Doar câteva.

La drept vorbind, Gabby nu-i făcuse nicio listă de cumpărături lui Josh. Acesta hotărî să profite de acea jumătate de oră și să se ducă la Durange, un magazin specializat în vânzarea hainelor tip western.

După ce ieși din farmacie, Carly trebui să aștepte câteva minute întoarcerea lui Josh. Profitase de prezența ei acolo și-și cumpărase câteva produse de machiaj precum și reviste care își propuneau să-i dezvăluie toate rețetele infailibile pentru a seduce un bărbat. Acum că știa absolut sigur că Josh o dorea, nu mai tânjea decât să-i cucerească și inima.

Se grăbi spre jeepul care tocmai oprise pe banda a doua. Ridicând privirea spre Josh, descoperi pe chipul acestuia o expresie ciudată. Apoi zări pe scaunul ei un pachet ambalat frumos.

– Este pentru tine, spuse el cu un aer misterios.

– Pentru mine?

– Hmm ...

El îi zâmbi tandru, în fața expresiei de surprindere și încântare de pe chipul ei.

– Urcă. Așa, o să-l poți deschide!

Carly aruncă sacoșa cu cumpărături pe bancheta din spate și puse

pachetul pe genunchi.

– Pune-ți centura, o sfătui el cu blândețe în glas.

Ea se supuse. Inima îi bătea cu putere în timp ce privea pachetul încă nedesfăcut.

– O să te hotărăști odată să-l deschizi? o întrebă el în sfârșit.

Carly desfăcu panglica și îndepărtă hârtia în care era ambalat pachetul.

– O pălărie Stetson! exclamă ea, încântată.

– Încearc-o!

Cu mâna tremurândă, scoase pălăria din cutie. Era o pălărie neagră tivită cu o bandă din piele roșie. Și-o puse direct peste buclele arămii. Chiar dacă nu știa cum să interpreteze cadoul lui Josh, încerca o mare plăcere.

– Ți se potrivește? o întrebă el.

– Perfect!

– M-am gândit că bentița este în perfectă armonie cu nuanța părului tău. Ți-am mai spus ce mult îmi place să-l văd desfăcut.

– Adevărat?

– Adevărat.

Josh îi zâmbi.

– Îți mulțumesc pentru pălărie, spuse Carly, aplecându-se spre el.

Și chiar dacă borul pălăriei o stânjeni un pic în manevra ei, reuși totuși să-l sărute pe obraz. Cu vârful degetelor, el mângâie locul unde îl sărutase.

– Mulțumesc pentru ... mulțumire!

Ea se îndreptă și încercă discret să-și vadă imaginea în oglinda retrovizoare. Cu un zâmbet ironic, Josh o îndreptă spre ea.

– Acum că ai învățat să călărești, va trebui să-ți găsim o nouă provocare, sugeră Josh, a cărui inimă aproape se opri văzând-o cât este de frumoasă.

– Ai putea să mă înveți să conduc jeepul ...

– De acord! Când ajungem la fermă, îți voi da prima lecție.

Carly se sprijini de speteaza scaunului, triumfând în sinea ei că găsise atât de repede un nou pretext să se ocupe de ea.

În ceea ce-l privește, Josh conducea relaxat, satisfăcut și el de această oportunitate nesperată de a-și petrece mai mult timp cu ea.

Când ajunseră la parcul de distracții, îi găsiră pe Paulie, Ben, Billy Jack și Denny ocupați să curețe motocicletele. Paulie fu primul care admiră pălăria neagră a lui Carlie.

– Hei! ia priviți cine ne vizitează! O adevărată cowgirl, pe cuvântul meu!

– Și această cowgirl va învăța acum să conducă jeepul! aruncă Josh cu un zâmbet radios.

– Măcar lasă-ne timp să ne adăpostim! glumi Ben.

– Mulțumesc pentru încredere! le strigă Carly.

Râzând, se strecură la volan de unde tocmai coborâse Josh. Acesta ocoli mașina ca să urce pe scaunul pasagerului. Cei patru bărbați își întrerupseră pentru moment activitatea pentru a observa scena.

Fata avea picioare atât de lungi încât nici nu fu nevoie să regleze poziția scaunului. Privi către "pasagerul" său.

– Ești gata să apeși pe frână, la nevoie?

Josh îi prinse bărbia și o sărută pe buze.

– Ca să-ți poarte noroc!

Evident că nu acesta era adevăratul motiv al gestului său. De fapt,

acționând astfel în fața celorlalți, își afirma drepturile asupra ei. Și oricare ar fi fost finalul poveștii lor, dorea ca nimeni, de acum încolo, să nu-și revendice aceleași drepturi!

***

Câteva zile mai târziu, Carly culegea niște rozmarin din grădina lui Gabby când auzi un zgomot de voci venind dinspre grajdul din apropiere. N-avea de gând să fie indiscretă, dar când îl auzi pe Paulie rostindu-i numele, nu se putu abține să nu tragă cu urechea.

– Carly a plecat la Tusla cu Josh? întrebă el.

– Nu, răspunse Ben. Am auzit-o spunând că va trebui să reexamineze niște calcule înainte să vină Jimmy Blatte. Ai remarcat că ea și cu Josh, de luni încoace, sunt ca degetele de la mână? adăugă el.

– Firește că am remarcat, și asta nu-mi place decât pe jumătate.

– Credeam totuși că te-ai împăcat cu Maddie.

– Bine, suntem din nou împreună ... Numai că nu suport gândul că Josh o va face pe Carly să sufere.

Lady Luck necheză și ea îl auzi pe Ben liniștind animalul.

– Cum vezi că se va termina povestea asta?

– Adevărul este că atitudinea lui Josh față de Carly mă dezgustă.

– Nu înțeleg.

– Știi bine că îl înnebunește ideea de a avea asociat ... o femeie!

– Bineînțeles.

– Ei bine, purtarea lui de acum nu este decât o păcăleală murdară pentru a o convinge să-i vândă partea ei.

– Vrei să spui că ...

– Se preface că este îndrăgostit pentru a o face să moară după el până când i-ar îndeplini toate dorințele.

– Ești sigur de ceea ce spui? întrebă Ben cu vocea vibrând de furie.

– Este evident. Ceea ce îmi sfâșie inima, este faptul că nu găsești o fată mai adorabilă ... și mai sexy.

– Este o scumpete, mai completă și Ben.

Carly se îndreptă. Auzise destul. Lăsă jos buchetul de rozmarin și alergă spre casă.

– Ce ziceai în legătură cu condițiile de garanție ale acestui model? întrebă Josh, care pierduse firul discuției cu vânzătorul. Mintea îi era mult prea plină de Carly încât să mai poată urmări vreo conversație.

– Îți explicam că sunt într-adevăr avantajoase, spuse omul cu părul cărunt.

Își ridică ochelarii care-i alunecaseră pe nas.

– Are o garanție de șase ani în loc de cinci, cum avea de obicei. Plus doi ani piese de schimb și service gratuit.

– Pare interesant, încuviință Josh, dornic să termine mai repede cu achiziționarea noii mașini de tuns iarba. Și ce părți slabe are modelul acesta?

– Este mai puțin puternică, dar nici n-o să simți diferența.

Josh examină distrat unealta. Fără voia lui, un zâmbet îi apăru în colțul gurii. Se gândea la Carly, care-i mărturisise ieri cât de îngrozită fusese prima oară când se urcase în jeep. Și acum, îl conducea cu o

siguranță și o îndemânare demnă de o fiică a Vestului!

– Ia încearcă scaunul, îi sugeră vânzătorul.

Fără să reușească să se concentreze, Josh mângâie suprafața de piele moale a scaunului. Nu înțelegea de ce relația lor nu progresa când dorința lui de a merge mai departe îl obseda fără încetare. Uneori, se purta cu el foarte distant, alteori era de-a dreptul pudică. Mai rău chiar, părea adeseori nehotărâtă și nervoasă. În același timp însă, nu încerca să-și ascundă atracția față de el. Era pur și simplu o enigmă.

Josh se cățără pe scaun.

Numai nehotărârea lui Carly îl ținea în șah, își zise el. Dorea să-i câștige încrederea în aceeași măsură în care o dorea și din punct de vedere fizic. Voia să fie sigur că și "după" va putea s-o privească în față.

Zâmbi involuntar.

"Te ramolești, băiete, te ramolești!"

Era încă devreme după-amiază când Josh opri jeepul în fața casei. Se gândea că o va găsi pe Carly cu nasul în registrele contabile. Pe drumul spre casă, își propusese să iasă împreună la cină înainte de a se duce la cinematograf. Nu ieșiseră încă niciodată doar ei doi ...

Hotărât lucru, îi era din ce în ce mai greu să-și stăpânească emoțiile. Ba chiar își pierdea capul cu totul când își amintea chipul ei fermecător, părul ei, zâmbetul ei ...

Inima începu să-i bată cu putere. Abia aștepta s-o revadă. De fapt, de o vreme încoace, simplul fapt de a fi în preajma ei, chiar și în situațiile cele mai banale ale vieții de zi cu zi, îl pasiona, îl exalta, îl copleșea.

Primul lucru pe care-l zări când intră în salon, fură valizele. Apoi o văzu pe Carly din spate, în picioare în fața ferestrei. Când îi percepu prezența, se întoarse și-și încrucișă brațele la piept. Privirea lui Josh se plimba de la valize la chipul ei.

– Tocmai mi-am dat seama că m-am săturat până peste cap de Vestul sălbatic, spuse ea ca răspuns la întrebarea lui nerostită.

Josh rămase câteva clipe fără nicio reacție. Apoi, dintr-o dată, furia luă locul uluirii.

– Ai putea să fii mai explicită?

– Nu văd necesitatea.

Buzele lui Carly tremurau, dar nu voia să plângă. Nu, nu-i va face această plăcere.

– Se întâmplă că eu văd necesitatea! ripostă el sec.

Ea își întoarse capul.

– Am aflat de șmecheriile tale.

– Șmecheriile mele?

– Să zicem că te scutesc de neplăcerea de a trata afaceri direct cu mine. Avocatul meu va lua legătura cu al tău pentru a pune la punct formalitățile.

Carly n-avea niciun avocat, dar n-avea importanță, Se îndreptă spre ușă. Un taxi trebuia s-o ducă la aeroport.

Josh o prinse de braț, destul de brutal.

– Vreau o explicație!

Ea încercă să scape.

– Ei bine, voiai să mă îndrăgostesc de tine făcându-mă să cred că mă iubești numai pentru a mă convinge să-ți vând partea mea. Asta-i șmecheria!

Josh își trecu o mână nervoasă prin păr. Nu se gândise să-i mai ascundă faptul că dorea să facă dragoste cu ea. Își închipuise oare că o considera ca pe un trofeu oarecare adăugat pe lista lui de vânător?

– Ai rămâne dacă îți promit că nu voi mai încerca să te seduc?

Doar gândul că ar putea pleca îl umplea pe Josh de o spaimă teribilă. Până în clipa aceasta nu-și imaginase nicio secundă golul dureros pe care l-ar lăsa dacă ar părăsi această casă.

– Nu, n-aș rămâne.

De data aceasta, ochiiei se umplură de lacrimi.

– De ce? Îți place viața de aici și meseria noastră. Ideea ta de a deschide un magazin de suveniruri este genială. Rămâi, Carly. Vei putea fi parte dintr-o adevărată asociere. Îți jur!

Carly simțea un nod în gât care n-o lăsa să respire. Și apoi deodată, ca și cum un stăvilar ar fi cedat, obraji îi fură inundați de lacrimi.

Josh o strânse la piept.

– Rămâi ... o imploră el în șoaptă.

– Imposibil, răspunse ea fără însă să i se desprindă din brațe.

– De ce?

El o strânse mai tare la piept. Carly își ridică ochii spre el. Tremura din tot corpul.

– Pentru că te iubesc, Josh

– Și dacă ți-aș spune că te iubesc și eu?

Simți sub buze gustul sărat al lacrimilor ei. Nu mai exista niciun "dacă"; cu o luciditate fulgerătoare, tocmai realizase natura reală a sentimentelor sale.

– Dar tu nu mă iubești, murmură Carly, stăpânindu-și un suspin.

– Te înșeli.

Îi uscă lacrimile care i se rostogoleau pe obraji cu o ploaie de sărutări.

– Ai jurat că nu vei mai iubi niciodată, îi reaminti ea.

– N-am ce să fac dacă tu ai reaprins flacăra, Carly.

– Josh, te implor. Nu te juca așa cu mine ...

Se agățase de el cu atâta disperare, încât nu era sigură că i-ar putea da drumul fără să se prăbușească imediat.

– Nu vrei să te iubesc? Nu-mi cere imposibilul!

Îi zâmbi, apoi o sărută pătimaș, cu înflăcărare, sperând ca sărutul lui s-o convingă de intensitatea sentimentelor sale. Când buzele li se desprinseră, Carly deschise încet ochii. Nu-i venea să creadă. Nu putea să creadă că Josh Spencer se îndrăgostise de Carly Gerard, o neînsemnată contabilă newyorkeză.

– Este, doar ... începu ea.

– ... o banală tentativă de seducție? Nu! Am în cap un proiect și mai fantastic, magnific.

– Care?

O privea cu o asemenea tandrețe, încât Carly își înnodă iarăși brațele după gâtul lui și-l strânse cu putere la piept.

– Chiar vrei să te căsătorești cu mine? întrebă ea cu o voce întretăiată de emoție.

– Cam acesta ar fi gândul meu!

Carly îl sărută, și în sărutul ei nu mai era nici urmă de incertitudine, de timiditate sau de nervozitate. Când buzele li se despărțiră, Josh întâlni o privire la fel de provocatoare ca cea a lui Calamity Jane.

– Te vei lăsa în seama mea cu adevărat în pat? întrebă ea cu o voce tărăgănată, în mod deliberat senzuală.

– N-o să știi asta decât dacă accepți să te căsătorești cu mine.

– Atunci, da!

Din nou, ochii lui Carly se umplură de lacrimi. Dar de data aceasta erau lacrimi de fericire ale unei femei îndrăznețe, capabile să călărească și cai și motociclete și să conducă un jeep pe drumurile din Vestul sălbatic!

Erau lacrimile de fericire ale viitoarei soții a unui autentic aventurier al Vestului. A unui cowboy îndrăgostit.

Sfârșit